

Наслов оригинала:

Юрген Граф

Миф о холокосте

Правда о судбе еврејев во второй мировой войне

Москва 2000.

Превод са руског језика

Зоран Буљугић

Штампа

Зухра, Београд

Дизајн

СтигмаАрсСтудио

Издавач

Ауторско издање

Тираж

500

ISBN 978-86-913179-8-4

Јирген Граф

МИТ О ХОЛОКАУСТУ

*Истина о судбини Јевреја у Другом
светском рату*

Превод са руског

Зоран Буљугић

РЕЧ ИЗДАВАЧА

Издавачкој кући "Руски Весник" с молбом да објави овај материјал обратио се Институт за преиспитивање историје (Institute Historical Review), који се налази у Лос Анђелесу (САД). Аутор, швајцарски научник, Јирген Граф, сарађује са овим институтом који, на строго научној основи раскринкава историјске митове које су створиле светске закулисне силе ради оправдавања својих претензија на светску владавину и претварања људи у завртње новог светског поретка.

Исцрпни рад Јиргена Графа у скраћеној верзији припремио је руски научник О. А. Платонов који на широком плану разрађује историју подривачког рада западних специјалних служби против Русије. У почетку је био издат у специјалном издању број 32-34 листа "Руски Весник" за 1996. годину, а сада је објављен у облику књиге.

Пажљивом читаоцу је познато да рад Јиргена Графа дотиче врло осетљиву тему. Теорија и пракса хитлеровског фашизма имала је за циљ поробљавање многих народа. Најжалоснија судбина очекивала је Словене, пре свега Русе.

Хитлеровци су учинили тешке злочине и против Јевреја. Њихова страдања, као и страдања представника других народа, огромна су. Зато изазива одлучну осуду тежња екстремистичких снага, повезаних пре свега с ционизмом, да иско-

ристе та страдања ради постизања прљавих политичких циљева.

Те тежње су изазвале најпре сумње, а затим и супротстављање научника који изнад свега стављају историјску истину. Оне међу њима који су на основу брижљиво проучених докумената и сведочења очевидаца довели у сумњу тврдње циониста, названи су ревизионистичком школом која постоји на Западу већ неколико десетлећа. У СССР и у Русији о представницима школе мало се знало, јер се у оваквом правцу проблем још увек није проучавао.

Историја ревизионистичке школе је трагична. То је историја непрекидних судских гоњења и отвореног физичког терора.

Рат против ревизионизма појачан је у другој половини 70-их година и од тада не јењава. Потпуни списак његових жртава испунио би више страница. Поменућемо само оне који су најпознатији. У СР Немачкој то је Тис Кристоферсен, аутор књиге *Лаж о Аушвицу*, који је био принуђен да побегне у Данску, али ни тамо га нису оставили на миру: његову кућу су спалили, а он се и сада скрива. То је затим Манфред Редер, осуђен због тога што је написао предговор за Кристоферсенову књигу. То је доктор Вилхелм Штеглих коме су због књиге *Мит о Аушвицу* одузели докторску титулу, мотивисавши ту одлуку, ма колико то било чудно, законом који је донесен још под Хитлером.

У Француској то је историчар Франсоа Дипра који је убијен 1978. године; Мишел Кеније којем су студенти ционисти бацили у лице бочицу са сумпорном киселином; професор Робер Форисон којем је одузета катедра на Лионском универзитету због тога што је довео у сумњу постојање такозваних "гасних комора". У септембру 1989. године њега су сурово претукли у парку у Вишију припадници групе "Синови јеврејског сећања", поломивши му вилицу и неколико ребара.

У Канади је то сликар Ернст Циндел, осуђен 1985. године на 15 месеци затвора због ширења брошуре Ричарда Харвуда *Да ли је стварно умрло шест милиона?* Други процес Цинделу 1988. године постао је преломни тренутак у целој историји ревизионизма. На овом процесу појавио се са сензационалним извештајем инжењер Фред Лојхтер који је научно доказао да грађевине које у Ошвјенћиму показују као "гасне коморе", физички нису могле бити коришћене за масовно уништење људи.

Робер Форисон, који је наступио као сведок одбране на овом процесу, писао је затим: "Непосредно сам присуствовао смрти мита о гасним коморама". Смртни ударац овом миту задао је Фред Лојхтер. Понављајући туђе измишљотине наша штампа га назива "фашистом", али он није никакав фашиста већ човек који је потпуно аполитичан и само поштен стручњак.

Карактеристично је да су главни "аргументи" у борби против ревизиониста судски прогони и терор. То наводи на помисао да других аргумената противници ревизионизма једноставно немају.

Али, упркос свим опасностима, број присталица ове историјске школе расте. Недавно је у Француској изашла нова књига Роже Гародија *Темељни митови израелске политике*, која такође раскринкава мит о "холокаусту", што је изазвало дивљи бес у ционистичким круговима.

Роже Гароди се свакако нипошто не може назвати фашистом. Попут једног од пионира ревизионизма Пола Расињеа, он је такође учесник покрета отпора и бивши логораш хитлеровских концентрационих логора. Гароди је био главни идеолог француске комунистичке партије из које је избачен 1968. године након протеста против увођења совјетских трупа у Чехословачку. Тада су комунисти критиковали Гародија због "ревизионизма", а ево сада је он опет "ревизиониста", само друге врсте.

Подршку Гародију пружио је и у Француској чувени опат Пјер којег су захваљујући његовом добротворном раду у корист сиромашних Французи сматрали готово светим. Сада он неће бити свет - ционисти му то неће дозволити!

Појава самог термина "холокауст" није нимало случајна. Ова грчка реч означава приношење жртве код старих Јевреја, којом приликом

је жртва у потпуности спаљивана. Како објашњава Гароди, термин *холокауст* "изражава жељу да се злочини који су почињени против Јевреја учине изузетком у историји зато што се страдањима и смрти придаје сакрални карактер". "Мучеништво Јевреја се, на тај начин, не може упоредити ни са каквим другим: захваљујући свом жртвеном карактеру оно се укључује у Божански план, као што је то распеће Христово у теологији, обележавајући почетак нове епохе". Како тврде рабини, стварање државе Израел је "одговор Бога на холокауст".

"Да стварни мартиролог Јевреја не би постао 'баналан' треба – наставља Гароди – не само гурнути у други план све остале, укључујући 27 милиона погинулих совјетских грађана и 9 милиона Немаца, него и придавати реалним страдањима сакрални карактер (под именом холокауста), поричући то свима осталима". Треба се држати надуване бројке од "шест милиона", иако су на спомен-плочи у част погинулих у Ошвјенћиму бројку од "четири милиона жртава" без велике буке заменили бројком од једног милиона. Већ само то умањује фамозних шест милиона два пута.

По Гародијевом мишљењу, "историја без преувеличавања може сама да изврши улогу тужитељице боље него мит. Пре свега, она не своди размере стварних злочина против човечности, злочина који су стајали живота 50 милиона људи, на погром само једне категорије невиних

жртва, док су милиони умрли са оружјем у рукама, борећи се против тог варварства".

ПРЕДГОВОР

Међу митовима 20. века које су створиле светске закулисне силе, мит о "холокаусту", о томе како је шест милиона Јевреја било наводно уништено у гасним коморама за време Другог светског рата, укорењује се у масовну свест с посебном упорношћу. Његов циљ је да прикаже ствар на тај начин како је тобоже јеврејски народ пострадао више од других, те су зато остали народи дужни да осећају кривицу, да се кају и да плаћају одштету. На крају крајева, мит о "холокаусту" је злочин пред хришћанством, пред човечанством, пред Русијом и, најзад, пред самим јеврејским народом. У сутшини, творци овог мита богохулно изјављују да је "холокауст" порицање Христа, јер су "Христове муке и страдања неупоредиви" са страдањима Јевреја у Другом светском рату. У том случају "Христос је лаж, и спасење неће доћи од Њега", већ од јудејства које захваљујући "холокаусту" као да је постало колективни Месија. Мит о "холокаусту" вређа човечанство, јер приказује јеврејски народ као главну жртву прошлог рата, иако заправо Јевреји не само што нису пострадали више, већ су чак и мање пострадали од многих других народа, увучених у разорни рат који је изазвао најдоследнији обновитељ империјалних идеја западне цивилизације, манијак и човекомрзац (и то не само према Јеврејима) Адолф Хитлер. Човечанство је платило овај рат животима 55 милиона

људи међу којима истински, а не бајковити удео јеврејског народа не износи 6 милиона, како показују прорачуни стручњака, већ око 500 хиљада људи. Наравно, и овај број је врло велик и изазива у нама дубоко саосећање. Али може ли се говорити о посебној жртвености Јевреја када удео руског народа (укључујући и Малорусе и Белорусе) у тих 55 милиона жртава износи најмање 27 милиона мушкараца и жена, деце и старца. Управо је руски, а не неки други народ, испио највећу чашу страдања за време Другог светског рата и спасао човечанство од "новог светског поретка", који и данас покушавају да наметну данашњи Хитлерови наследници - амерички председници и њихове колеге у Израелу. Творци мита о "холокаусту" стотину пута умањују жртве руског народа. Тако се у *Енциклопедији холокауста* саопштава да је у немачким логорима тобоже било убијено 3 милиона Јевреја, као и "десетине хиљаде Цигана и совјетских ратних заробљеника". А заправо број само совјетских заробљеника (чија су огромна већина били Руси) погинулих у немачким логорима до 1944. године, износи најмање 3,3 милиона људи. Тако мит о "холокаусту" вређа успомену на милионе Руса који су пали као жртве "новог светског поретка". Штавише, ни на једној страници *Енциклопедије холокауста* нема ни помена о десетинама милиона жртава геноцида над руским народом, геноцида који је извршен под руководством јеврејских вођа током прва два десетлећа после 1917. године. На крају крајева, мит о "холокаусту" не

иде на корист ни Јеврејима. Замислимо само следећи фантастични случај. У некој породици су деца која живе заједно с родитељима уобрази-ла да су ови умрли и почели су да сазивају рођаке на помен, те су зато направила празан гроб, ставила на њега споменик с именима родитеља и измишљеним датумима њихове смрти и тако даље. Не треба бити психолог па да се схвати да би се родитељима у таквом случају заиста десило нешто врло лоше, или би чак заиста и умрли. Но, ако наш пример пројектујемо на политичку карту света, где безгранична лаж стоји упоредо са истом таквом безграничном суровошћу и политичким авантуризмом, нашој забринутости неће бити граница. Ето зашто међу онима који на Западу раскринкавају лаж "холокауста" има много Јевреја који схватају да их тај мит свађа са осталим светом, за шта су пример догађаји на Блиском Истоку. На таласу мита о "холокаусту", као да тиме другима наплаћује "посебна страдања јеврејског народа", супротно вољи становника Палестине, незаконито је настала држава Израел која је постала стално жариште напетости и рата на Блиском Истоку, рата који је донео страдања и погибију милионима Арапа. Рад који је пред читаоцем преведен је с немачког језика и припада перу познатог швајцарског ревизионисте (тако на Западу зову борце против лажи "холокауста") Јиргена Графа. Ово није његов први рад на ову тему, али је најсажетији и у исто време довољно информативан -- представља својеврсни резиме целог проблема. Такође је важно

да аутор књиге није Немац, већ грађанин мирољубиве Швајцарске. Своја храбра истраживања он води само у име истине и правде. Ко жели да подробније проучи историју настанка и "доказе" на којима се држи највећи мит XX века, треба да се обрати страној литератури наведеној у примедбама.

Олег Платонов

I. ЛАЖ О "ГАСНИМ КОМОРАМА" И О ИСТРЕБЉЕЊУ ЈЕВРЕЈА

A. Оптужба

**У шта верује човечанство, почев од 1945.
године**

Средином XX века у срцу Европе Немци су за три године (од јесени 1941. до јесени 1944) у тајности од целог света убили од 5 до 6 милиона јеврејских мушкараца, жена и деце. У основи оваквог истребљења читавог једног народа налазио се ђаволски план који је брижљиво смислила националсоцијалистичка власт. Велики део жртава – по мишљењу разних историчара од 2 до 5 и више милиона (1) – био је уништен на дотад непознат начин, наиме, у гасним коморама и у камионима помоћу издувних гасова. Масовно убиство се вршило у шест логора смрти који су се налазили на територији Пољске: у Ошвјенћиму (Аушвицу), Мајданеку, Белзецу, Собибору, Треблинки и Хелмну. У последњем од поменутих логора као оруђе убиства коришћени су гасни камиони, а у пет других стационарне гасне коморе.

Аушвиц и Мајданек су били комбиновани логори – радни и логори који су служили за истребљење. Јевреји способни за рад одабирани су овде за принудни рад, а неспособни за рад су

одмах и без регистрације упућивани у гасне коморе. Што се тиче Треблинке, Собибора, Белзеца и Хелмна, они су били чисте фабрике смрти где су, изузев шачице Јевреја који су опслуживали логор, све њих сместа, не региструјући их, уништавали помоћу гаса. Лешеве убијених су спаљивали до краја – једне у крематоријумима, друге на отвореном простору.

Осим поменутог броја, Немци су уништили такође у Русији од 1 до 2 милиона Јевреја помоћу гасних камиона и стрељања (2). Тамо су убиства вршиле специјалне трупе које су се састојале искључиво од убица – такозване "ајнзац команде".

Следи пола милиона а можда и више Јевреја који су умрли у гету и радним логорима због лошег поступања, болести и глади. Иако они спадају у укупан број од 6 милиона, њихова смрт није била резултат сврсисходне политике истребљења. Они не могу бити названи непосредним жртвама "холокауста", али се они, ради једноставности, убрајају у њих.

С моралног гледишта "холокауст" – тако упорно свима утувљују у главу средства јавног информисања целог света – не може да се упори ни с једним злоделом из прошлости. Немци су предузели "холокауст" не зато што су Јевреји за њих представљали неку реалну или потенцијалну опасност, већ само зато што су били Јевреји. На тај начин, Немци су, како гласи оптужба, из чисто расне мржње, истребили цео народ.

Због расне мржње они су убијали не само мушкарце способне за рад, него и старце, и жене, и децу, па чак и одојчад. Само зато што су били Јевреји.

"Холокауст" као религија

Клод Ланцман, режисер деветочасовног филма *Шоа*, у једној његовој сцени у којој "очевици" описују процес уништења у логорима смрти, даје изјаву која заиста не заслужује никакав коментар (3): "Ако Аушвиц није просто ужас историје, ако он не потпада под одређење 'баналности зла', у том случају он потреса саме темеље хришћанства. Христос је син Божији који је дошао до краја људских могућности када је претрпео ужасна страдања; а ако је Аушвиц истина, то значи да постоје људска страдања која се уопште не могу упоредити са Христовим страдањима... У том случају Христос је лаж и од њега неће доћи спасење... Јер Аушвиц је неупоредиво страшнији од Апокалипсе, рађа неупоредиво већи ужас, него оно што Јован прича у Апокалипси. Јер Апокалипса је описива, па чак јако подсећа на холивудски шоу, спектакл, док је Аушвиц неизрецив и неприказив, па је према томе и књига Апокалипсе лаж, а с њом и Еванђеље. Аушвиц је оповргавање Христа".

Да, јасније се не може рећи да је "холокауст" постао заувек религија многих Јевреја. У Бога вероватно верује две трећине Јевреја, а у

гасне коморе 99,9%. Када би се ова туробна религија сводила само на Јевреје, то би била само њихова лична ствар. Али се на потпуно фаталан начин однедавно већ предузимају нескривени покушаји да се она наметне и нејеврејима.

"Ако је Аушвиц истина", онда спасење не долази од Христа, тако сматра Ланцман. А од кога онда? Потпуно је јасно: од јудејства које је захваљујући Аушвицу постало колективни месија! Насупрот оваквом једном месији је "национал-социјалистички режим с његовим фабрикама смрти" - оваплоћење апсолутног зла.

У учење овакве религије - псеудорелигије - укључена су спомен-места "холокауста" чији број стално расте. А сумња у "холокауст" у многим државама је почела да се кажњава по закону, па чак и било које научно истраживање које садржи ту сумњу. Данас на "слободном Западу" човек може некажњено да сумња у постојање Бога, а у постојање гасних комора не сме.

Зашто готово сви верују у "холокауст"?

Без сумње, у званичну верзију "холокауста" верује огромна већина становника Запада, и то се догађа из сасвим оправданих разлога. Прво, тешко је замислити да би сва јавна гласила током пола века ширила историју која је нетачна барем у општим цртама. Да број жртава гасних комора може бити претеран - у такво нешто је још и у стању да поверује лаковерни просечни

малограђанин, али да је цела историја с гасним коморама превара - таква мисао му изгледа од самог почетка недопустивом. На таквој мисли човек се не сме чак озбиљно ни задржавати. Ту још треба поменути три момента који, како се многим чини, званичну верзију "холокауста" чине необоривом.

1. Бројно нестајање Јевреја из многих места у којима су они некада компактно живели, места која су се налазила за време рата под немачком контролом: пре свега из Пољске, где је почетком 30-их година, као што се зна, живело више од три милиона Јевреја, а сада, према званичној статистици, само неколико десетина хиљада Јевреја. Где су сада ти Јевреји ако их нису искоренили? - тако се поставља питање.

Ми ћемо се пред крај наших истраживања позабавити демографским аспектима разматраног питања, а за сада ћемо се задовољити само једним противаргументом. У областима источно од Одре и Нисе крајем Другог светског рата живело је око 16 милиона Немаца. Данас их је тамо остало од 1 до 2 милиона. Да ли то значи да су остали источни Немци били истребљени? Не, иако је много њих погинуло у процесу исељавања. Већини је ипак успело да оде на Запад и да преживи. У складу с тим и опсежно нестајање Јевреја из Пољске није доказ да су они били истребљени. Они су могли одатле да се евакуишу, да побегну. Да ли се тако нешто догађало, и у којим размерама? Тиме ћемо се, како рекосмо, позабавити касније.

2. Постоји, наводно, огроман број сведока. Они који су непосвећени у ово питање, узвикују убеђено: "Можда поједини сведоци и лажу или преувеличавају ужасе 'холокауста', али сви да лажу, то је незамисливо!" Овај аргумент је заснован на чистом неспоразуму. Постоји много мање сведока уништења Јевреја у гасним коморама - а у томе се састоји главно питање о "холокаусту" - него што то многи замишљају. Ко почне да чита литературу о "холокаусту" која се сматра узорном, ускоро ће открити да свуда у њој фигурира једна те иста шачица сведока: Герштајн, Хес, Броуд, Врба, Милер, Бендел, Фајнцилберг, Драгон, Њисли и још неколико људи. Ако се узме у обзир да не постоји судски или документовани доказ убистава у гасним коморама - а ми ћемо то доказати на најаргументованији начин, испада да се цела историја "холокауста" ослања на изјаве мање од двадесетак главних сведока. Остали "безбројни сведоци" чак и не тврде да су очевици: они су чули за гасне коморе од других и трећих лица.

3. Фотографије и филмови. Неоспорно је само једно - да постоје оригинални снимци мртвих и живих скелета у немачким концентрационим логорима, начињени после њиховог ослобађања од стране савезничких војски. Али они нипошто не служе као доказ систематског истребљења Јевреја пошто је чак и званично гледиште историчара такво да су ти умрли и умирући жртве епидемија које су биле широко распростра-

њене током последњих месеци рата, месеци који су све сурвали у хаос.

Међутим, ту је неоспорно још и нешто друго: да упоредо са оригиналним постоје и грубе кривотворине које се десетлећима упорно шире (фотомонтаже, слике које се представљају као фотографије и слично). Велика заслуга у њиховом раскринкавању припада Уду Валендију (4). Све овакве кривотворине не говоре ни за, ни против "холокауста", али оне изазивају у нама неверицу. Зашто, питамо се, прибегавати овако примитивним подвалама, ако постоји маса необоривих доказа за постојање гасних комора и истребљење Јевреја?

Аргумент: то сам лично видео у биоскопу, на телевизији! - у стању је да остави утисак само на обичну и лаковерну душу. Сви филмови о истребљењу Јевреја - *Холокауст*, *Шоа*, *Шиндлерова листа* - настали су много година после завршетка рата, те, наравно, не поседују никакву доказну снагу. Није нимало случајно то што је једна таква кривотворина као што је *Шиндлерова листа* снимљена на црно-белу траку. На тај начин се покушава да се код необразованог гледаоца створи утисак како је то наводно документарни филм.

Примедбе

1) "Стручњак за холокауст" Луси Давидович у својој књизи која се сматра узорном *The war against the Jews* (*Рат против Јевреја*, 1987, стр. 191) пише да је било убијено 5,37 милиона Јевреја у шест логора. Други, такође добро познати "стручњак за холокауст", Раул Хилберг, у тротомном раду *Истребљење европских Јевреја* (1990, стр. 946) помиње 2,7 милиона убијених у шест логора. Разлика, на тај начин, износи 2,67 милиона! Оба корифеја, разуме се, потпуно прећуткују изворе својих прорачуна.

2) Само оперативне групе су, према *Енциклопедији холокауста* (издавач Израел Гутман и други, Аргон, 1993, стр. 399), до почетка 1943. године истребиле најмање 1,25 милиона Јевреја.

3) *Les temps modernes*, децембар 1993, стр. 132-133.

4) Udo Walendy, *Bilddokumente für die Geschichtsschreibung?*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser, 1973, као и Walendy у књизи Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, 1994.

II. ФУНКЦИЈА "ХОЛОКАУСТА" У СВЕТУ ПОСЛЕ 1945. ГОДИНЕ

Политичке последице "холокауста" су огромне. Размотримо најважније од њих.

Оснивање државе Израел и одузимање Палестинцима грађанских права

Без "холокауста" свет никада и ни по коју цену не би пристао на оснивање државе Израел пошто се у то време у свету већ увелико одвијао процес деколонизације. Енглези су донели одлуку да дају независност Индији; десетине азијских и афричких територија су тежиле да збаци владину белаца. На позадини процеса ослобађања колонија колонијални подухват Јевреја над Палестинцима изгледао је као *par excellence* анахронизам, упркос томе што су га благословили како на Западу, тако и у СССР. Осим тога, колонијација се вршила уз примену страшног насиља; многа арапска села су била сравњена са земљом. Велики део Палестинаца је био протеран из њихове отаџбине. Године 1967. Израел је освојио додатне арапске територије чије је становништво од тада изложено најразличитијим репресијама: депортацијама, хапшењима - 1992. године 15 хиљада Палестинаца седело је у затвору из политичких разлога (1) - и мучењима; специјалне јединице убица ликвидирају опозиционаре, дижу у

ваздух куће, врше експропријације, бескрајна и рафинирана шиканирања (2). И све то пред очима светске јавности која, премда и не изражава одобравање, све то трпи. На крају крајева, јеврејски народ који је доживео холокауст, мора имати отаџбину где би могао да се сачува од новог геноцида! А и шта су страдања Палестинаца у поређењу са страдањима која су претрпели Јевреји под Хитлером!

Без огромне помоћи споља држава Израел не би могла да опстане. Главни извори њеног финансирања су: званична подршка САД, подршка међународног јеврејства и немачке компензације. До 1992. године СР Немачка је исплатила Израелу (као и јеврејским организацијама), према званичној статистици, 85,4 милијарди немачких марака (3), док су стварне бројке знатно веће. Овамо треба убројати и немачке бесплатне испоруке разних врста робе. Наум Голдман, дугогодишњи председник Светског јеврејског конгреса у књизи *Јеврејски парадокс* пише: "Без немачких компензација које су биле исплаћене током првих десет година након оснивања Израела, држава не би могла да развије ни половину инфраструктуре; цео – железнички парк, сви бродови, све електричне централе, па чак и велики део индустрије, немачког су порекла".

Имунитет Јевреја против критике

До 1945. године критиковати Јевреје се дозвољавало, а сада не. Било каква, чак и најпрезнија критика јеврејства и ционизма - на пример, због претерано великог утицаја на јавна гласила или због надменог понашања Централног савета Јевреја у Немачкој - одмах се неутралише помоћу батине Аушвица по следећем обрасцу: ко критикује Јевреје тај је антисемита; Хитлер је такође био антисемита, као што знамо он је убио шест милиона Јевреја; зато сваки онај који критикује Јевреје тежи новом холокаусту. И ма како била примитивна оваква аргументација, она је изузетно делотворна све до данас.

Стављање ван закона сваког национализма осим јеврејског

Ако је најпре батина Аушвица била замачнута над Немцима, сада се она све чешће замачује и над другим европским и неевропским народима. Типична аргументација гласи овако:

- Када је Хитлер убијао милионе Јевреја, свет је то посматрао и није чинио ништа. И Запад, и Совјети, и Међународни црвени крст, и Ватикан - нико од њих није жигосао срамотом убиство народа, нико није покушао да спасе Јевреје, иако су сви знали чиме су се нацисти бавили. Према томе, за холокауст је крив цео бели свет.

- Пошто су Немци тада уништење Јевреја прихватили без икаквог отпора, данас они треба да искупе своју кривицу, те све оне који желе да се уселе у Немачку из других области земаљске лопте, а нарочито Јевреје, да примају без икаквих приговора и да им одмах обезбеде новчану помоћ. А ако им буде одбијена емиграција, то ће онда значити да у Немачкој опет "диже главу" нацизам!

- Сваки национализам, осим јеврејског, крајње је опасан, пошто лако доводи до расизма, па према томе скрива у себи опасност од новог холокауста. Националиста је сваки онај који се супротставља масовном пресељавању муслимана и обојених народа у Европу и Северну Америку.

Дакле, "холокауст" практично води томе да беле хришћанске нације више немају никаквих права да сачувају свој идентитет. Њихова морална дужност је да се помешају с другим расама и да без икаквог приговора дозвољавају да их други протерују и потискују.

Шта? Не слажете се? Противите се? Нисте ли ви нациста?

Примедбе

1) *Weltwoche*, 22. oktober 1992.

2) О изралеским репресијама против Арапа, види, Ludwig Watzal, *Frieden ohne Gerechtigkeit?*, Bohlau Verlag 1994, 1994.

3) *Spiegel*, бр. 18/1992.

4) Nahum Goldmann, *Das judische Paradox*, Europäische Verlagsanstalt, 1978, стр. 171.

III. РЕВИЗИОНИСТИ

Данас свако зна да постоје групе људи које радикално доводе у сумњу владајућу представу о судбини Јевреја у Трећем рајху. Такве људе називају "ревизионистима" или тачније, "ревизионистима холокауста". Јавна гласила их убитачним изразима нападају, називају их "клеветницима Аушвица" и без икаквог размишљања трпају у исту врећу с "десним радикалима". Ако просечног грађанина упитамо шта то заправо тврде ревизионисти и на шта се позивају у својим доказима, он ништа неће моћи да одговори на то. И то је потпуно неизбежно пошто је јавним гласилима, која се налазе под строгим и тоталном контролом, забрањено да саопштавају било шта о аргументима ревизиониста. Зато многи људи остају с потпуно изопаченим представама, мислећи да ревизионисти једноставно поричу страдања Јевреја за време Другог светског рата. У стварности пак нико не оспорава да је знатан број Јевреја за време владавине националсоцијалиста био упућен у концентрационе логоре, да је велики њихов број тамо умро од епидемија и исцрпљености. Нико не доводи у сумњу чињенице стрељања Јевреја, пре свега на Источном фронту.

Ревизионисти оспоравају следећа три става:

1. Да је постојао план физичког истребљења Јевреја.

2. Да су постојале "гасне коморе" и "логори смрти", саграђени ради уништавања људи.

3. Да је под владавином националсоцијализма било убијено од 5 до 6 милиона Јевреја.

Такође, није тачно да је ревизионизам "деснорадикални" покрет пошто он није уопште никаква идеологија. Како се изразио професор Роберт Форисон, он је метод. Ревизионисти поново проверавају званичне верзије "холокауста" помоћу истих оних средстава која се сматрају општеприхваћеним у примени на друге историјске периоде. Постоје случајеви када неки ревизионисти у својој политичкој оријентацији скрећу у десно, али какве то везе има са исправношћу или лажношћу њихових научно заснованих закључака? Да ли је нову планету открио конзервативац, либерал, социјалиста или комуниста - то за само откриће нема никакав значај. Уосталом, ту постоје и занимљиве чињенице. Тако је на пример, један истакнути ревизиониста холокауста дошао из левице. То је Пол Расиње, учесник француског покрета отпора, социјалиста и бивши заточеник логора Бухенвалд и Дора-Мителбау (1).

Ако мало боље погледамо ову кампању коју клика јавних гласила и политичара воде против ревизиониста, одмах ће нам се открити читав низ "знаменитости". Пре свега, ревизионистичка литература се у целини лишава сваке ве-

родостојности; она се пак може изједначити само са оним лудачким изјавама у којима данас неки тврде да је Земља центар васионе (2). Према томе, ревизионисти пате од тихог лудила. Али зашто се онда према њима тако односе? Зар вуку на судове људе који оспоравају да се Земља окреће око Сунца? На чудан начин се ти "тупави чудаци" показују крајње опасним за руководећу касту "западне демократије" пошто прете да уздрмају сам њен темељ. Тако на пример, Патрик Банерс пише поводом осуде председника Националне партије Немачке, ревизионисте Гинтера Декерта (3): "Када би Декертово схватање холокауста било тачно, то би значило да је Федеративна Немачка заснована на лажи. Сваки говор председника, сваки минут ћутања, свака књига из историје би се показала као лажна. Поричући уништење Јевреја, он оспорава легитимност Федеративне Републике".

Али да ли је могуће да би шачица ћакнутих људи могла да угрози темеље "Федеративне Републике"? Не, господо новинари, у вашој аргументацији има нешто сумњиво. Или су ревизионисти "будале" - онда они нису опасни, а ви штедите штампарску боју и не прогањајте их, или су они заиста опасни за друштвено уређење које влада на Западу, а онда они нису никакве "будале"! Изаберите једну варијанту, пошто су обе неспојиве.

Ствар изгледа крајње запањујућом из тог разлога што се "порицатељи" (тачније, "побијачи") "холокауста" кажњавају законски у мно-

гим земљама (4). Као основа за овакво дрско уплитање правосуђа у сферу слободних истраживања послужио је такозвани *Loi Gayssot* (Гесоов закон) који је донесен у Француској 1990. године (5). У Савезној Републици Немачкој се против ревизиониста подижу оптужнице према параграфу 130 Кривичног закона (распиривање националне мржње), параграфа 131 (распиривање расне мржње) и параграфа 189 (вређање сећања на умрле). До средине 1996. године против ревизиониста је покренуто неколико стотина судских процеса. У Аустрији као својеврсни "маљ за вештице" за гушење слободних истраживања "холокауста" служи такозвани "закон", усвојен 1992. године, који забрањује обнову национал-социјалистичког рада.

Сви ови закони су у супротности са Уставом загарантованим правом слободног изражавања мишљења. Противзаконита је и судска пракса заснована на тим законима, која одузима оптуженима било какву могућност да доказују своје аргументе, када се закључци експерата о техничкој немогућности тврдњи о масовним убиствима блокирају позивањем на "очигледност" холокауста.

Гротескна је уопште и сама представа како су тобоже правници овлашћени да решавају спорна историјска питања. Узмимо један пример. Минхенски научник Херберт Илиг у књизи *Је ли икада живео Карло Велики?* (6) одриче постојање Карла Великог и цео временски период између

614. и 911. године проглашава фантастичним. Свих тих 297 година заједно са историјским личностима које су деловале у њима према Илигу су измишљене у политичке сврхе. Као доказ он се позива на одсуство архитектонских споменика из тих такозваних "мрачних векова", и тако даље. Не удубљујући се даље у књигу, рецимо да ако све оно што је речено у њој ништа не вреди, њу треба игнорисати; а шта ако се испостави да је аутор у праву, да ћемо морати да га прогласимо за генија. Али ту постоји још и трећа могућност: да је Карло Велики ипак живео, али да многе херојске поступке који му се приписују није учинио. У таквом случају, Илигова књига може плодно да утиче на историографију, показујући јој колико је важно немати поверења у историјске праизворе, већ их проверавати.

Али како год стајала ствар са Илиговом књигом, једно је савршено очигледно: он неће морати да због ње седи пред истражним судијом. Никоме неће пасти на памет да га стрпа у затвор због тога што пориче "истребљење народа"; јер управо он то чини, поричући постојање Карла Великог којем приписују масовно истребљење паганских Саксонаца.

Укратко говорећи, Карло Велики се може некажњиво проучавати, али судбина Јевреја у Трећем рајху не може. Сваки мислећи човек ће рећи себи: истина коју треба бранити помоћу кривичног закона на крају ће се испоставити да је заправо лаж.

Примедбе

- 1) О Полу Расињеу биће касније речи.
- 2) Таква је антиревизионистичка документација с којом се можемо упознати у циришком листу *Weltwoche* (9, 16, 23. 12. 1993).
- 3) FAZ, 15. August 1994.
- 4) После Француске, СР Немачке и Аустрије овај закон "за корпу за отпатке" усвојиле су Белгија, Шпанија и Швајцарска; али у овим трима земљама он још увек није на снази.
- 5) Што се тиче Гејсовог закона (Loi Gayssot) видети Eric Delcroix, "La Police de la Pensée contre le Revisionnisme". R. H. R., Colombes Cedex, F., 1994.
- 6) Heribert Illig, *Hat Karl der Grosse je gelebt?*, Mantis Verlag, Grafeling, 1995.

IV. ШТА СЕ ЗАПРАВО ДОГОДИЛО

Пре него што се обратимо уверљивости доказа о "холокаусту" под којим се, понављамо, схвата сврсисходно масовно истребљење Јевреја уз помоћ гаса, неопходно је у главним цртама описати оно што се неоспорно догађало с Јеврејима у Трећем рајху.

Јеврејска политика Националсоцијалистичке радничке партије Немачке од самог почетка је била усмерена на то да се постепено смањује утицај Јевреја у Немачкој и да се њихов већи део примора да напусти земљу. Првом циљу служио је читав низ прописа и закона усвојених почев од 1933. године, који су уз помоћ високих квота ограничавали број Јевреја међу адвокатима, лекаrima и тако даље, а такође су ограничавали економска и политичка права Јевреја. Барем све до 1938. године тај процес се одвијао без примена насиља; све до "кристалне ноћи" ниједан Јеврејин није био упућен у логор због тога што је Јеврејин (1). Он је могао да доспе тамо само у случају ако се истицао као војно-политички противник режима националсоцијализма или је вршио кривично дело (2).

Да би пустили у рад механизам јеврејске миграције националсоцијалисти су тесно сарађивали с ционистичким организацијама заинтересованим за што је могуће веће иселјавање Јевреја у

Палестину. Овај заједнички националсоцијалистичко- ционистички рад документован је у свим својим деловима и објавили су га многи аутори (3). Њега, колико нам је познато, нико не оспорава.

Енглези су спречавали досељавање Јевреја у Палестину и зато се оно одвијало веома споро; многи од немачких Јевреја су бирали друге земље за иселјавање, најчешће САД. Али и тамо су се на путу јеврејске миграције стално правиле препреке (4).

До 1941. огромна већина немачких и аустријских Јевреја се нашла у изгнанству. Исте године почела је депортација Јевреја у радне логоре и гета. Разлог за то је био: прво, недостатак немачке радне снаге, јер је већина мушкараца била послата на фронт; друго, Јевреји су, нема сумње, почели да представљају претњу за нацистичку државу. Јеврејин Арно Листгер, борац ондашњег покрета отпора, који је преживео многе логоре, с поносом изјављује да у Француској 15% операција које је извео покрет отпора, отпада на Јевреје (5). Јевреји су тада чинили мање од 1% становништва Француске. Комунистичка ционистичка организација "Црвена капела", која је нанела огромне губитке немачкој армији, углавном се састојала од Јевреја (6).

Треба истаћи да су се у другим земљама сумњиве националне мањине интернирале из далеко мањих разлога; на пример, у САД је велики број Јапанаца, чак и оних који су имали

амерички пасош, био затворен у логорима (7). При томе, како је касније признао Роналд Реган, није био регистрован ниједан случај шпијунаже или диверзије од стране америчких Јапанаца.

У земљама које је освојила Немачка Јевреји нису страдали од депортације у једнакој мери. Нарочито су сурово поступали с њима у Холандији одакле их је истерано око две трећине. Из Француске је, напротив, како сведочи Серж Кларсфелд, био депортован 75.721 Јеврејин, што је одговарало приближно 20% јеврејског становништва Француске (8); али и од овог броја многи нису били депортовани због њихове вере и расне припадности, већ зато што су учествовали у покрету отпора или су кршили разне прописе и законе. У таквим случајевима често су депортовали и нејевреје. Незнатан део Јевреја био је изложен депортацији у Белгији.

У логорима је владала застрашујуће висока смртност углавном због болести. Људе је нарочито косио пегави тифус који су преносиле ваши. Ради борбе против њих почели су да примењују инсектицид Циклон Бе.

У Аушвицу, највећем концентрационом логору, пегави тифус је нарочито беснео крајем лета и у јесен 1942. године. Епидемија је достигла врхунац између 7. и 11. септембра када је свакодневно умирало просечно по 375 затвореника. До јануара смртност се смањила на 107 особа дневно, а до марта се опет попела на 298 (9).

У западним логорима стање је постало нарочито критично током последњих месеци рата када су умрле десетине хиљада људи. Терор савезничког бомбардовања у потпуности је разорио инфраструктуру, уништио складишта хране и лекова. У логорима је завладао критичан недостатак свега: хране, лекова, барака. Чак Јегер - пилот који је први пробио звучни зид - пише у својим успоменама да је његова ескадрила добила наређење да убија све што се креће (10). "Немачка се - пише он - није могла тако једноставно поделити на невинне цивиле и војна лица. На пример, сељак је са своје њиве хранио кромпиром немачку војску".

На тај начин, савезници су сврсисходно и уз помоћ страшног рата који се водио из ваздуха изазвали тоталну глад, а затим су лицемерно преузели на себе улогу судија над побеђенима, судивши им због тога што су у концентрационим логорима лоше хранили људе!

Британске трупе су нарочито ужасно стање затекле у априлу 1945. године у Берген-Белзену где су угледали хиљаде несахрањених лешева и "живе скелете". Пропаганда све до данас користи фотографије које су тамо направљене као доказ постојања "холокауста". Али чињенице говоре нешто друго.

Командант логора Јозеф Крамер из све снаге је протествовао против слања у претрпани логор нових заробљеника, али без успеха. Уместо да интерниране у источним логорима једно-

ставно препусте Совјетима, националсоцијалисти су их евакуисали на Запад и распоређивали по логорима који су тамо постојали тако да ниједан војник и никаква радна снага не доспеју у руке Црвене армије. Транспорти су на путу били непрестано бомбардовани, евакуација је често трајала недељама, те су многи заробљеници те тешке зиме због тога умрли. У логорима где су доспевали они који су успели да издрже пут, стање је сваким даном постојало све драматичније.

Крамерови протести су остајали без одговора. У Белзену су међутим беснели тифус и дизентерија, а хране је било све мање. Шта је требало да чини Крамер? Да пусти затворенике? Али ко би их онда хранио на слободи? Онда би се епидемија пренела на цивилно становништво. Да ли је требало да заједно с политичким затвореницима такође пусти и рецидивисте па да ови јурну на становништво? Он је сам имао могућност да побегне у Јужну Америку, одвукавши са собом логорску касу. Али он то није учинио; поверовао је британској племенитости и то је скупо платио. Штампана га је жигосала као "звер из Белзена" и судска фарса га је осудила на смрт (11).

У другим логорима је такође огромна већина жртвава отпада на крај рата. У Дахауу је од јануара до априла 1945. године умрло 15.389 људи, а у осталим ратним годинама 12.060 (12).

Трагична ситуација у логорима била је неизбежна последица слома Немачке и она није

имала ничег заједничког с планским геноцидом, што се не може рећи о савезничком бомбардовању мирног становништва Немачке (и Јапана). Само у Дрездену је било убијено 250 хиљада људи. За једну ноћ тамо је било убијено осам пута више људи него у Дахауу током целог рата и то на најужаснији начин (13).

Јевреји су свакако умирали и ван концентрационих логора. У гету у Лођу је од јесени 1939. године до јесени 1944. године, умрло, према јеврејским изворима, 43.411 људи. У варшавском гету је до почетка устанка (у пролеће 1943) регистровано 26.950 смртних случајева (14). Део људи је свакако умро природном смрћу, али већина као резултат ратних дејстава и евакуације.

Резултат: Јевреји су тешко страдали за време Другог светског рата, они су имали велике људске губитке. Али нема ратова где људи не гину и не страдају. У Дрездену је 250 хиљада људи за само једну ноћ погинуло у страшним мукама - они су изгорели и били сахрањени под рушевинама; у Лењинграду су стотине хиљаде Руса умрле од глади; 180 хиљада људи је погинуло приликом гушења Варшавског устанка. Тешко су страдали не само заточеници концентрационих логора, него и руски, и немачки војници на фронтима. Па да ли онда страдања Јевреја знатно превазилазе у процентном погледу губитке других народа? Сада ћемо се позабавити одговором на ова питања.

Примедбе

1) О "кристалној ноћи" као основни рад који припада званичној историји читајте Н. Gramls, *Der 9. November 1938. Reichskristallnacht*, Bonn, 1958, а као основни ревизионистички рад Ingrid Weckerts, *Feuerzeichen* (Grabert, 1981).

2) Да током првих година националсоцијалистички режим никога од Јевреја није слао у концентрационе логоре неопориво доказује јеврејски професор историје Арно Мајер (Arno Meyer, *Der Krieg als Kreuzzug*, Rowohlt, 1989, стр. 200).

3) Два основна рада о сарадњи националсоцијалиста и циониста су Edwin Blacks, *The Transfer Agreement* (New York/London, 1994) и Francis Nicosias, *Hitler und der Zionismus* (Druffel, Leoni, 1989). Кратак преглед најважнијих чињеница даје Ingrid Weckert у књизи *Auswanderung der Juden aus dem Dritten Reich* (Nordwind Verlag, Molevej 12, Kollund/DK). У свом главном раду о СС (*Der Orden unter dem Totenkopf*, Gondrom, 1990) ову тему такође допуне Хајнц Хоне.

4) Упоредити, Ingrid Weckert, *Auswanderung...* (видети, примедбу 3).

5) *Spiegel*, бр. 7/1993.

6) О "Црвеној капели" видети, на пример, Gerd Sudholt, *Das Geheimnis der Roten Kapelle*, Druffel, Leoni, 1979.

7) *Historische Tatsachen*, а.а.О., бр 41.

8) Serge Klarsfeld, *Le Memorial de la Deportation des Juifs de France*, Beate Klarsfeld Foundation, Brussel/New York, 1982.

9) О бројкама смртности у Аушвицу видети: Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz*, Piper, 1994, стр. 193.

10) Chuck Yeager, *Yeager. An Autobiography*, Bantam Books, New York. 1985, стр. 79.

11) О Берген-Белзену и Јозефу Крамеру, видети, *Journal of Historical Review*, Office Box 2739, New Port Beach, CA, USA, пролеће 1995, а такође Robert Lenski, *Der Holocaust vor Gericht*, Samisdat Publishers, 206 Carlton Street, Toronto, Kanada, 1993, стр. 197 ff.

12) О статистици смртности у Дахауу видети: Paul Berben, *Dachau. The Official History*, The Norfolk Press, London, 1975.

13) Подробну дискусију о броју жртава у Дрездену заинтересовани могу наћи у књизи Jürgen Graf, *Todesursache Zeitgeschichtsforschung*, Neue Visionen, Postfach, 5436 Wurenlos, 1995, стр. 267 ff.

14) *Historische Tatsachen*, а.а.О., бр. 36.

V. КО ЈЕДНОМ СЛАЖЕ...

Ако изјаве и пребројавања која десетлећима шире званични историчари размотримо под лупом, открићемо да тамо влада ужасна збрка и да се званична верзија стално мења - као у роману Џорџа Орвела 1984. Ево неколико карактеристичних чињеница.

А. Број жртава Аушвица (1)

У највећем концентрационом логору који су основали националсоцијалисти, умрло је:

- 9 милиона људи, према филму *Nuit de Brouillard* (Ноћ и магла) (2);

- 8 милиона људи, према саопштењу француског Ресора за изучавање ратних злочина, објављеном 1945. године (3);

- 7 милиона људи, према сведочењу затвореника Рафаела Фајделсона (4);

- 6 милиона Јевреја, према јеврејском издавачу Тиберију Кремеру (5);

- 5 милиона људи, од њих 4,5 милиона Јевреја, према листу *Монд* од 20. априла 1978. (6);

- 4 милиона људи, према Нирнбершком трибуналу;

- 3,5 отрованих гасом, од њих 95% Јевреји ("многи" други су умрли из других разлога), према филмском режисеру Клоду Ланцману (7);

- 3, 5 милиона људи, од њих 2,5 милиона отрованих гасом само до 1. децембра 1943. године, према признању првог команданта Аушвица Рудолфа Хеса (8);

- 2,5 милиона људи, према сведочењу затвореника Рудолфа Врбе (9);

- 2-3 милиона убијених Јевреја и хиљаде нејевреја, према признању есесовца Перија Броуда (10);

- 1,5-3,5 милиона Јевреја отровано је само између априла 1941. и априла 1944. године, према изјави израелског "експерта за холокауст" Јехуде Бауера, датој 1982. године (11);

- 2 милиона Јевреја отрованих гасом, према сведочењу Луси Давидович (12);

- 1,6 милиона људи, од њих 1.352.980 Јевреја, према изјави Јехуде Бауера, датој 1989. године (13);

- 1,5 милиона људи, према саопштењу пољске владе из 1995. године (14);

- око 1,25 милиона људи, од њих 1 милион Јевреја, према изјави Раула Хилберга (15);

- 1-1,5 милиона људи, према изјави Ж. К. Пресака, датој 1989. године (16);

- 800-900 хиљада људи, према јеврејском историчару Хералду Ројтлингу (17);

- 775-800 хиљада људи, од њих 630 хиљада Јевреја отрованих гасом, према изјави Ж. К. Пресака, датој 1993. године (18);

- 670-710 хиљада људи, од њих 450-550 Јевреја отрованих гасом, према изјави Ж. К. Пресака, датој 1994. године (19).

Као што видимо, број жртава се с годинама стално смањује. Па ипак, укупан број жртава "холокауста" од 5-6 милиона због тога се нимало не колеба. Од тих 5-6 милиона могу се одузети стотине хиљада, чак и милиони, он ће остати исти. Таква је математика "холокауста"!

На какве документе, на каква ископавања масовних гробница се ослањају холокаустовци, смањујући број жртава. Ни на каква! Све горе наведене бројке јесу чиста измишљотина која нема никакве везе с документованом реалношћу логора Аушвица. По рачунима ревизиониста, тамо је умрло око 150 хиљада Јевреја (Форисон) или 160-170 хиљада (Матоњо); од њих је отрованих гасом - нула. Епидемија, на првом месту трбушни тифус, били су главни узрок тако ужасно високе смртности.

Б. Сапун од масти Јевреја

На Нирнбершком процесу совјетска страна је тврдила да су од масноће убијених Немци

правили сапун (20). Ова банална и страшна бајка редовно и десетлећима испливава у светској штампи, попут чудовишта из језера Лох Нес. С песничким надахнућем њу је украсио Симон Визентал (21): "У последњој недељи марта (1946. године) у румунској штампи се појавила јединствена вест: у малом румунском градићу Фолмигени, свечано је била изрвешан церемонија сахране на јеврејском гробљу 20 сандука сапуна. На сандуцима је стајао натпис R. J. F. - 'чиста јеврејска маст'... Крајем 1942. године први пут се јавља ужасна реч - 'транспорт за сапун'. То је било у Варшавском војводству, а фабрика се налазила у Галицији, у Белзецу. У тој фабрици је од априла 1942. до маја 1943. године прерађено 900 хиљада Јевреја у сировине... Културном свету је тешко да схвати с каквим су задовољством нацисти и њихове жене гледали на тај сапун. У том комаду они су видели циркуски трик уз чију помоћ је тамо био скривен Јеврејин који би могао да буде неки други Фројд, Ајнштајн или Ерлих... Сахрана тог сапуна је... изгледала као нешто противприродно. Зачарана туга која се налазила у том малом предмету за свакодневну употребу цепала је чак и окамењена срца људи 20. века. У атомском веку враћање на мрачну средњовековну кухињу вештица делује као привиђење. Па ипак, све је то истина!"

Године 1990. израелски експерт за "холокауст" Шмул Краковски је саопштио да је сапун од Јевреја измишљотина. С недостижном дрско-

шћу он је додао да су ту бајку измислили Немци да би причинили Јеврејима душевне патње! (22).

В. Методи истребљења Јевреја

Из литературе о "холокаусту" може се сазнати да се убиство Јевреја вршило на следеће начине:

- у Аушвицу и Мајданеку уз помоћ инсектицида циклон-Бе; у Мајданеку делимично угљен-моноксидом;

- у Хелмну путем увођења у камион издувних гасова;

- у Белзецу, Собибору и Треблинки уз помоћ издувних гасова дизел мотора;

- на Источном фронту у гасним камионима и помоћу масовних стрељања.

Испитујући по годинама историју "холокауста" која почиње 1942. године човек се сваки час суочава са потресним стварима. С великом упечатљивошћу тамо се описују безбројни начини убиства, о којима каснија литература није изумила ниједну реч и ћути као нема.

а) Пнеуматски чекић

Овај метод је описан у саопштењу пољског покрета отпора на следећи начин (23): "Када су чету слали на посао она је ишла у двориште

где су вршене егзекуције и погубљења уз помоћ пнеуматског чекића. Затворенике су доводили једног за другим у двориште голе и везаних руку. Путем су им у леђа пуцали из пнеуматског уређаја. Под дејством компримираног ваздуха чекић је ударао по лобањи и разбијао је".

б) Електричне купке

Опет се према саопштењу пољског покрета отпора, с позивањем на изјаву официра СС, каже (24): "Затворенике су ван радног времена терали по две и по хиљаде људи у комору с водом и тамо су пуштали електричну струју..."

в) Електрична покретна трака

О овом методу саопштава лист *Правда* пет дана после ослобођења Аушвица (2. фебруар 1945): "Они (Немци) изравнали су брежуљак у источном делу логора, уклонили су и уништили све трагове покретне траке на којој су стотине људи истовремено убијали електричном струјом".

г) Атомска бомба

За време Нирнбершког процеса амерички тужилац Роберт Џексон је изрекао следеће (25): "У малом привременом селу које је било изграђено специјално за ову сврху било је убијено 20

хиљада Јевреја. Уз помоћ новопронађеног средства уништавања 20 хиљада људи било је уништено готово тренутно, тако да од њих ништа није остало, никаквог трага. Експлозија је створила температуру од 400-500 степени С, и тако је уништила људе да од њих није ништа остало".

д) Спаљивање живих људи

Ели Визел, који је 1986. године добио Нобелову награду за мир, био је од пролећа 1944. до јануара 1945. године интерниран у Аушвиц. Године 1958. изашла је књига његових логорских прича *La Nuit (Ноћ)* у којој он ниједном речју не помиње гасне коморе, упркос томе што је за време његовог боравка у логору тамо требало да буде уништено 400 хиљада мађарских Јевреја. Али у немачком преводу књиге гасне коморе испливавају као у чаролији, пошто тамо где у француском тексту стоји "крематоријум", преводилац пише "гасна комора". Уништење Јевреја Визел описује овако (26): "Недалеко од места где смо се налазили, у јами је горела ватра; циновски пламен је избијао оданде, тамо су нешто спаљивали. Јами је пришао покривени камион и истрепао је у њу свој терет. То су била мала деца. Бебе! Да, то сам видео сопственим очима... Децу у ватру! (И не чуди ме што од тада не могу да заспим.) Тамо су требали да пошаљу и нас. Само мало даље била је јама још већих размера - за одрасле. 'Оче - рекао сам - ако ствар стоји тако, ја

нећу да чекам. Бацићу се на електричне жице. То је боље него бескрајна мука у ватри".

О томе како је уз помоћ чуда Ели Визел избегао "ватру" испричаћемо касније.

ђ) Пара

У децембру 1945. године на Нирнбершком процесу је у записник унесено следеће (27): "Све жртве (у Треблинки) морале су да скину одећу и обућу коју су им одмах одузимали. Одмах затим су жртве, најпре жене и децу, утеривали у комору смрти... Препуну комору су херметички затварали и у њу су пуштали пару... Према саопштењима којима располажемо, у Треблинки су били убијене многе стотине хиљада Јевреја".

е) Гушење путем испумпавања ваздуха из коморе

О овом методу који се тобоже примењивао у Треблинки саопштава совјетски Јеврејин Василиј Гросман (28).

ж) Негашени креч

Према исказима Јана Карског, Јевреје су у Белзецу уништавали на следећи начин (29): "Под вагона (набијеног Јеврејима) посипали су дебелим слојем белог прашка. Био је то негашени креч. Свако зна шта се догађа када у њега доспе

вода. Падајући на тело, креч га одмах изједа до костију... Већ је падао сумрак када су 45 вагона (лично сам их бројао) били пуни. Препун измучених људских тела, воз се њихао и страшно завијао, као проклет".

з) Људска воденица

Нешто сасвим друго о уништењу Јевреја у Белзецу саопштава доктор философије Стефан Шенде (30): "Људска воденица (Menschenmuhle) имала је приближно седам километара у пречнику... Возови препуни Јевреја одлазили су у тунел и доспевали у место погубљења које се налазило испод земље... Потпуно голе Јевреје су уводили у огромне сале у којима се за једно погубљење могло сместити неколико хиљада људи. Сале су имале метални под који је могао да се спушта. Под се у тим салама заједно са многим хиљадама Јевреја спуштао у базене који су се налазили испод њега све док они који су стајали на гвозденим плочама нису у потпуности одлазили под воду. Када су сви Јевреји који су стајали на металним плочама били већ до бедара у води, у воду су пуштали електричну струју. Након неколико тренутака сви су Јевреји, све хиљаде, били мртви. Тада се метални под подизао навише. На њему су лежали лешеве убијених. Поново су укључивали струју и метални под се претварао у крематоријум, загревао се до белог усијања, све док се сви лешеве на њему нису претворили у пепео... Сваки воз је довозио од три до пет хи-

љада, а понекад и више Јевреја. Било је дана када је споредном пругом у Белзец довожено по 20 и више таквих возова. Савремена техника под нацистичким режимом славила је свој тријумф. Проблем како уништити милионе људи био је решен".

и) Потапање

Према саопштењу израелског "експерта за холокауст" Јехуде Бауера, Румуни су у Одеси велики део од 144 хиљаде Јевреја утопили (31). О овом методу убиства саопштила је такође илегална информативна агенција у Варшавском гету, говорећи о Бабјем Јару (32): "У Кијеву није остао жив ниједан Јеврејин након што су Немци целокупно јеврејско становништво Кијева бацили у Дњепар".

ј) Хлороводоник, ланчано стрељање, врела вода, киселине

Тврди се да се уз помоћ ових средстава убијало у Треблинки (33, 34).

О свим овим причама савремене присталице "холокауста" неће ништа да знају, иако су својевремено оне биле потврђене од стране "сведока који заслужују поверење", као што данас стоји ствар с гасним коморама - сумња у њихово постојање је законом забрањена у читавом низу земаља слободног западног демократског света.

Г. Где су се налазиле "гасне коморе"?

Након што су коморе са врелом паром, млинови, вагони с кречом и томе слично били успешно замењени гасним коморама, међу историчарима већ десетлеђима траје спор по питању где су се гасне коморе налазиле.

а) прва фаза

Сваки, или готово сваки концентрациони логор имао је једну и више гасних комора - тако се тврдило у првим послератним годинама. На Нирнбершком процесу логорски лекар Дахау дао је следећи исказ (35): "Гасне коморе су биле спремне 1944. године и доктор Рашер ми је предложио да их испробам на првим жртвама. Од 8-9 лица смештених у комору троје је давало знаке живота, а остали су били мртви. Очи су им биле црвене, а лица натечена".

Упечатљив опис гасних комора у Бухенвалду даје сведок-очевидец који "заслужује поверење" Чарлс Хаутер (36): "Брзо спровођење истребљења захтевало је специјалну технику. Неке нарочито рафиниране конструисане коморе имале су стубове од провидног материјала у којима се стварао гас и затим излазио напоље. Друге су биле једноставније, али све су изгледале веома лепо. Лако се могло схватити да су их градили са задовољством и да су биле одавно планиране. И зато су поседовале све естетске врлине. Оне су

биле део логора, конструисан с нарочитом љубављу".

Логорски лекар Перси Трејт у Равенсбруку је изјавио (37): "Сећам се да су многе Пољаци биле убијене пуцњем у потиљак. Али пошто су се та стрељања одвијала бурно и постојала је опасност да у ватру доспеју и живе особе, ја сам се бринуо о томе да начин убиства буде пристојан. И то су биле гасне коморе".

Нешто несхватљиво се чинило у замку Хартхајм код Линца (у Аустрији), где је било отровано од 1 до 1,5 милиона људи. Наведимо признање команданта Маутхаузена Франца Цирајса (38): "Групенфирер СС Глик је наредио да се слаби затвореници прогласе душевно оболелима и да се отрују гасом у великој згради. Тамо је било убијено од 1 до 1,5 милиона људи. Место се назива Хартхајм и налази се 10 км од Линца".

б) од августа 1960: на територији старог Рајха гасних комора није било

У августу 1960. године руководилац минхенског Института за савремену историју Мартин Брошат писао је (39): "Ни у Дахауу, ни у Берген-Белзену, ни у Бухенвалду Јевреје и друге затворенике нису убијали гасом... Масовно уништење Јевреја гасом почело је 1941-1942. године и вршило се искључиво на специјално за то изабраним местима опремљеним специјално технички израђеним уређајима, у првом реду на окупи-

раним пољским територијама (али не у старом Рајху): у Аушвицу, Собибору на Бугу, Треблинки, Хелмну и Белзецу".

Карактеристично је да у Брошатовој причи нема Мајданека - логора снабдевог гасном комором. Говорећи "у првом реду" он је вероватно хтео да остави питање отвореним - ко зна, може се испоставити да су у Маутхаузену (Аустрија) и у Штутхофу/Нацвајлеру (Елзас) гасне коморе такође постојале? Што се пак тиче "старог Рајха" (у границама из 1937. године), тамо, упорно тврди Брошат, убистава гасом није било.

в) 1983. година: враћање гасних комора на Запад

У колективном раду Когона, Лангбајна и Рикерла *Националсоцијалистичка убиства уз помоћ отровног гаса* (40) гасне коморе од 1983. године празнују свој повратак у Равенсбрук, Заксенхаузен, Штутхоф и другде. Истина, масовна тровања се сада тамо више нису вршила - само мале пробе с неколико хиљада жртава. Тако је био постигнут компромис између ставова Брошата и холокауста-фундаменталиста. Само су се гасних комора у Берген-Белзену и Бухенвалду аутори одрекли.

Ако у неком пред лицем ових невероватних противречности настану сумње у неоспорну исправност верзија "холокауста" исфабрикованих после свих тих лутања и подвала, верзија

које се уза све перипетије ослањају на сведочења о тровањима гањом "очевитаца који заслужују поверење", такав ће добро учинити ако, живећи у демократској Немачкој, у демократској Аустрији, у демократској Француској, у демократској Швајцарској, своје сумње задржи за себе, иначе већ једном ногом стоји у затвору. Као прототип данашње демократије најбоље могу да послуже позната три мајмуна од којих један не говори, други не види, да трећи не чује.

Примедбе

- 1) Ову табелу смо с мањим скраћењима преузели од Р. Форисона, коју је објавио у *V.H.O. Nieuwsbref* (Herausgeber Siegfried Verbeke, Antwerpen, 7de jaagang, 1996, бр. 1).
- 2) Снимио га је 1955. године Ален Рене.
- 3) Eugene Aroneanu, *Camps de concentration*, Office francais d'édition, стр. 196.
- 4) Тамо, стр. 196.
- 5) Кремеров предговор за књигу Miklos Nyiszli, *SS Obersturmfuhrer Docteur Mengele*, Les Temps modernes, mart 1951, стр. 1655.
- 6) Нирнбершки документ URSS-008.
- 7) Предговор Клода Ланцмана за Filip Muller, *Trois ans dans une chambre à gaz*, Pygmalion, Gerard Watelet, 1980, стр. 12.
- 8) Нирнбершки документ PS-3868.
- 9) Врбино сведочење у израелској амбасадџи у Лондону у вези с процесом Ајхману, 16. јула 1961.
- 10) Pery Broad, *KL Auschwitz in den Augen der SS*, Verlag des Staatl. Museums Auschwitz, 1973, стр. 141.
- 11) Yehuda Bauer, *A history of the Holocaust*, New York, Franklin Watts, 1982, стр. 215.
- 12) Lucy Davidowicz, *The War against the Jews*, Penguin Books, 1990, стр. 191.
- 13) Yehuda Bauer, *Auschwitz and the Poles*, The Jerusalem Post, 22. September 1989, стр. 6.
- 14) До 1990. на бронзаним таблицама у Аушвицу истицала се цифра од 4 милиона жртава. Затим су за ово претеривање оптужили совјетску страну и таблице су скинули.

15) Raul Hilberg, *The destruction of the European Jews*, New York, Holmes and Meier, 1985, стр. 895.

16) Jean-Claude Pressac, *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York, 1989, стр. 553.

17) Gerald Reitlinger, *Die Endlosung*, Colloquium, 1983, стр. 524.

18) Jean-Claude Pressac, *Les crematoires d'Auschwitz*, CNRS, 1993, стр. 148.

19) Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz*, Piper, 1994 (немачки превод књиге поменуте у примедби 18), стр. 202.

20) Нирнбершки документ IMT VII, стр. 656/657.

21) Simon Wiesenthal, *Der neue Weg*, Wien, бр. 17/18, 1946.

22) *Daily Telegraph*, 25. April 1990.

23) Извештај пољског покрета отпора од 1. новембра 1942. Државни музеј Ошвјенћима, Пољска, Oboz стр. 79-80, "О животу у логору" цитати из Enrique Aynat, *Estudios sobre el Holocausto*, Graficas Hurtado, стр. I. Maestro Lope, 59 и 65, 46100 Burjas-sot/Valencia, 1994, стр. 150/151.

24) Извештај пољског покрета отпора од 23. октобра 1942. Државни музеј Ошвјенћима, Пољска, Oboz стр. 52, Blatt 163-A/1, цитирано по Enrique Aynat, упоредити примедбу 23.

25) Нирнбершки документ IMT XX I, стр. 579/580.

26) Elie Wiesel, *La Nuit*, Editions de minuit, 1958, стр. 57 ff.

27) Нирнбершки документ PS Y3311.

28) Василиј Гросман, *Пакао Треблинке*, издавачка кућа за страну литературу, Москва, 1946.

29) Ian Karski, *Story of a Secret State*, The Riverside Press, Cambridge 1944, Robert Faurisson, *Réponse a Pierre Vidal-Naquet*, La Vieille Taupe, Paris, 1982, стр. 43-44.

30) Stefan Szende, *Der letzte Jude aus Polen*, Europa Verlag, Zürich, New York, 1945, стр. 290 ff.

31) Yehuda Bauer, *A History of the Holocaust*, a.a.O., стр. 200.

32) "Podziemna Obsluga Prasy Pozagettowej", *Archives of the Jewish Historical Institute in Warsaw*, Ringelblum-I file, July 18, 1942, наведено по Herbert Tiedemann, "Babi Jar. Kritische Fragen und Anmerkungen", у: Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, 1994, стр. 378.

33) Arnulf Neumaier у: Gauss, *Grundlagen...*, a.a.O., стр. 358 ff.

34) Robert Faurisson у: Gauss, *Grundlagen...*, a.a.O., стр. 10.

35) Нирнбешки документ IMT V, стр. 198.

36) Наведено по Pierre Vidal-Naquet, *Les assassins de la mémoire*, Editions de la découverte, 1991, стр. 28.

37) Наведено по Kogon/Langbein/Ruckerl, *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer Taschenbuch, 1989. стр. 258.

38) Simon Wiesenthal, *KZ Mauthausen*, Ibis Verlag 1946, стр. 7/8.

39) *Die Zeit*, 19 August 1960.

40) Упоредити примедбу 37.

VI. ДОКАЗИ ЗА ПОСТОЈАЊЕ „ХОЛОКАУСТА“

Крајем јуна и почетком јула 1993. године у листу *Велт* појавило се саопштење "Девет година у затвору без кривице":

"28. јуна 1993. (Асошијетед прес). Најпре осуђен на смртну казну, а затим три пута на доживотну робију човек у америчкој држави Мериленд ће већ ове недеље бити пуштен на слободу. Двадесеттворогодишњи Кирк Блудворс који је провео 9 година у затвору, а од тога 2 године у ћелији осуђеника на смрт, био је оптужен да је 1984. силовао и убио деветогодишњу девојчицу. Обављена судско-медицинска експертиза (сперме и тако даље) показала је да Блудворс није учинио злочин, али је био осуђен на смрт на основу изјава 5 сведока који су тврдили да су га видели у тренутку извршења злочина".

Овакав случај убедљиво показује оно што је познато сваком правнику, наиме, да се изјаве сведока морају темељно проверавати уз помоћ експерата. Сведоци могу лагати или се искрено варати. Доказивање помоћу сведока сматра се најслабијим од свих врста доказивања (1).

Оно што важи за појединачно обично убиство, мора важити и у случају ако се ради о стотинама хиљада или чак милиона људских жртава. У складу са овим просторије које су назване

"гасним коморама" морале су бити одмах по завршетку рата подвргнуте најбрижљивијој експертизи. Затим су стручњаци морали да израчунају да ли су крематоријуми могли - ако су такви постојали у логору - да прераде толики број лешева у "логорима смрти". У "чистим логорима смрти" - Треблинки, Собибору, Хелмну - лешеве су најпре тобоже закопавали у земљу, затим су их ексхумирали и, најзад, спаљивали на отвореном простору. Ако су постојале масовне сахране многих стотина хиљада људи оне би се могле пронаћи чак много година након тога уз помоћ пробних ископавања и снимака из ваздуха, који добро показују масовне гробнице; њима се широко користе данас Американци у Босни.

Али ништа слично није било учињено након завршетка Другог светског рата и осуде Немачке. До научних истраживања гасних комора, крематоријума и могућих масовних гробница тако није ни дошло. Такође, није извршена обдукција ниједног леша затвореника у концентрационим логорима, а поводом утврђивања тровања гасом. Присталице теорије истребљења (тако се зову браниоци званичне верзије холокауста) истакли су, колико нам је познато, само две судско-медицинске експертизе којима су хтели да потврде масовна убиства, али обе су претрпеле потпуни фијаско. Ево их:

1. На основу експертизе спроведене у Кракову 1945. (2) откривени су трагови цијанида у коси затвореника у Аушвицу. Сада се ова експертиза, прво, не може поново извршити - за раз-

лику од експертиза ревизиониста, које се могу поново обавити у било којем тренутку и, друго, чак и ако је она била тачна и тада би била лишена било какве доказне снаге. Претпоставимо да је у Трећем рајху одсечена коса ишла у индустријску прераду. Али у том случају она би обавезно морала бити обрађивана циклоном-Бе да би се очистила од инфекције. Претпоставимо такође да су људе тровали гасом, али није ли безумље шишати жртвама косу после гасних комора, када је отров продро у све, те сама процедура шишања постаје опасна по живот оних који је врше. У том случају, нема сумње, жртве би било неопходно шишати пре убиства.

2. Према другој пољској експертизи близу Аушвица је у тлу био пронађен велики број људских остатака (3). Нема никаквих разлога излагати ову експертизу сумњи пошто је у другој половини 1942. у логору беснео тифус и хиљаде лешева затвореника су спаљиване на отвореном простору. Једини крематоријум који је тамо постојао могао је да преради највише 100 лешева дневно, а осим тога, он је често обустављао рад. Налажење људских остатака само доказује да је заиста у Аушвицу умрло много затвореника. Али то нипошто не доказује масовно и свесно истребљење људи.

Тако се налазимо пред необичном чињеницом: тужиоци Немачке нису понудили ниједан доказ "највећег злочина свих времена". Доказе све до данас нуде ревизионисти, али њихови до-

кази побијају званичну верзију холокауста по свим основним тачкама.

Примедбе

1) Читајте о овоме чланак Манфреда Колерса о вредности исказа и признања о "холокаусту" у књизи Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, а.а.О.

2) Резултате краковске експертизе штампани су у антиревизионистичком зборнику (Hg. Brigitte Bailer-Galanda, Wolfgang Benz und Wolfgang Neugebauer), Deuticke, 1995, стр. 79 ff.

3) О овој експертизи видети бр. 60 *Historischen Tatsachen*, а.а.О.

VII. ДОКУМЕНТОВАНИ ДОКАЗИ ХОЛОКАУСТА

A. Почетни став

Да се за време Другог светског рата заиста вршило систематско истребљење милиона Јевреја у том случају би морала да постоји специјална и разграната организација која укључује у свој састав хиљаде службеника. Операцију оваквих размера било би потпуно немогуће остварити без мноштва наредба и упутстава. А у једној таквој хијерархијској држави каква је била Трећи рајх, без писменог налога уопште ништа није могло да се ради.

Зато би било природно очекивати читаво море писмених доказа планског истребљења Јевреја. Понекад се присталице теорије истребљења понашају као да ствар управо тако и стоји. Тако на пример, узорни рад о "холокаусту" који је написао Раул Хилберг, почиње овако (1): "Материјал за своју књигу Хилберг је скупљао цео свој живот. Он се сматра најбољим познаваоцем праизвора који углавном потичу од извршилаца. Злочинци - темељни у свему - доказ својих убиства стотинама хиљада пута су оверавали печатима и жиговима".

Б. Водећи „експерт за холокауст“ има велику потребу за доказима

Ако човек који чезне за сазнањем почне да чита горе поменути узорни рад који се назива *Уништење европских Јевреја*, мораће да чека до 927 стране пре него што наиђе на поглавље "Центри уништавања", а затим ће, прелиставши још 100 страница, пронаћи опис "процедура уништења". На тај начин, Хилбергу је било потребно да испише 1027 страна пре него што се дотакне теме која се налази на насловној страни његовог дела и да јој посвети нешто мало више од двадесетак страна! А и оне су ништавне вредности.

Докази злочина, обећани у уводу да су "сто хиљада пута потврђени", јесу само блеф. Све на шта се позива Хилберг јесу изјаве сведока и признања извршилаца; ту спадају још и судске одлуке, такође засноване на изјавама сведока.

Хилбергови омиљени сведоци су Курт Герштајн и Филип Милер. Ми ћемо касније посебно говорити о "сведоцима", али ћемо изјаве ове двојице "кронских сведока" навести овде.

Курт Герштајн, официр медицинске службе СС, године 1945. је, изгледа, извршио самоубиство у француском затвору. Он је главни сведок за Белзец. У његовим "признањима", како је показао француски истраживач Анри Роже, постоји најмање шест верзија које се битно разликују једна од друге (2). У једном случају Герштајн тврди да је било убијено гасом 20 или 25

милиона људи. У Белзецу су, према њему, у гасну комору површине 25 квадратних метара, набијали по 700-800 људи, то јест, по 28-32 човека на један метар квадратни. Затим је Герштајн видео брда одеће и обуће убијених чија је висина била 35-40 метара. То су Герштајнови искази.

Хилберг на својих 20 страна најмање 16 пута цитира књигу Филипа Милера *Sonderbehandlung* (Посебно опхођење), која се појавила 1979. Овај на страни 207-208 своје недопустиво нестручно написане књиге коју је немогуће читати без мучнине, пише с епском ширином да су почетком лета 1944. године у Аушвицу уништавали многе хиљаде лешева мађарских Јевреја отрованих гасом. То су чинили овако: лешеве су ређали у слојевима у дубокој јами и у потпуности их тамо спаљивали уз помоћ дрва. Као додатно гориво служила им је маст која је истицала из лешева. Она је истицала за време горења у специјално за то ископане канале који су се уливали у колектор. Горњи истопљени слој ове масти чланови посебних екипа (зондеркоманди) захватили су дугим ведрицама и заливали њима лешеве да би боље горели (3).

Све је то, наравно, нечувена бесмислица. Без довољног прилива кисеоника лешеве у јами уопште неће горети, дакле, они могу само да се донекле угљенишу (4). А маст, да је и заиста почела да истиче, била би прво што би изгорело, а ако би ипак истекла у канале, од прве искре би се тамо запалила (5). И уопште, чак и човек с

најбујнијом маштом не би могао да замисли овако нешто: дубока јама, у њој горе дрва, на њима леже у слојевима лешеве из којих се излива маст, али она не тече у ватру, већ у посебне канале; около иду људи који ведрицама с дугачким дршкама захватају маст и заливају њоме лешеве, а маст почиње да букти.

На страни 74 Милер нас усређује још једном бајком: "Понекад су у крематоријум долазили есесовски лекари... Пред погубљење оба лекара су још живим мушкарцима и женама, попут рогате стоке, опипавали бедра и листове, да би за себе узели 'најбоље делове'. После стрељања одабране жртве су стављали на сто, лекари су им исецали комаде још топлог меса из бутина и листова и бацали их у припремљене посуде: мишићи малопре стрељаних људи још увек су се мрдали у конвулзијама, грчевито су се стезали и трзали у кофама, куда су их стављали, и кофе су правиле кружне покрете".

Такав је "крунски сведок" Филип Милер којег Раул Хилберг цитира на 20 страна 16 пута! То да нема никаквих докумената који говоре о постојању плана за истребљење Јевреја не може да прећути ни Хилберг. Али он налази за то дубоко мисаоно објашњење: вође нацизма су донеле одлуку да изложи све што је неопходно у једном акту (6)!

В. „Докази о почињеним злочинима“ „специјалисте за холокауст“ Пресака

Године 1993. из пера француског апотекара Жана Клода Пресака изашла је књига *Крематоријуми Аушвица* (7) коју је слободна штампа слободног света једнодушно прогласила књигом која побија ревизионисте. Раније, 1989. године, Пресак је објавио другу књигу - *Аушвиц. Техника и операције с гасним коморама* (8) коју је штампа једва приметила.

У уводу за другу књигу Пресак заводљиво обећава да се неће ослањати на приче сведока, већ на документе. Али сваки пут када се у књизи помену гасне коморе Пресак се позива на сведоке. Одсуство докумената који доказују барем једно тровање гасом у Аушвицу приморава Пресака да тражи посредне доказе. Он наводи документ који је њему "коначни доказ" постојања гасних комора, али у њему се оне уопште не помињу. То је наруџбина једне фирме за испоруку гасних анализатора (подробније ћемо то размотрити касније).

На 80. страни он наводи наруџбину грађевинске управе у Аушвицу за испоруку херметичких врата и 14 тушева за крематоријум у Биркенау (9). Из овога Пресак закључује да су врата без сумње била предвиђена за гасну комору, а тушеви који су наводно били "лажни" требало је да намаме жртве у гасну комору која је била маскирана помоћу њих. Али врата су могла да

служе у крематоријуму да се радници у њему не би отровали угљен моноксидом и да се дим не би ширио по свим просторијама. Постојање гасне коморе пак та врата не доказују ни на који начин. О томе да су тушеви били "лажни" у документима се не каже ни речи. Но, у самом постојању тушева у крематоријуму нема ничег неприродног, пошто се особље бавило спаљивањем умрлих од тифуса.

На страни 70-71. Пресак помиње дрвени компресор ваздуха за гасну комору у крематоријуму Биркенау (10). Да је био метални, размисља он, био би разједен корозијом под дејством циклоне-Бе који садржи цијановодоничну киселину, Али касније, наставља Пресак, тамо је било и металних компресора за ваздух: есесовци су "подценили" опасност од корозије.

А сада замислимо: врши се истребљење милиона људи попут штетних инсеката и као доказ за тај срамни чин "светски познати, водећи стручњак за Аушвиц" предлаже нам овакву бесмислицу! Многи ревизионистички истраживачи, нарочито Форисон и Матоњо, подвргли су Пресакове аргументе уништавајућој анализи (11). Године 1996. на немачком језику је изашао зборник чланака на ову тему (12).

Г. „Немци су уништили све документе“

Ако се упитају браниоци службене верзије „холокауста“ зашто нема докумената који

доказују убиство Јевреја, они ће одговорити да су Немци све документе својевремено уништили. Исто то тврди још један "крунски сведок", есесовац Пери Броуд, по пореклу Бразилац, који је направио у британском затвору исцрпан извештај о масовним убиствима у Аушвицу. На последњој страни његових *Успомена* може се прочитати (13): "У свим службеним просторијама Аушвица гореле су ватре од фасцикла с документима, а зграде које су служиле за најмасовнија убиства у историји, биле су дигнуте у ваздух..."

Броуд је ослобођен још 1947. године (14) иако су Британци намеравали да га обесе или стрељају пошто је свако ко је ратовао на страни Немачке, а нарочито есесовац, био ван закона. Савршено је очигледно да је раније ослобађање било награда за *Успомене* које су послужиле као важан допринос у цементирању слике "коначног решења", слике која се тада тек стварала.

Међутим, никаквих "ломача од фасцикала с документима" у Аушвицу није било пошто се у том "највећем логору уништења" сачувао огроман број докумената. У посебном архиву у Москви (15) налази се око 90.000 страна докумената грађевинске управе, то јест, оне организације која се бавила грађењем крематоријума, а такође, како изјављују "експерти", гасних комора које се налазе у крематоријумима.

За време дуготрајних боравака у Москви 1995. године аутор је заједно са истраживачем

Карлом Матоњом проучио свих 90.000 страна тих докумената. Један њихов део, 20.000 страна, састоји се од копија других докумената које су направили Немци, а 70.000 су оригинални документи (16). И ни у једном од њих нема ниједног доказа за убиство уз помоћ гаса. Нас то није нимало изненадило, јер да постоје такви документи њих би већ одавно тријумфално приказали целом свету. У том архиву су такође радили Пресак и Јеврејин из Британије Џералд Флеминг, и обојица нису нашли ниједан доказ за постојање гасних комора.

Примедбе да су наводно Немци бирали документе који су их разобличавали, те их уништавали, наивне су. Замислимо следећу ситуацију: јесен 1944. године, у Аушвиц само што није ушла Црвена армија, и наједном командант Рихард Бер издаје наређење: "Разврстајте све документе, изаберите међу њима оне у којима се говори о убиству Јевреја гасом и њих уништавајте. Остале документе оставите нека стоје!" Може ли се замислити овако нешто?

Савршено је очигледно да су Немци једноставно оставили све документе тамо где су се налазили. Њима чак није ни на памет падало да документи могу у било чему доказивати њихову кривицу!

И у музеју Аушвица, и у другим архивима, налазе се документи из Аушвица. Њихов укупан број достиже негде око 120-150 хиљада.

И ниједан од њих не садржи ниједну реч о тровању гасом иједног Јеврејина.

Д. Документи који су у супротности с верзијом о истребљењу

Ствар присталица холокауста стоји још горе, пошто постоји још мноштво докумената који побијају званичну верзију "холокауста".

Ђ. Трикови присталица теорије истребљења

Обично историчар који се бави овим или оним периодом историје скупља о њему документе, оцењује их, а затим, ослањајући се на њих, гради своје претпоставке. У случају "холокауста" његови поборници поступају потпуно супротно. Они полазе од аксиома да су нацисти уз помоћ гаса убили шест милиона Јевреја, а затим се труде да с тим аксиомом ускладе документе. При томе они, наравно, морају да документе излажу насиљу, јер се у њима ништа не говори ни о истребљењу Јевреја, ни о гасним коморама. Они често покушавају да спасу ствар стварајући лажне или полулажне документе. Размотримо низ примера.

Е. Лажни документи и документи од сумњиве вредности

Ванзејски записници

Десетлећима се тврди да је на берлинској Ванзејској конференцији 20. јануара 1942. године била донесена одлука да се Јевреји униште. Приликом читања њених записника (17) открива се да у њима није речено ни речи ни о каквом физичком уништењу Јевреја, а тим више о гасним коморама, већ само о "евакуацији" и о "исељењу". Званични историчари ту себи помажу тврђењем како, наводно, те речи представљају шифру за реч "истребљење". На тај начин, записницима се приписује смисао који они немају.

Но, чак и да је тај смисао био у њима, где је барем један доказ да је био остварен и извршен?

Али ствар је у томе што су чак и постојећи записници груба кривотворина, што је доказао Јоханес П. Неј (18). Кривотворину открива сам њен садржај, на пример, у њој се помиње апсурдан број Јевреја који су наводно живели у Европи, као и низ формалних нетачности.

Уосталом, и саме присталице теорије истребљења одбацују ванзејски "траг". У *Канадским јеврејским новостима* (од 20. јануара 1992) Јехуда Бауер назива тај "документ" о којем се говори на свакој конференцији о "холокаусту", "смешном причом" (silly Story). Па ипак, читав

клан историчара, као папагаји непрестано понавља такве "смешне приче". Сви уџбеници су их пуни.

Документи од 28. јуна 1943. године о продуктивности крематоријума у Аушвицу

Да би доказале фантастичну продуктивност Аушвица присталице теорије истребљења неуморно цитирају писмо (19) које је тобоже написао 28. јуна 1943. године руководица грађевинске управе Аушвица Бишоф свом шефу бригаденфиреру СС Камлеру, у којем продуктивност крематоријума Аушвица и Биркенау изгледа овако:

- крематоријум 1: 340 персона,
- крематоријуми 2 и 3: по 1440 персона,
- крематоријуми 4 и 5: по 768 персона.

Ту пре свега упада у очи необична реч која не звучи немачки - "персона".

Али далеко је карактеристичнији садржај писма. Ако је веровати подацима који се наводе у литератури о холокаусту - на пример, у Хилберговој књизи (20) - главни крематоријум 1 Аушвица имао је 6 пећи, крематоријуми 2 и 3 у Биркенау - по 15 пећи сваки, а крематоријуми 4 и 5 (такође у Биркенау) - по 8 пећи. То укупно износи 52 пећи. У данашње време у савременим крематоријумима спаљивање једног леша у пећи траје од једног до пет часова. Ако би се у 52 пећи

спаљивало 4756 лешева дневно на сваку пећ отпада по 95 лешева дневно, те би, на тај начин, продуктивност крематоријума у Аушвицу морала да буде четири пута већа него код савремених! А то значи или да су у Аушвицу били укинута закони термотехнике, или да је поменуто писмо кривотворина. Необориви доказ да је писмо лажно даје Карло Матоњо (21).

Поруџбина за испоруку гасних анализатора

Коначни доказ убиства Јевреја гасом у Аушвицу Пресак налази у пословном писму грађевинске фирме "Топф и синови" главној грађевинској управи Аушвица. У њему фирма потврђује пријем поруџбине за 10 гасних анализатора.

Ако чак и не дотакнемо значајне примедбе поводом оригиналности писма (22), треба рећи да је поруџбина гасних анализатора за логоре, где се свакодневно уз помоћ гаса вршила дезинфекција, појава потпуно нормална. Инструменти су служили ради мерења концентрације цијановодоничне киселине у инсектициду. У једној инструкцији из 1942. године за коришћење инсектицида гасни анализатори се помињу најмање 6 пута (23). На тај начин, писмо, чак и ако је оригинално, не поседује никакву доказну снагу.

Документи о "коначном решењу јеврејског питања" и о "посебном поступању"

У читавом низу немачких докумената из периода рата испливава појам "коначно решење јеврејског питања". Тако је на пример, Геринг 31. јула 1941. године овластио Хајдриха да "усклади све неопходне организационе материјалне припреме за опште решење јеврејског питања у свим областима Европе које се налазе у сфери немачког утицаја". Касније се Хајдриху налаже да поднесе "општу скицу организационих, практичних и материјалних претходних услова који би омогућили да се оствари жељено коначно решење јеврејског питања" (24).

Присталице теорије истребљења цитирају ово писмо до изнемоглости, тврдећи да у њему Геринг налаже Хајдриху да организује све што је неопходно за геноцид.

Шта су националсоцијалисти подразумевали под "коначним решењем јеврејског питања" следи из њихових докумената: уколико буде потребно, било би то принудно исељење свих Јевреја из Европе. Првобитно је као место за исељење Јевреја било изабрано острво Мадагаскар (видети запис у Гебелсовом дневнику од 7. 3. 1942), али овај план се показао практично неостваривим. Након освајања великих територија на Истоку тамо је изабрано место за њихово привремено насељавање. Да је знатан део Јевреја био исељен у Белорусију и Прибалтик признају и присталице теорије истребљења (25). Просто је

смешно овакву депортацију проглашавати истребљењем, јер ради чега је било потребно заобилазити шест "логора уништења", који су радили пуним капацитетом, те водити Јевреје у Белорусију и Прибалтик ако је било одлучено да се сви они физички истребе?

У својој књизи која је написана прилично обазриво - *Друго вавилонско ропство* - Штефен Вернер је сакупио низ посредних потврда да је заиста велики број Јевреја био депортован у Белорусију и тамо расељен (26). Да је Аушвиц служио као транзитни логор за Јевреје који су били депортовани на Исток и зато нису били регистрован, а које су присталице теорије истребљења прогласиле уништеним, доказао је шпански истраживач Енрике Ајнат (27).

Сасвим недвосмислено карактер немачке политике према Јеврејима види се из меморандума који је потписао чиновник министарства иностраних послова Мартин Лутер 21. августа 1942. године (28): "На основу наведеног наређења фирера (о депортацији Јевреја) почета је евакуација Јевреја из Немачке. То се односи у једнакој мери и на јеврејске грађане других земаља... Број Јевреја тако депортованих на Исток недовољан је да би задовољио насталу потребу за радном снагом. Начелник Управе за државну безбедност дао је директиву... МИП да моли владу Словачке да испоручи 20 хиљада младих јаких словачких Јевреја ради упућивања на Исток".

Као доказ истребљења Јевреја у литератури о холокаусту често се наводе документи у којима постоји реч с префиксом *sonder* (посебан) - "посебна мера", "посебно поступање" и тако даље. Такви су се појмови свакако могли односити и на погубљења (29) али ту треба ствар размотрити конкретно. Тако на пример, Пресак у другој својој књизи пише да се појам "посебна акција" користио у Аушвицу за политичко испитивање узрока штрајкова радника у логору (30) - дакле, у логору уништавања су људи штрајковали! Даље Пресак цитира наређење СС о "посебним мерама" за побољшање санитарног стања у логору Биркенау (31). Дакле, посебне мере имале су тамо карактер продужавања живота, а не његовог скраћивања.

Писмо о подруму за убијање гасом

Вероватно сваки рад о холокаусту садржи позивање на писмо које је руководилац грађевинске управе у Аушвицу Бишоф послао 29. јануара 1943. године свом шефу у Берлину Камлеру. Тамо постоји следеће место (32): "Крематоријум 2, за чије грађење су биле утрошене све снаге, упркос огромним тешкоћама и хладном времену, завршен је... Таваница од армираног бетона за лешеве због деловања хладноће за сада није постављена. Али то је небитно пошто се ту може користити подрум за фумигацију" (реч *Vergasung* има низ значења: гасификација, стварање гаса, карбурација, фумигација, то јест, подимљавање у

случају борбе против инсеката. Као последње значење у речнику стоји - убијање гасом).

Овај "подрум 1 за лешеве" у крематоријуму 2, подрум који је био предвиђен грађевинским планом, присталице теорије истребљења сматрају да може бити само гасна комора. "Подрум 2 за лешеве" вршио је у том случају функцију просторије у којој су се свлачили осуђеници на смрт. Објашњења која су давали овом писму све до најновијег времена ревизионисти, нису уверљива (да су тамо, на пример, чували циклон-Бе). Ово питање је успео да реши аутор заједно с Карлом Матоњом 1995. године у Москви. У крематоријуму 2 био је планиран уређан за вршење дезинфекције. Тада је, крајем 1942. и почетком 1943. године, у Аушвицу нарочито јако беснео тифус, те није било довољно просторија за раскуживање. Лако је схватити да су у том случају испод просторија за раскуживање били пуштени у рад уређаји за рудиментарну вентилацију, а то је и био подрум за лешеве у крематоријуму.

Претпостављали смо да је постојало прилично много докумената о просторији за дезинфекцију у крематоријуму 2, али Совјети су их одузели приликом прегледања фасцикала, пошто су они противречили званично прихваћеној верзији. Документи које смо ми нашли у архиву остали су у овом случају непажњом цензора. На то ћемо се још вратити.

Примедбе

- 1) Hilberg, a.a.O., Einleitung.
- 2) Andre Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polemiques, Ogmios Diffusion, 1986; скраћена немачка варијанта, *Die Gestandnisse des Kurt Gerstein*, Druffel, 1986.
- 3) Filip Muller, *Sonderbehandlung*, Steinhausen, 1979.
- 4) После битке код Седана Немци су покушали да тела погинулих спале у јамама. Ставили су три слоја лешева у заједничку гробницу, прелили је смолом и запалили. Горњи слој се само угљенисао, а с два доња слоја уопште се ништа није догодило (Harald Fränlich, "Zur Gesundheitspflege auf den Schlachtfeldern", *Deutsche Militarärztliche Zeitschrift*, I, 1-4, 1872, стр. 109/110, наведено по Carlo Mattogno, *Auschwitz. The End of a Legend*, IHR, 1994, стр. 19).
- 5) Упоредити, Mattogno у: Gauss, *Grundlagen...* (a.a.O.). стр. 318 ff.
- 6) "Newsday". Long Island, New York, 23. Februar 1983, наведено по Robert Faurisson, "Mon experience du revisionnisme", у: *Annales d'histoire revisionniste*, бр. 8, стр. 31-32.
- 7) Jean-Claude Pressac, "Les crematoires d'Auschwitz", CNRS, 1993, наведено по *Die Krematorien von Auschwitz*, Piper, 1994.
- 8) Jean-Claude Pressac, *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York, 1989.
- 9) Pressac, *Les crematoires...*, стр. 80.
- 10) Тамо, стр. 70-71.
- 11) Robert Faurisson у: *Revue d'Histoire Revisionniste*, бр. 3, а такође R. Faurisson, "Réponse a Jean-Claude Pressac", R.H.R., 1993; Carlo Mattogno, *Auschwitz. The End of a Legend*, a.a.O.

12) Заједно са уводом Е. Гауса појавила се немачка књига против Пресака почеком 1996. године под називом "Nackte Fakten" у *Vrij Historisch Onderzoek*, Postbus 60, 2600 Berchem, Belgien.

13) Pery Broad, "Erinnerungen". У зборнику *Auschwitz in den Augen der SS*, Krajowa Agencja Wydawnicza, Katowice, 1981, стр. 195.

14) Eugen Kogon/Hermann Langbein/Adalbert Ruckerl, *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer Taschenbuch, 1983, стр. 197.

15) Централни државни специјални архив налази се у Москви у Виборшкој улици (близу станице метроа "Водени стадион").

16) Документи које смо Матоњо и ја пронашли у Централном државном специјалном архиву, као и у другим московским архивима, биће објављени у Матоњовом двотомном делу о крематоријумима и "гасним коморама" у Аушвицу. Излазак првог тома предвиђен је за другу половину 1996, а другог тома за 1997. или 1998. годину.

17) (Претпостављени) записник Ванзејске конференције анализиран је у књигама "Wannsee-Konferenz ist u.a. bei Wilhelm Staglich", *Der Auschwitz-Mythos* (Grabert, 1979), стр. 39 ff., и Gauss, *Grundlagen...* (a.a.O.), стр. 182 ff.

18) Упоредити, на пример, Staglich, *Der Auschwitz-Mythos*, a.a.O., стр. 38 ff; Walendy у: *Historische Tatsachen* (a.a.O.), бр. 35; Ingrid Weckert у: *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, бр. 40 (1992); Johannes P. Ney у: Gauss, *Grundlagen...* (a.a.O.), стр. 169 ff.

19) Овај документ се помиње, на пример, у: Brigitte Bailer-Galanda/Wolfgang Benz/Wolfgang Neugebauer (Hg.), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, 1995, стр. 71.

20) Hilberg, a.a.O., стр. 946.

21) Mattogno у: Gauss, *Grundlagen...* a.a.O., стр. 300 ff.

22) Walter Rademacher у: Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О., стр. 55 ff.

23) Нирнбершки документ NI-9912 поново се наводи, посебно у XXX *Auschwitz Nackte Fakten*, а.а.О., стр. XXX.

24) Нирнбершки документ NG-2586/PS-710.

25) Видети, на пример, Reitlinger, а.а.О., стр. 100 ff.

26) Steffen Werner, *Die zweite babylonische Gefangenschaft*, Grabert, 1992.

27) Enrique Aynat, *Estudios sobre el Holocausto*, Graficas Hurtado, 1994.

28) Нирнбершки документ NG-2586.

29) Пример за ово дају Kogon/Langbein/Ruckerl на стр. 17.

30) Pressac, *Les crematoires...*, стр. 63/"Die Krematorien von Auschwitz", стр. XXX.

31) Pressac, *Les crematoires...*, стр. 82/"Die Krematorien von Auschwitz", стр. XXX.

32) Овај документ се наводи, на пример, код Kogon/Langbein/Ruckerl, а.а.О., стр. 220.

VIII. СВЕДОЦИ „ГАСНИХ КОМОРА“ АУШВИЦА (део први)

A. Почетни став

Ономе кога узнемирава проблем "холокауста", може се топло препоручити да посети Аушвиц. Одмах ће му пасти у очи бесмислице разних врста: иза стакала витрина уздижу се брда женске косе "која је припадала жртвама убијеним гасом"; сва та коса је углавном пепељасте боје и јако подсећа на лан или на конопљу. Брда обуће треба да докажу масовна убиства иако она само доказују да их је ту неко сакупио (1). Нарочито падају у очи апсурдности малих просторија у којима је наводно било убијено или спаљено, по мишљењу "историчара", час 9 милиона, час 470 хиљада људи.

Присталице теорије истребљења указују на следеће просторије које су служиле за тровање гасом:

- сала за лешеве у крематоријуму главног логора;

- две сеоске куће претворене у гасну комору, које су се налазиле 3 километра од главног логора;

- такозвани "подрум за лешеве" у крематоријумима 2 и 3;

- неколико просторија без назива у крематоријумима 4 и 5.

У гасној комори главног логора (према Пресаку) почетком 1942. године било је уништено око 10 хиљада људи (2). Од пролећа 1942. године до пролећа 1943. године убиства су се вршила у сеоским кућама и у бункерима 1 и 2. Од пролећа 1943. године гасом су убијали у крематоријумима Биркенау, а крематоријум 2 је главно место убиства у Трећем рајху.

Како смо већ говорили, све то нема чиме да се потврди – нема ниједног документа, ниједног фактичког доказа. Зато, као последњи тријумф присталица теорије истребљења, преостају сведоци. У нашој књизи *Аушвиц. Сведочанства извршилаца и очевидаца холокауста* (3) размотрили смо 30 главних изјава сведока. Овакав рад је пре неколико десетлећа морао да направи читав цех званичних историчара, али не, они то препуштају ревизионистима да учине.

Б. Неке техничке и природнонаучне чињенице које изјаве сведока чине немогућим

Ако се изјаве сведока размотре под увеличавајућим стаклом одмах ће се открити да оне садрже ствари које су немогуће с гледишта технике и закона природе. Ево неких од мноштва апсурда.

1. Плава магла над лешевима. На франкфуртском процесу (1963-65) поводом Аушвица пред судом се појавио у својству нарочито поузданог сведока есесовски шофер Рихард Бек. Он је дао следеће изјаве (4): "Ускоро након тога (то јест, после тровања) врата иза којих су били убијени затвореници, отварала су се, и могла се видети плава магла која се наднела над огромном гомилом лешева".

Бек никако није могао видети "плаву маглу", пошто је цијановоднична киселина потпуно безбојна. Њен назив потиче од тамноплаве боје пигмента који настаје као резултат њеног сједињавања са гвожђем.

2. Плавичаста боја жртава. Милтон Буки "који је преживео холокауст" саопштава (5): "Два минута након што су се отварала врата нама су наређивали да уклонимо лешеве и ми смо их товарили на колица. Лешеве су били голи и неки су били прекривени модрим мрљама".

Цијановодонична киселина блокира снабдевање ћелија кисеоником. Хемоглобин крви тада не може да снабдева ћелије кисеоником, крв бива презасићена кисеоником, што доводи до црвенила коже (6). Буки је био члан посебне екипе у Аушвицу у децембру 1942. године. Претпоставимо да су нарочите екипе заиста износиле лешеве из гасних комора и тада је Буки имао довољно времена (до октобра 1944) да види да лешеве отровани цијановодоничном киселином имају црвенкасту боју; али не, он говори о там-

ноплавој боји. Исто то говори и омиљени Хилбергов сведок, Филип Милер (7) који је проборавао у посебној екипи око 3 године. Без сумње, ни Буки, ни Милер, никада нису видели лешеве људи који су умрли од цијановодоничне киселине.

3. Претерано велики број жртава по једном квадратном метру гасне коморе. Према изјавама кључног сведока Хеса, у гасној комори крематоријума 2, површине 210 квадратних метара, набијали су по две хиљаде жртава (8), према кључном сведоку Врби - по три хиљаде (9), према кључном сведоку Броуду чак по четири хиљаде (10). При томе се примењивао парни ваљак и нацисти су на тај начин штедели циклон-Бе.

3. Пламен је избијао из димњака крематоријума. Хенрик Таубер, омиљени Пресаков сведок, прича овакву причу (11): "Обично смо спаљивали по 4-5 лешева у једној пећи, али често чак и више... Многе лешеве смо спаљивали без дозволе управе крематоријума, за време ваздушне опасности, да бисмо огромним пламеном који је избијао тада из димњака привукли пажњу пилота".

4. Валтер Лифтл, бивши председник аустријске инжењерске коморе и судско-медицински експерт, на мноштву процеса тим поводом је приметио (12): "Кокс гори кратким пламеном који никако не може да избија изван простора горења. Између пећи и димњака налази се још и

одводни канал, димовод (чунак). Тек онда почиње димњак. А ако се пећ препуни материјом која гори кратким пламеном нарушава се температурни режим и до горења уопште не долази".

5. Невероватно велики број лешева спаљиваних у једној пећи. Још више од Таубера запетљава се у лажима члан специјалне екипе Шмул Фајнцилберг (13): "Било је три пећи, у свакој по двоја вратанца. Кроз свака вратанца могло је да се прогура по 12 лешева".

Пећи имају размере 200x70x80 цм. Није лако сместити у таквом простору 12 лешева, чак ни Лилипутанаца.

6. Спаљивање лешева без горива. И овде ћемо дати реч Пресаковом крунском сведоку Тауберу (14): "Када кремација следи једна за другом, сагоревање у пећима одвија се на рачун сагоревања самих лешева. Зато често нису користили гориво приликом спаљивања масних лешева".

Лешеве се састоје готово 90% од воде и само у причама "преживелих холокауст" лешеве горе сами од себе.

1. Спаљивање лешева у јамама. Ова се бајка среће код многих сведока. Ево шта каже члан зондеркоманде Шлама Драгон (15): "С друге стране грађевине биле су ископане четири јаме дужине 30 метара, ширине 7 метара и дубине 3 метра... Најпре су на дно јаме стављали велике цепанице, затим мање, унакрст, а одозго

суво грање. Након што су сви лешеви из барак били пренесени у јаму, поливали су их из ведрца у сва четири угла керозином и потпаљивали, а затим су још туда бацали комаде гуме".

Због недовољног приступа кисеоника у јаму лешеви у њој неће горети (16). Подвлачимо још да се ломаче праве другачије, не тако на-опако, као што то описује Драгон. Пламен се разгорева у случају ако пруће и ситна дрва леже одоздо. Онако како их је Драгон сложио никада се неће запалити, јер пруће које лежи одозго плануће прво и неће допустити ватри да се пробије доле. Одвајкада су се лешеви спаљивали само на површини земље.

8. Примена масти приликом спаљивања лешева, масти која се издвајала из њих топљењем. Овој причи за роман страве и ужаса дао је највиши израз Филип Милер (17), а појављује се и код многих "преживелих холокауст", али тако што је они преписују једни од других. Године 1995. појавила се књига израелског научника Гидеона Гројфа о зондеркомандама (18). Треба је само отворити и одмах ће се открити малоумност аутора који говори о извлачењу масти из лешева.

9. Коришћење метанола као горива. У краковском затвору командант Аушвица Хес је писао (19): "Лешеве су поливали најпре мазутом, а затим метанолом". Такође се и код "жртве" Филипа Милера (20), и код "извршиоца" Перија Броуда срећемо с приглупом причом о метанолу (21). Инжењер Валтер Лифтл је једном покушао

да помоћу метанола спали мртвог врапца. Није жалио метанол, али врапца никако није успео да спали.

В. Четири главне невероватноће у изјавама сведока

Свако ко се са њима упозна губи свако поверење у њих.

а) немогуће кратко време кремирања

У крематоријуму Базела спаљивање једног леша траје око једног часа (22), у Фрајбургу 1,5 часова. Ако је веровати нашим сведоцима, у Аушвицу - то тврди Д. Пајсикович - 4 минута (23). Крунски сведок Миклош Њисли, чији се бестселер појавио на четири језика и био издат четири пута, саопштава да су 46 пећи крематоријума у Биркенау свакодневно прерађивале по 20 хиљада лешева (24). (Према истом Њислију, по 20 хиљада Јевреја дневно су убијали гасом, а још 5-6 хиљада стрљали или спаљивали живе). У том случају на сваку пећ је отпадало по 435 лешева дневно а процес горења је морао да траје 18 пута (!) брже, него у савременим крематоријумима. Скромније податке износи Хес. Код њега отпада по 133 леша на пећ (25), то јест, пет пута више него што би могло бити 1996. године.

Карло Матоњо пише тим поводом (26): "Очевици хоће да нас увере да крематоријуми

Аушвица-Биркенау нису зависили од природних закона, да су били ђаволске справе и да се нису покоравали општепознатим законима хемије, физике и термотехнике. Историчари су одлучили да слепо верују сведоцима и били су сурово обманути".

б) убацивање циклона кроз непостојеће отворе

У гасној комори крематоријума 2 у Биркенау био је наводно убијен велики део Јевреја и о њој постоји нарочито много изјава сведока. Оне садрже неколико верзија убацивања гаса у комору, верзија које су испричали "очевици", и све оне су лажне.

Верзија 1: циклон се убацивао кроз тушеве. У духу народних сујеверја ова варијанта је изложена у књизи Шприцера (27). Варијанта је толико глупа да је не прихвата чак ни званична историографија. Грануле циклона су се наводно стављале у тушеве и приликом контакта с ваздухом гас се из њих ослобађао и излазио напоље кроз рупице.

Верзија 2 припада Софији Косак (28): "Зачуо би се продоран звук и одмах је кроз отвор у поду почињао да избија гас. С балкона одакле су се могла видети врата, есесовци су са уживањем посматрали борбу са смрћу, ужас који су доживљавали осуђени на смрт. За њих, садисте, то је био спектакл који им никада није било досадно да гледају. Борба са смрћу је трајала 10-15

минута... Особље је журно товарило лешеве у вагонете, а други су чекали. Тада се догађало да су неки умрли оживљавали. Доза гаса која је убацивана није била довољна. Она је само ошамућивала, али не и убијала. Догађало се да су неки одмах у вагонету долазили себи. Њих су брзо доводили отворима пећи и заједно са осталима их бацали доле у ватру".

Треба одмах приметити да су се пећи налазиле изнад гасних комора и зато се ништа није могло "бацати доле" у ватру. Друго, никаквог балкона с којег би се могла посматрати гасна комора тамо није било. Треће, мртви немају обичај да оживљавају. И четврто, у поду подрума за лешеве није могло бити никаквих отвора, јер он се налази непосредно на земљи, у шта се може уверити сваки посетилац.

Верзија 3. Њу дугујемо словачком Јеврејину Рудолфу Врби (29): "Есесовцу који је стајао на крову крематоријума давана је команда. Он је подизао округао поклопац и сипао на главе жртава куглице". У то време о којем говори Врба у таваници подрума никаквих отвора, ни затворених, ни отворених, није било. Како је неопориво показала експертиза Гермара Рудолфа (30), отвори који сада постоје у таваници били су већ после дизања у ваздух крематоријума потпуно невешто склепани од стране совјетских или пољских комуниста да би затим могли да вуку за нос људе причама о циклону који се убацивао кроз њих. Отвори имају крив облик, невероватно су великих размера (кроз њих може да прође мршав

човек). Гвоздени оквир рупа је био једноставно причвршћен одоздо. Отвори немају никаквих трагова (огреботина, удубљења) од експлозије (31).

Верзија 4 потиче од Хенрика Таубера (32): "Таваница гасне коморе је почивала на бетонским потпорним стубовима који су били распоређени у средини уздужних зидова. Поред сваког потпорног стуба су постојала још по два. Они су излазили кроз таваницу напоље и били су покривени дебелом мрежом. Под горњом жичаном мрежом налазила се још једна, а под њом још једна. Унутар најтање жице налазиле су се кутијице које су се уз помоћ жице могле повући увис и тада су из њих испадале куглице, а из куглица је излазио гас".

Гас се издвајао из гранула више од два часа, и како би се у таквом случају могла спречити опасност за особље које је уклањало лешеве? Део куглица би остао пригњечен лешевима, а у куглицама би се задржао гас који се није издвојио. Опет понављамо: у таваници подрума није било отвора.

У крематоријуму 1 главног логора, који посећује знатно више туриста, него рушевине крематоријума у Биргенау, циклон су такође морали да сипају кроз таваницу, али, како признају сарадници музеја, раније у таваници никаквих отвора није било (33).

"Ни рупа, ни холокауста" (Форисон).

в) вентилација "гасних комора" после тровања

У Аушвицу се за борбу с вашима примењивао инсектицид циклон-Бе у гранулама. Према подацима фирме произвођача грануле су на собној температури издвајале гас наредна два часа, а на нижој температури и дуже (34). Када би постојала ефикасна вентилација - а она је постојала само у комори за дезинсекцију, а не у гасној комори (35) - комора би се могла отворити најраније након два часа.

Само се у једном сведочењу каже да је време између убацивања гаса и пражњења "коморе смрти" било "дуготрајно" (36). То је сведочење Хеса који тврди да је смрт од гаса била тренутна (37); али осим њега нико тако нешто више не тврди. Поменуто сведочење је побио Карло Матоњо (38).

Сведоци варирају време између убацивања циклона и смрти жртава у границама од "одмах" до 20 минута. Пошто се гас издвајао око два часа, чак и да постоји невероватно велика количина гранула, "тренутна" смрт је немогућа; зато ћемо се зауставити на 20 минута. Време између почетка егzekуције и избацивања лешева износи по изјавама сведока највише 50 минута (39).

Наведимо још један веома упечатљив пример. Доктор Чарлс Бендел, румунско-француски лекар мојсијеве вере, на судском процесу који су водили Британци 1946. године, процесу који је довео до вешала двојицу потпуно невиних

људи, изјавио је (40): "Око 12 часова дошао је нови транспорт од 800 до 1000 људи... Отворила су се врата (крематоријума 4) и људе су угурали у гасну комору. Њена таваница је била тако ниска да се чинило као да се ослања на главе... Чули су се крици и јауци који су се одбијали од зидова... То је трајало 2 минута, а онда је завладала тишина. Кроз 5 минута врата су се отвара, али током 20 минута није се могло ући у комору. Затим је специјална екипа почињала посао. Када су се отворила врата, део лешева је испао напоље, толико је комора била претрпана њима. Лешеви су се међусобно тако један с другим испресовали, да их је било готово немогуће раздвојити... Ко је барем једном имао прилике да види гасну комору - 1,5 метара висине, набијену лешевима, никада је неће заборавити. Посебна екипа је морала још топле лешеве који су крварили буквално да чупа из коморе. Али пре него што би их убацили у гробницу, долазили су берберин и зубарски техничар, шишали су лешеве и вадили им зубе... Нисам могао да препознам људе који су пре носили људски лик. Они су ђаволи. Адвокат из Солуна, електроинжењер из Будимпеште - они нису више људи. За време рада (у гасној комори) они су још и засипали све кишом удаца дрвеним и гуменим палицама... После једног и по часа рада све је било завршено и нови транспорт је улазио у крематоријум 4."

Са својим болесним мозгом Бендел тврди следеће:

"Већ седам минута након што су грануле почеле да издвајају гас, врата коморе су се отвара, и гас је, наравно, ишао у ходник где су крај процедуре чекали есесовци отпорни на тровање цијановодоничном киселином;

- након 20 минута посебна екипа је јуришала без гас маски - јер ако би их навукли ко би могао да види њихов ђаволски лик? - у гасну комору, и почињала је да вршља по њој усред ослобођеног гаса који је настављао да се згушњава (још сат и по);

- након што су Јевреји у дупке пуној комори умирали, "испресовани један с другим", они су падали тако да су у комори висине 1,5 метара стварали гомилу лешева;

- 800-1000 лешева обрађивали су један берберин и један зубни техничар. Цео посао је обављан за 1,5 час, што значи да је за 5400 секунди зубни техничар вадио (ако се рачуна да просечно свако није имао по четири зуба) 22400 зуба - по четири зуба у секунди!

И тај Бендел се сматра најзначајнијим сведоком гасних комора!

г) рад без гас маски у парама цијановодоничне киселине

Осим Бендела, и други сведоци описују рад у гасној комори без гас маске. Филип Милер свој први улазак у гасну комору описује овако

(41): "Поглед ми је пао на полуотворену торбу где сам угледао намирнице, вероватно припремљене за пут. Тада сам се направио да једном руком вучем леш, а другу сам гурнуо у торбу. Зграбио сам тамо комад сира и питу с месом, и, пазећи на врата да ме не виде, почео својим крвљу умазаним рукама да комадам питу и похлепно, као звер, да је гутам".

Да је Милер имао гас маску сигурно не би могао да "похлепно, као звер" било шта прогута. Неки сведоци, између осталог, тврде да су жртве пре тровања свлачили да циклон који је заостао у одећи не би отровао зондеркоманду. Требало би помислити и на специјалну одећу за чланове специјалне екипе, јер су за време рада они морали јако да се зноје, а тада контаминација (загађење) кроз кожу знатно расте. Али специјалну одећу не помиње ниједан сведок.

Примедбе

1) Ernst Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Crabert, 1993, стр. 21.

2) Pressac, *Auschwitz. Technique...*, а.а.О., стр. 132.

3) Издато 1994. у: Neue Visionen, Postfach 5436, Wurenlos.

4) Vernichtung des Zeugen Bock, Aktenzeichen 4 JS 444/59, Blatter 6878 ff.

5) Наведено по Pressac, *Auschwitz. Technique...*, а.а.О., стр. 163.

6) Germar Rudolf, *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den Gaskammern von Auschwitz*, Cromwell Press, London, 1993, стр. 111.

7) Filip Muller, а.а.О., стр. 186.

8) Rudolf Höss, *Kommandant in Auschwitz*, издавач Мартин Бросат, dtv, 1983, стр. 164. Хес пише да су просторије за убиство гасом могле да приме по 3000 људи, али у пракси ова бројка никад није достигана. Зато полазимо од цифре 2.000 жртава по акцији, коју садржи и Хесово признање (NO-3868-PS).

9) Rudolf Vrba, *I cannot forgive*, Bantam, 1964, стр. 10.

10) Pery Broad, а.а.О., стр. 180/181.

11) Наведено по Pressac, *Auschwitz. Technique...*, а.а.О., стр. 489.

12) Walter Luftl, "Holocaust. Glaube und Fakten", JHR, Winter 1992/1993, стр. 391 ff.

13) *Hefte von Auschwitz, Sonderheft I, Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos*, Staatl. Museum Auschwitz, 1972, стр. 43.

14) Таубер у Пресаковој књизи, видети примедбу 11.

15) Записници са процеса Рудолфу Хесу, Staatl. Museum, Auschwitz, Band XI, Anhang 17.

16) Carlo Mattogno, *Auschwitz. The End...*, а.а.О., стр. 19.

17) Filip Muller, а.а.О., стр. 207 ff.

18) Gideon Greif, *Wir weinten tränenlos*, Bohlau Verlag, 1995.

19) Rudolf Höss, g.а.О., стр. 161.

20) Filip Muller, а.а.О., стр. 217.

21) Pery Broad, а.а.О., стр. 177-178.

22) Усмено саопштење техничара Базелског крематоријума Н.Н., J.G.-y, 10. Februar 1993.

23) Dov Paisikovic y: Leon Poliakov (Hg.), "*Auschwitz...*", Rent Julliard, 1964, S. 159 ff.

24) Miklos Nyiszli, *Boncoloorvosa voltam az Auschwitz-I krematoriumban*, Vilag, 1946, стр. 38. - за сада је последњи од многих немачких превода Њислијеve књиге изашао 1992. године под називом *Jenseits der Menschlichkeit* у издавачкој кући Dietz Verlag; видети нашу књигу *Auschwitz...*, а.а.О., стр. 203 ff.

25) Rudolf Höss, а.а.О., стр. 164.

26) Carlo Mattogno у књизи Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О., стр. 281.

27) Jenny Spritzer, *Ich war Nr 10291. Als Sekretarin in Auschwitz*, Rothenhausler Verlag, 1994, стр. 67-68.

28) Zofia Kossack, *Du fond de l'abime, Seigneur*, 1951, наведено по Robert Faurisson, *Réponse a Pierre Vidal Naquet*, La Vieille Taupe, 1982, стр. 58-59.

29) Rudolf Vrba, *I cannot forgive*, Bantam, 1964, стр. 11 ff.

30) Germar Rudolf, *Gutachten...*, а.а.О., стр. 255-256.

31) Miklos Nyiszli, *Im Jenseits der Menschlichkeit*, упоредити примедбу 24, стр. 32 ff.

32) Таубер код Пресака, упоредити примедбу 11, стр. 482 ff.

33) Rudolf, *Gutachen...*, а.а.О., стр. 18/19, такође Rudolf/Gauss y: Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О., стр. 251 ff.

34) Rudolf, *Gutachen...*, а.а.О., стр. 59, такође Rudolf/Gauss y: Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О., стр. 261 ff.

35) О вентилационом систему у гасним коморама видети Rudolf/Gauss y: Gauss, *Grundlagen...* (а.а.О.), стр. 267-268.

36) Danuta Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945*, Rowohlt, 1989, стр. 117.

37) Rudolf Höss, а.а.О., стр. 126.

38) Carlo Mattogno, *Auschwitz. La prima gasazione*, Edizioni La Sfinge, Parma, 1988.

39) Buki y: Pressac, *Auschwitz. Technique...*, а.а.О., стр. 163.

40) Wiliam Lindsey, *Zyklon B, Auschwitz, and the Trial of Bruno Tesch*, JHR, Fall 1983, стр. 261 ff.

41) Filip Muller, а.а.О., стр. 24-25.

IX. СВЕДОЦИ „ГАСНИХ КОМОРА“ АУШВИЦА (део други)

А. Како се координирају изјаве сведока

Како тачно тврди историчар Ернст Нолте, немогуће је да читав низ лица независно једни од других и не размишљајући причају више или мање исте приче. Али Нолте сматра да приче о гасним коморама ипак морају да садрже неко зрнце истине, чак и да је број жртава јако преувеличан (1). Размишљајући у оваквом духу, може се доћи до следећег закључка: у средњем веку је огроман број људи тврдио да су видели вештице које лете на Блоксберг. Резултат тога је било то да је приличан број тих "вештица" доспевао на суд инквизиције. Према томе, та прича је истинита, само је број вештица које су летеле по ваздуху био преувеличан. Нолтеу уопште не пада на памет да се изјаве сведока и извршилаца могу без великог напора координисати пошто су савезници после рата могли да кривотворе и стављају их на муке онолико колико им се хоће.

Како је показао озбиљни шпански истраживач Енрике Ајнат, од пољског покрета отпора су већ од 1941. године почела да пристижу саопштења о масовним убиствима у Аушвицу, али не уз помоћ циклона-Бе, већ уз помоћ пнеуматског чекића, електричних купки и томе слично

(2). Али на та саопштења није била обраћана без пажње. Страшне приче о парним, гасним и електричним коморама Белзеца пропаганда је почела да шири од 1942. године. Аушвиц нису дирали до јуна 1944. године. Британско-јеврејски аутор Мартин Гилберт пише да се "тајна гасне коморе Аушвица-Биркенауа чувала до треће недеље јуна" (3). А дотле су се већ догодиле масовне депортације мађарских Јевреја које су слали право у Аушвиц; 28 хиљада њих били су регистровани, а остале су разаслали по другим радним логорима и фабрикама (4). Разговори о мађарским Јеврејима у гасној комори Биркенауа означили су почетак легенди о "логору уништења" Аушвиц. У новембру 1944. легенда је стекла свој коначни облик. Тада се у Вашингтону појавила WRB-репортажа заснована на причама Врбе, Алфреда Вецлера, Чеслава Мордовича и Арноста Розина (5). Циклон-Бе је поменут у репортажи као оруђе убиства, говорило се такође о тровањима у двама сељачким кућама, али о крематоријуму главног логора као о месту убиства у репортажи није било речено ни речи (још ћемо се вратити на ову репортажу).

2. фебруара 1945. године, одмах после ослобођења Аушвица, *Правда* је саопштила о "покретној траци смрти" на којој су истовремено убијане стотине људи. Али ускоро је покретна трака нестала, ниједан сведок о њој није говорио. *Правда* је писала и о гасним коморама, али их није сместила тамо где су им одредили да буду касније, већ "у источном делу логора" - то се

тврдило упркос чињеници да је логор већ био у совјетским рукама! Потпуно је очигледно да савезници нису још сасвим ускладили верзију. Совјети су знали да морају да пронађу доказ о масовним убиствима у Аушвицу али детаље ни Лондон, ни Вашингтон за сада нису саопштили и зато је аутор у *Правди* (с јеврејским презименом) одлучио да сам измисли детаље.

У априлу-мају 1945. године у пољској комисији су се појавили многи бивши затвореници Аушвица, међу њима Јевреји Шмул Фајнцилберг (који је себе звао најпре Јановски, па Касковски и, најзад, Фајнцилберг), Шлама Драгон који је стално мењао датум свог рођења, и Хенрик Таубер (6). Након што је *Правда* доспела у неприлику, пољски комунисти су почели, барем у главним цртама, да координишу изјаве. Гасне коморе су биле локализоване на једном месту, било је постигнуто јединство и по питању оруђа убиства. То оруђе је постало циклон-Бе. У осталим стварима је "преживелима холокауст" било дозвољено да дају на вољу својој изопаченој машти, а њиховим "фактичким саопштењима" био је дат статус "највише поузданости".

Формулисање мита завршили су искази команданта Аушвица Рудолфа Хеса. После рата он се неко време скривао на једном сеоском имању, али су га у марту 1946. године ухватили Британци. Признања од Хеса су била изнуђена у британској установи где су се примењивала мучења. Хеса је мучио Јеврејин, наредник Бернард

Кларк. То се догађало овако (7): "Хес је викао само што би видео британску униформу. 'Како се зовеш? - урлао је Кларк и сваки пут када је као одговор чуо 'Франц Лонг' (име сељака код којег се Хес скривао), Кларкова песница се обарала на лице саслушаваног Хеса. Од четвртог саслушања Хес је рекао своје име. Тада су га скинули до гола и распели на постољу за клање стоке где је Кларк радио с њим такве ствари да су се крици и ударци стапали у једну какофонију, те се чинило да јој неће бити краја. Требало је три дана да Хес почне да говори оно што су од њега тражили".

Хесове изјаве (8) брижљиво су проанализирали ревизионисти и од њих није остао камен на камену. Чак нећемо ни понављати све то, већ ћемо се задовољити само неколиким примерима:

- Хес тврди да је само у време док је он био командант (до новембра 1943) у логору било отровано гасом 2,5 милиона људи. У ту цифру данас не верује ниједан историчар. Ту само преостаје питање: да ли је Хес толико био жељан вешања да је био спреман на било коју лаж само да што пре доспе на њих?

- Већ 1941. године, изјављује Хес, он је посетио "логор уништења" Треблинку. Тада је постојао, тврди он, и "логор уништења" Белзец. У стварности пак Белзец је био отворен у марту 1943. године, а Треблинка - у јуну 1942. године (9). Укупно је у Хесовим исказима откривено 47 нелогичности.

Битну улогу играо је Аушвиц на Нирнбершком процесу, где је Немачкој у правном смислу било натоварено извршење злочина јединственог у светској историји. Као правна основа за трибунал нису служили међународни и државни правни акти, већ статут који је специјално за тај случај направљен у Лондону августа 1945. године (10). Према његовом члану 19, трибунал је био "ослобођен неопходности да се придржава правила доказивања кривице". У члану 21. стајало је да "за општепознате чињенице" трибунал не треба да захтева доказе. Шта треба сматрати "општепознатим чињеницама" одлучује сам суд. Такве "чињенице" као што је сврсисходно истребљивање Јевреја, убиство пољских официра у Катинској шуми, били су проглашене за "општепознате", и није их било потребно доказивати (11).

У сличном стилу су се водили безбројни процеси против "нацистичких злочинаца" у СР Немачкој. Марионетски режим који су САД успоставиле у Бону обавезао је правне органе да се не баве доказивањем фатаморгане милионских убиства Јевреја у гасним коморама. Ова операција се вршила овако: пред почетак процеса у свим јавним гласилима, која су се укључивала истовремено, оптужене приказују као чудовишта у људском облику. Подносити доказе није потребно пошто су и злочин, и његови извршиоци, утврђени једном заувек. Сведоци могу да лажу до бесвести, критичка питања им нико неће поставити да њима, жртвама, не би биле нанесене

душевне патње. За оптужене једина шанса да ублаже пресуду преостаје то да не оспоравају постојање гасних комора и масовних убистава, већ само своје учешће у њима. На тај начин настају "признања извршилаца". Ова процедура је описана у књигама Вилхелма Штеглиха и Манфреда Келерса.

Б. Аушвиц - лажљивац број 1

Ако би требало неког крунисати титулом "отац лажи о Аушвицу", њу би несумњиво добио господин Рудолф Врба, универзитетски професор у пензији, из Ванкувера. Као младић Врба је био депортиран у Аушвиц, одакле му је заједно с његовим сународником Алфредом Вецелом успело да 7. априла 1944. године побегне.

Пажљиво разматрање приче ове двојице словачких Јевреја показује да они никада нису били у крематоријумима где су се морале налазити гасне коморе. О крематоријумима 2 и 3 они пишу следеће (12): "Из средине простора пећи подиже се увис циновска цев. Око ње се налази 9 пећи, по 4 отвора у свакој. У сваки отвор је бацано истовремено по 3 леша. На равном крову налазила су се 3 прозора која су се херметички затварала уз помоћ вентила. Од гасне коморе према пећима водио је железнички колосек... након три минута у комори су сви мртви... Тада комору отварају, проветравају и посебна екипа одвози

лешеве у вагонетима пољске железнице према пећима где се врши спаљивање".

Али, прво, свака пећ у стварности има по 5 троструких отвора; друго, како смо већ говорили, на крову подрума за лешеве није било отвора; треће, од гасних комора према пећима не води никаква железничка пруга (колосек) - поред пећи је био лифт пошто се они налазе за један спрат изнад. Осим ове очигледне лажи, изјава Врбе-Вецела, садржи још читав низ грубих грешака. Оба аутора су информације вероватно добили од учесника покрета отпора, који и сами, наравно, крематоријум нису видели.

Године 1964. Врба је објавио књигу *I can not forgive* (*Не могу да опростим*) (13); на страни 10-11 он опширно описује масовно тровање краковских Јевреја које је тобоже вршено у јануару 1943. године у крематоријуму 2 у част Химлерове посете Аушвицу. Да је Врба барем прочитао литературу о холокаусту знао би бар да крематоријум 2 није био отворен у јануару, већ у марту 1943. године (14), а да је Химлер последњи пут био у Аушвицу у јулу 1942. (15). У књизи Врба замењује "железнички колосек" изразом "специјалне покретне столице" (таква столица је тамо заиста постојала, али само једна; у немачком тексту је дата илустрација). Време спаљивања од 1,5 часа које је Врба дао за WRB-репортажу, у књизи је скраћено на 20 минута, што је, како смо показали, у супротности са законима физике. Уместо трију прозора на крову гасне коморе у књизи

се говори о једном. Има ту и других ствари које је Врба "побољшао" у свом сведочењу.

Како истиче професор Форисон (16), све то траје читавих 40 година и све то ће се најзад докрајчити тек онда када на судским процесима јеврејске "сведоке гасних комора" подвргну унакрсном испитивању, као што се то увек чини у случајевима када се на судовима разматрају случајеви убиства. А до тада ће варалице и даље наступати с предавањима, давати интервјуе, повлачити на судове људе, не излажући се ризику да буду разобличени уз помоћ критичких питања (17).

Године 1985. у Торонту је одржано суђење Канађинину немачког порекла Ернсту Цинделу, којег је оптужила јеврејска организација због ширења ревизионистичке литературе. Крунски сведок на процесу био је Врба. Њега је мало подробније почео да испитује Цинделов бранилац Даглас Кристи. Кристи је почео да испитује Врбу о Химлеровој посети Аушвицу, описаној у његовој књизи (18):

Питање: Дозволите да вас упитам, хоћете ли да кажете да сте видели Химлера у логору у јануару 1943. године или је то само...

Одговор: У септембру 1943. године, или у јануару.

П: Да, али у књизи стоји у јануару 1943.

О: Не, видео сам га у јулу 1943. године, а затим још једном 1943.

П: Али овде стоји јануар 1943. године.

О: Значи да је то грешка.

П: Грешка?

О: Да.

П: И Ви сте видели како је он дошао?

О: Први пут једноставно нисам могао да га не видим јер је био тако близу мене као што сада стојите ви.

П: Тако близу као ја сада?

О: Отприлике.

П: Разумем. И ви сте били...

О: Из учтивости он ми је пришао још један корак.

П: Тако, тако...

О: Али други пут сам га видео у колима, као и први пут. Он је дошао у црном мерцедесу и био је окружен гомилом улизица које су га пратиле. Видео сам га на одстојању од 600 јарди и чуо сам да је то он, али овога пута он ми није пришао да би ми стегао руку и представио се. Можда је то заиста био он, а можда само његов представник, али ја не мислим да је ту велика разлика.

П: И ви причате суду да сте заиста видели Химлера како је он кроз врата посматрао гасну комору, зар не?

О: Не, ја не тврдим да сам био тамо када је он посматрао гасну комору, али понављам причу коју сам чуо много пута од оних који су тамо били... Тамо су били многи из посебне чете и из СС.

П: Али ви сте тамо били?

О: Не, тада сам био у карантинском логору, и знам да су оне несрећне жртве дуго морале да чекају тровање гасом; пошто високе звери тако дуго нису долазиле, морале су да чекају у гасној комори.

П: Али у својој књизи пишете да сте све то видели лично и ни речи не говорите о томе да препричавате оно што сте чули од других.

О: У том посебном случају сам испричао оно што сам чуо од других.

Врба је на суду упорно истрајавао на томе да је видео властитим очима како је 1 765 000 Јевреја нестало у крематоријуму; од њих 150 хиљада француских. Кристи му је указао на то да је из Француске било депортовано двоструко мање Јевреја од бројке коју је он поменуо, после чега га је Врба упитао: "А одакле Ви знате ту бројку? Из нацистичких новина?" Кристи је одговорио да је зна из узорног рада француског Јеврејина Сержа Кларсфелда (19).

Крах архилажљивца Врбе представља прекретницу у правној победи "холокауста". Не рачунајући јерусалимски процес Демјањуку - где су се пет јеврејских лажљиваца клели да је Украјинац властитим рукама побацао стотине хиљада људи у гасну комору, па је ипак био ослобођен оптужбе - од 1995. године ниједан сведок "гасних комора" не усуђује се да се појави пред судом (20).

Ернст Циндел је 1985. године био осуђен на 19 месеци затвора, а 1988. године на процесу против ревизиониста на још 9 месеци. Као основа за осуду послужио је закон "о ширењу лажних вести". У августу 1992. године председник канадског трибунала га је ослободио оптужбе и прогласио да је поменути закон у супротности са Уставом (21).

В. Комичност одбране званичне верзије Аушвица

Будући нараштаји неће моћи да схвате како је пола века могла да постоји противприродна историја о гасним коморама и да је у њу веровала већина људи и да су оне који су сумњали у њу законски гонили.

Међутим, претпоставимо на тренутак да су Немци заиста хтели да физичке искорене Јевреје. Како би они у том случају поступили? Као начин убиства на првом месту се намећу стрељање и изгладњивање. Јевреје би, разуме се, у

свакој европској земљи ликвидирали тамо где они живе: француске Јевреје у Француској и тако даље. Немачке Јевреје би одвели до унапред ископаних заједничких гробница негде у шумама и тамо би их стрелили. Идеја да се сакупе Јевреји из целе Европе у "логоре смрти" и да се тамо трују гасом не би могла да падне на памет чак ни најизопаченијем и најбезумнијем "бирократи смрти". Нацистичке убице би морале да имају невероватне и надљудске способности, када би се прихватиле посла да у рекордно кратком року униште милионе људи, и то тако да од њих не остане ни најмањег трага! Трагове су пак брижљиво скривали зато што су од самог почетка знали да ће њихов националсоцијализам бити побеђен и да ће почети међународна истрага.

Депортација Јевреја је имала смисла само у два случаја: када су их сматрали непоузданим грађанима, подривачким елементима и када су их користили као радну снагу.

Није мање апсурдан ни избор циклона-Бе као средства убиства. Да су Јевреје по сваку цену хтели да отрују постојао је приличан број божјих отровних материја (сетимо се да се у првим извештајима из пољског покрета отпора говори управо о њима, али касније их у званичној литератури не помињу). Исто тако је уместо фамозних "гасних камиона" могао да се користи обични гасни генератор који ради на дрва и даје 32% угљен-моноксида који је у стању да убије човека за неколико тренутака (22). Не би било проблема безбедности, а метод убиства је колико једно-

ставан, толико и јефтин. Али о оваквом ефикасном методу у литератури у холокаусту нема ни најмањег трага. Уместо тога су националсоцијалисти морали да користе најидиотскије средство убиства међу свим онима која се могу замислити, и то скуп инсектицид, крајње неопходан за борбу с преносницима тифуса, инсектицид који се производи у малим количинама, који је опасан када доспе на кожу, крајње се лоше проветрава и необично се дуго издваја.

Од 1942. године у неким државама САД осуђенике на смрт трују материјом која садржи цијановодоничну киселину. Процедура погубљења је крајње сложен посао. Гасна комора мора бити потпуно херметички затворена, мора имати сложени систем вентилације и тако даље. Треба само упоредити ову комору с гасним коморама Аушвица и одмах ће бити јасно да би се већ први покушај извршења тровања у њој завршио за есесовце катастрофом.

Као што је писао локални лист хрватског бањског градића Ловрана, месни камерјегер је покушао 1995. године да отрује гасом црве у дрвету који су растакали цркву али при томе је недовољно чврсто затворио прозоре и врата. Резултат је било то да је хитно морало да се евакуише становништво градића, при чему су три човека ипак задобила тешки облик тровања.

На техничку немогућност да се изврши тровање циклоном-Бе у просторијама које су назване гасним коморама, први је указао Робер

Форисон (23, 24). Следећи цитат показује суштину његове аргументације (25): "Да би нацистичке гасне коморе дејствовале за то би било неопходно учинити следеће: снабдети их вратима која се херметички затварају; снабдети их специјалним системом довода и развођења гаса, крајње сложеним системом вентилације комора после извршења тровања; пронаћи начин неутрализације испуштеног гаса, а такође измислити крајње оштроумно смишљену технику деконтаминације гаса који јако продире у тело како би било могуће транспортовање лешева. Проветравање комора је дуготрајна и сложена процедура. Гас се толико упија у кожу да се не може ни помислити да се лешеве могу дирати рукама. Већ сам додир с њима довео би до тровања".

То што организатори комора нису познавали законе хемије и зато су одлучили да искористе циклон-Бе у концентрацијама неопходним за масовна убиства, морало би за њих да буде кобна грешка. Присталице холокауста би се сада радо одрекле циклона-Бе и замениле га неким другим гасом, али сада је сувише касно. Сама лаж холокауста ће морати да умре од циклона.

Примедбе

- 1) Ernst Nolte, *Streitpunkte*, Propylaen, 1993.
- 2) Enrique Aynat, *Estudios...*, a.a.O.
- 3) Martin Gilbert, *Auschwitz und die Alliierten*, C. H., Beck, München, 1982.
- 4) Како саопштава Пресак, после рата само је у логору Штутхоф откривено 40-50 хиљада мађарских Јеврејки које су биле депортоване овамо преко Аушвица.
- 5) Потпуни текст извештаја WRB видети у Enrique Aynat, *Los protocolos de Auschwitz: Una fuente historica?*, Garcia Hispan, Alicante, 1990.
- 6) Њихове изјаве се делимично наводе у нашој књизи *Auschwitz...*
- 7) Rupert Butler, *Legions of Death*, Arrows Book Limited, 1983, стр. 235 ff.
- 8) Нирнбершки документ 3868-PS.
- 9) О Белзецу и Треблинки видети *Encyklopädie des Holocaust*, a.a.O.
- 10) Процес над главним ратним злочинцима пред Међународним ратним трибуналом. Објављено у Нирнбергу, Немачка. Фотомеханички репринт у издању Delphin, 1984, увод за први том.
- 11) Нирнбершки документ IMT VII, стр. 469.
- 12) Наведено према Enrique Aynat, *Los protocolos...*, a.a.O. Anhang I.
- 13) Издато 1964. године, издање Bantam.
- 14) Видети било коју књигу о холокаусту, на пример, В. Hilberg, a.a.O., стр. 946.
- 15) Видети, на пример, у Pressac, *Les crematoires...*, a.a.O., стр. 43-44.

16) Faurisson у: Gauss, *Grundlagen...*, a.a.O., стр. 99 ff.

17) Richard Harwood, "Did six million really die?", прештампан је у истоименој књизи Барбаре Кулашке, видети следећу примедбу 21.

18) Врбино сведочанство фигурира у записницима првог процеса против Циндела у Торонту, 1985, стр. 1244 и даље и делимично се наводи у нашој књизи.

19) Klarsfeld, *Le memorial...*, a.a.O.

20) О процесу против Демјањука видети, на пример, Hans Peter Rullmann, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, 1987.

21) Robert Lenski, a.a.O., а такође и Barbara Kulaszka, *Did six Million really die?*, Samisdat, Toronto, 1992.

22) Friedrich P. Berg у: Gauss, *Grundlagen...*, a.a.O., стр. 338 ff.

23) Упоредити Serge Thion, *Verité historique ou verité politique?*, La Vieille Taupe, 1980. Ову књигу је написао Тион заједно с Форисоном.

24) Упоредити Форисонов интервју италијанском листу *Storia Illustrata*, август 1979, који се наводи код Тиона; видети примедбу 23.

25) Видети увод Р. Форисона за нашу књигу *Der Holocaust-Swindel*, Guideon Burg, 1993, стр. IX.

Х. АУШВИЦ: НАУЧНА ИСТРАЖИВАЊА

А. Лојхтерова експертиза

За време процеса ревизионисти Ернсту Цинделу (1988), сам Циндел и Форисон су поверили америчком специјалисти за гасне коморе Фреду Лојхтеру – он се бавио конструисањем гасне коморе за једну државу у САД – да обави научну експертизу просторија које су назване гасним коморама у Аушвицу 1, у Аушвицу-Биркенау и Мајданеку. У фебруару 1988. године Лојхтер је кренуо са одговарајућом опремом у Пољску и обавио је тамо истраживања. На крају је саставио експертизу, прву судско-медицинску експертизу оруђа "највећег масовног убиства у историји" (1). Завршни део садржи три главна закључка:

– гасне коморе никада нису планиране као такве и из грађевинско-техничких разлога нису могле бити коришћене као такве;

– продуктивност крематоријума била је довољна само за мали део помињаног броја жртава;

– обављена (од стране другог стручњака, хемичара Џејмса Рота) анализа узорака грађевинског раствора, узетог са унутрашњих зидова гасних комора није открила присуство у њему чак ни ништаво мале количине цијанида; у исто вре-

ме високи садржај цијанида пронађен је у малтеру коморе у Биркенау, која је званично призната као дезинфекциона.

Због обављених истраживања присталице теорије истребљења усмеравају своје нападе против Лојхтерове личности, али оно што је он учинио подстакло је друге да обаве још дубља истраживања.

Б. Експертиза Гермара Рудолфа

Гермар Рудолф, научник хемичар, сарадник Института "Макс Планк", обавио је исцрпну проверу Лојхтерове експертизе (2). Он је такође дошао до закључка да су услед грађевинско-техничких и хемијских узрока масовна тровања у Аушвицу била немогућа:

– препостављени отвори кроз које се убацивао циклон у то време нису постојали. На тај начин, како описују сведоци, гранулат је било немогуће доставити у комору;

– цијановодонична киселина реагује с бојом којом су били премазани зидови. Најпостојанију везу она образује с пигментом боје берлинско плаво, којој киселина дугује свој назив. Берлинско плаво је необично постојано и дуготрајније је од зидова који су њоме обојени. Да је у гасним коморама долазило до масовног тровања, на зидовима обојеним берлински плавом цијана не би било ништа мање него у зидовима дезинфекционе коморе. Међутим, тамо се он садр-

жи онолико колико у било којој обичној боји, то јест, природна, занемарљиво мала количина.

Присталице холокауста игноришу грађевинско-техничке прорачуне Гермара Рудолфа, али предузимају покушаје да оповргну хемијску анализу. Њихов омиљени аргумент је да су пре смрти жртве сву цијановодоничну киселину упијале у себе удисањем (3). Онда испада да су се у Трећем рајху и молекули цијановодоничне киселине потчињавали СС, те се нису таложили на зидове да не би одали своје покровитеље после њиховог уништења, већ су летели право у уста или носну шупљину жртава (4). Уосталом, грануле су издвајале гас најмање два часа, а жртве су, како зврде очевици, биле мртве највише кроз пола часа. Испада да су лешеве и даље настављали да упијају гас како не би доспео на зидове, иако су, по тврђењима сведока, лешеве одмах бацали у пећ. Какве су ово бесмислице?

Тако свима који извлаче корист од "холокауста" преостаје још само да се освете самом Рудолфу, што су они и учинили. По наређењу које је доспело из Централног јеврејског савета, он је у мају 1993. године протеран из Института, а у јуну 1995. године, као резултат судске фарсе која је трајала много месеци, осуђен без икаквог доказа на 14 месеци затвора: наводно, због нанесене увреде Јеврејима и због распиривања расне мржње; биле су тамо поменуте још неке тачке из кривичног закона (5).

В. Проучавање крематоријума, које је спровео Карло Матоњо

Последњу празнину у научно-техничком истраживању холокауста испунио је италијански ревизиониста Карло Матоњо. Заједно с Франком Деаном и другим инжењерима, он је обавио фундаментално проучавање крематоријума Аушвица. Кратко излагање добијених резултата на немачком језику појавило се 1996. године (6).

Матоњо је истраживао следеће чиниоце:

- реалну максималну продуктивност крематоријума, узимајући у обзир то да је био потребан њихов технички ремонт и да они нису могли сви да функционишу истовремено и непрекидно;
- испоруке кокса у крематоријуме, које су готово у потпуности документоване, и количина кокса која је била утрошена за спаљивање једног леша;
- ватросталну облогу пећи изнутра, која ниједном није обнављана, узимајући у обзир да она може бити довољна само за три хиљаде кремација по једној пећи;
- немогућност спаљивања лешева у јамама.

Матоњо је дошао до закључка да крематоријуми нису могли да спале више од 162 хиљаде лешева. Ако се узме у обзир да је реалан број жртава Аушвица 170 хиљада, при чему су изванредан део лешева код нарочито акутних епидемија тифуса спаљивали под ведрим небом, (не у јамама), Матоњови резултати довршавају слику (7).

Матоњовим истраживањима је просто немогуће упутити било какву примедбу и зато их антиревизионистичка литература прећуткује (8). Другим речима, не знају више шта да кажу.

Г. Анализа података са авионских снимака, коју је обавио Џон Бол

У децембру 1943. године комплекс Аушвица је више пута фотографисан из ваздуха од стране савезника (занимао их је његов привредни значај; тамо су радиле многобројне фирме ИГ-Фарбен). Сви авионски снимци су били направљени у периоду који "очевици" називају најубиственијим. Нарочито су занимљиве фотографије направљене 31. маја 1944. Тада је у пуном јеку требало да се одвија рад на истребљењу мађарских Јевреја; 400 хиљада њих морало је бити отровано гасом између маја и јуна и већим делом спаљено на отвореном простору. Шта се види на фотографијама? Ту нема ни редова пред крематоријумима, ни циновских ломача које пламте, ни јама, ни неба прекривеног димом. Нема ни брда кокса, ни дрва неопходних за спаљивање 400 хиљада лешева за мање од два месеца. Нема ничега!

Анализу авионских снимака извршио је канадски стручњак за ову област Џон Бол (9). Његова истраживања су задала последњи ударац централној тачки лажи о Аушвицу – истребљењу мађарских Јевреја.

Примедбе

1) Fred Leuchter, *The Leuchter Report*, Focal Point Publication, 1989, могуће је наручити у Samisdat Publishers, 206 Carlton Street, Toronto/Kanada. Скраћени немачки превод објављен је у броју 36 *Historischen Tatsachen*, али су га конфисковале власти најслободније државе у немачкој историји.

2) Rudolf, *Gutachten...*, а.а.О. Нешто скраћена варијанта је објављена у Гаусовом зборнику *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, а.а.О.

3) Овакву малоумност је испољила, на пример, Клара Обермилер у свом уводу за реферат Дебре Липштат о "Негирању холокауста" на Циришком универзитету 1. јуна 1994.

4) Форисон је говорио о "молекулу с провидном главом".

5) Процес против Гермара Рудолфа у Штутгарту 1994/95, Aktenzeichen 17 KLS 83/94.

6) Mattogno/Dean у: Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О.

7) Тамо, стр. 305-307.

8) Зборник је изашао у издању Dietricke под називом *Wahrheit und Auschwitzlüge*.

9) John Ball, *Air photo evidence*, Ball Resource Service, 1992, може се наручити у Samisdat Publishers (упоредити примедбу 1).

XI. ДРУГИ ЛОГОРИ УНИШТЕЊА

Након што смо завршили с језгром мита о "холокаусту", с лажју о Аушвици, можемо укратко да размотримо пет других "логора уништења" о којима се није писало ништа мање него о Аушвицу.

Мајданек, као радни логор и "логор уништења" присталице теорије истребљења сматрају упоредивим с Аушвицем. Што се тиче Хлемна, Собибора, Треблинке и Белзеца, њих проглашавају чистим "фабрикама смрти". Још пре завршетка рата Немци су их демонтирали и сакрили све без трага. Зато се нису сачували никакви документи о њима; Немци су их све уништили. Размотримо како се све то доказује.

Мајданек

То је велики радни логор који се налазио у предграђу града Лублина од којег је и добио свој назив; "Мајданеком" су га касније назвали Пољаци.

С горњих спратова кућа које су се налазиле у најближим улицама видела се цела унутрашња територија логора. Националсоцијалисти су се, с једне стране, трудили да прикрију геноцид због чега су и уништавали све документо-

ване доказе, а лешеве милиона убијених су уклонили без трага; с друге стране, своју "фабрику смрти" направили су баш на крају великог града, како би пољско становништво у непосредној близини могло да посматра ток убиства! Ето у шта нас приморавају да верујемо добрих пола века.

Мајданеку приписују од 1,38 милиона до 50 хиљада убиства (1). Неке присталице теорије истребљења, на пример, Херолд Рајтлинген (2) и Волфганг Бенц (3), сматрају га "логором уништења". Уосталом, постојање гасних комора у Мајданеку бране веома млако. Да просторије које показују туристима као гасне коморе уопште то нису неоториво је доказао Гермар Рудолф (4). Тај логор не заслужује да се уопште о њему много говори.

Хелмно

Логор се налазио на западу Пољске. Према *Jewish Year Book* (Јеврејски годишњак) том 47, стр. 398, тамо је било уништено 1,35 милиона Јевреја, према Клоду Ланцману (5) - 400 хиљада, према Волфгангу Шеферу (6) - 300 хиљада, према Раулу Хилбергу (7) - 150 хиљада. Да ниједан од аутора не прави ни најмању напор да поткрепи своју бројку, по себи се разуме.

Убиства су се вршила искључиво у гасним камионима од чијег постојања или непосто-

јања зависи судбина целог "логора уништења". О тим камионима ћемо још рећи неку реч.

Собибор

Собибор је доспео међу концентрационе логоре захваљујући случају, кратком писму инспектора логора, Рихарда Глика, Хајнриху Химлеру, посланом у јануару 1943. године. Глик у њему предлаже да се Собибор претвори у концентрациони логор. Химлер је одбацио Гликов предлог (8). Преостаје питање: да ли је то био или није био концентрациони логор? Присталице теорије истребљења тврде да је био, и да је то био "логор уништења". Број жртава које му се приписују износи 200-250 хиљада. О оруђу убиства дуго нису могли да се договоре. Један од малобројних сведока, совјетски Јеврејин Александар Печерски, даје овакве изјаве (9): "На први поглед се чинило да улазиш у обично купатило: славине за топлу и хладну воду, клупе за прање... Али чим би сви ту ушли, врата су се са треском затварала. Из рупица у таваници почињала је спирално да тече тешка, црнкаста маса...

Да би заглушили крике жртава Немци су држали у Собибору јата нарочито гласних гусака које су гакале док је текла смртоносна маса (10). На господу историчаре оваква верзија није оставила утисак и зато су се они ускоро сложили да је тамо постојала гасна комора (11, 12), а *Енциклопедија холокауста* је подвукла црту испод

дискусија, одлучивши: тамо је био дизел мотор и крај! (13).

Белзец

У Белзецу је, како тврде све присталице холокауста, од марта до децембра 1942. године убијено тачно 600 хиљада Јевреја (14), из чега следи да је нацистички систем у Белзецу био посебно суров. Главни сведок је Курт Герштајн који је, како се сећамо, тврдио да је гасом отровано 20-25 милиона људи, да су постојала брда обуће висине 40 метара, а у гасне коморе су набијали људе по 28-32 на један квадратни метар. Осим Герштајна постоји још само један сведок – пољски Јеврејин Рудолф Редер, захваљујући којем сматрају да је у логору преживело од једног до пет људи. Редер је говорио о три милиона људи убијених гасом у Белзецу (15).

Као оруђе убиства у Белзецу већ десетлећима се једнодушно проглашава дизел мотор. Али у круговима који формирају мит о "холокаусту" употребљавале су се различите верзије: од људске воденице доктора Женде до вагона с кречом Јана Карског и електричних пећи Аврама Зилберштајна (16). Али све су оне затим нестале у ропотарници историје.

Треблинка

По овом логору "за чисто истребљивање људи" приписују од три милиона до 750 хиљада жртава. На процесу Демјањуку у Јерусалиму помиње се 850 хиљада (17).

Класик "холокауста" Василиј Гросман у књизи *Пакао Треблинке* (1946) описује овакве методе уништења у логору (18):

– гушење уз помоћ испумпавања ваздуха из коморе. Технички потпуно немогућа тема за романе страве и ужаса; она је ускоро ишчезла из арсенала пропаганде холокауста;

– шурење врелом паром. Метод је поништио Нирнбершки трибунал 14. децембра 1946. године (документ PS 3311);

– убијање издувним гасовима дизел мотора. Варијанта је била ускоро потиснута другим варијантама. У фебруару 1946. године Самуил Рајцман је изјавио у Нирнбергу да је у Треблинки било 3, а затим 10 гасних комора (IMT VIII, стр. 361). После тога више нису пожелели ништа друго, ни парне коморе описане два месеца пре тога, ни испумпавање ваздуха, ни хлор или покретну траку (19).

Као у Хлемну, Собибоу и Белзецу, лешеве су у Треблинки најпре закопавали у јаме, а 1943. године ископали и спалили на отвореном простору без иједног остатка. Израелски "научник" И. Арад објашњава (20): "Људи који су радили на

кремирању приметили су да су лешеве добро горели без специјалних запаљивих материја".

Метод оваквог спаљивања изабрао је високо талентовани есесовац Херберт Флос. Он се досетио да дебеле жене горе боље него мршави мушкарци и искористио их као запаљиви материјал (21). Штета што то све до данас не знају Хиндуси, те секу шуме да би спаљивали своје умрле. Уосталом, можда су само за време владавине националсоцијалиста лешеве горели сами од себе, а у условима слободног друштва нису због великог садржаја воде у ћелијама.

Према документу који је испливао за време рата у јеврејским круговима, у Треблинки је било 10 гасних комора које су истовремено могле да приме 6 хиљада људи. Пут према овим просторијама за убиство био је опкољен густом оградом и имао ширину 1,5 метара (22), а то значи да су њиме могла да пролазе само два реда људи. Између сваког пара људи који иду растојање је морало бити најмање 0,5 метара. И добија се ред чија је дужина два километра.

Према Аделберту Рикерлу, бившем руководиоцу Центра за гоњење националсоцијалистичких злочинаца у Лудвигсбургу, у Треблинки је било у служби 35-40 есесоваца; значи да је у свакој акцији спаљивања на једног есесовца (ако су се сви они бавили само тиме) долазило по 150 Јевреја! Јевреји су се понашали, срећом, необично кооперативно – уместо да уцмекāju неколико есесоваца и разбеже се, они су марширали, како

саопштава сведок у Диселдорфу, "голи и у строју право у гасне коморе" (23).

Бабји Јар

Након што су Немци у септембру 1941. године ушли у Кијев, тамо је почела серија експлозија, пожари чије су жртве биле стотине људи. Као одмазду за то Немци су, наводно, скупили 33 хиљаде Јевреја, одвели их на периферију града, затим их стрељали и бацили у јаругу. Касније су тамо биле убијене још десетине хиљада Јевреја. Тачно две године након тога, када се Црвена армија приближила Кијеву, лешеве су били ископани и спаљени, како и треба очекивати, без остатка. Тако да ни од тог злочина није остало никаквих доказа.

Херберт Тидеман и Удо Валенди су истраживали историју Бабјег Јара. Изјаве сведока су препуне свих могућих и немогућих противречности. Пре стрељања жртве су наводно пробадали бајонетима, закопавали у земљу живе и тако даље. Током година број жртава је порастао на 300 хиљада.

Ствар се пак састојала у томе што у тренутку уласка Немаца у Кијев тамо није било чак ни 33 хиљаде Јевреја, да не говоримо о 300 хиљада, пошто су сви они својевремено били евакуисани.

Научна истраживања

а) Проучавање "оруђа убиства" од стране Фридриха Паула Берга

Амерички инжењер Фридрих Паул Берг је проучио дизел мотор као оруђе убиства (24). Он је показао савршену апсурдност ове легенде.

Ствар је у томе што је то крајње мукотрпно, захтева много рада, неефикасно је, јер такав гас садржи много кисеоника и мало угљен-диоксида. У бензинском мотору на 1 метар кубни издувног гаса отпада 5% и више угљене киселине, а у дизел мотору највише 1%, чак и ако се мотор укључи на празан ход. Било би ефикасније једноставно закључати жртве у комори без прозора.

Да је холокауст постојао његови извршиоци би били технички генији, јер би им успело да милионе људи неприметно за цео околни свет превезу у центре за истребљење, да их отрују гасом и спале без остатка, али ето ужасну неефикасност оруђа убиства нису узели у обзир.

Као и причу с циклоном-Бе, причу с дизел мотором измислиле су незналице хемије. Али тај мотор се налази у свим књигама о историји на штету присталица холокауста, и никуда се одагле не може уклонити.

б) Истраживања Арнулфа Нормажера о начину уклањања лешева

Арнулф Нормажер је инжењер. У свом истраживању он је полазио од бројке 875 хиљада (25), која је била поменута на процесу Демјањуку. Да би се 875 хиљада лешева спалило на отвореном простору потребно је, узимајући у обзир 200 килограма дрва по лешу - 195 хиљада тона. На тај начин, ради се о парцели шуме дужине 6,4 километара и ширине 1 километар. За процедуру спаљивања која је, како тврде, трајала од почетка марта до краја августа 1943. године, потребан је свакодневни рад 2.800 дрвосеча, узимајући у обзир да један човек дневно обори, очисти, истестерише и ускладишти једно дрво. Али, како приповеда литература о холокаусту, у Треблинки је било свега 500 "радних Јевреја", од којих је, како саопштава "преживели холокауст" Рихард Глоцар, у екипи дрвосеча било је само 25 људи, то јест, 1,5% од неопходног броја (26). Осим тога, близу Треблинке нема праве шуме. А транспорт железничком пругом 195 хиљада тона дрвне грађе може ли да прође непримећено? Или су дрво добијали на неки други начин?

Идемо даље. 875 хиљада лешева дају 900 тона пепела; додајмо њима 100 тона пепела од дрвета. А у пепелу стотина хиљада лешева остају несагориви делови – само зуба има 20-30 милиона комада. И да су Совјети или Пољаци нашли барем и најмањи део свих тих остатака, одмах би уз највећу галаму сакупили међународну коми-

сију и показали би свету доказ немачке суровости. Али они то нису учинили. Зашто?

в) Апсурдност легенде о логорима "за чисто истребљење"

У антирелигиозном делу Тила Бастијана овако се излаже званична мудрост о "логорима уништења" (27): "Јесен 1943. године. 300 километара према северу од Аушвица обављају свој страشان посао Собибор и Треблинка. Када су масовна убиства тамо престала, главни центар уништења, каквих свет није видео, постао је логор Аушвиц-Биркенау.

Рудолф Хес, који је посетио логор уништења Треблинку (у јуну 1941. године, 13 месеци пре почетка његовог постојања!) поносио се побољшањима која је он тамо увео. 'Командант логора Треблинка – саопштава Хес – рекао ми је да је 800 хиљада ликвидирао за пола године. Он је применио моноксид који је мало ефикасан. Када сам ја градио зграду за уништење у Аушвицу (коју? њих је тамо много), користио сам циклон-Бе.

... Друго побољшање је било то што смо изградили гасне коморе које су могле одмах да приме 2 хиљаде људи, док је у Треблинки у свакој од 10 гасних комора могло да се смести само по 200 људи".

Овим пасажом господин Бастијан са свом јасноћом показује за шта он сматра своје чита-

оце: за идиоте. Он изјављује: "У Белзецу је за 10 месеци – логор је отворен у марту 1942. – било убијено и спаљено на отвореном простору 600 хиљада људи. У Треблинки... 974 хиљаде, готово сви Јевреји, од њих 894 хиљаде за 8 месеци, док су у остало време, према Хесу, за 6 месеци, могли да ликвидирају само 80 хиљада".

Али зашто је онда требало у Биркенау у пролеће 1943. године подизати у крематоријумима гасне коморе ако су други логори уништења функционисали тако ефикасно? Само у Белзецу и Треблинки приликом таквог темпа рада могли су се без проблема уништити сви заробљени Јевреји. Зашто су тако неблаговремено биле затворене обе "фабрике смрти" и било одлучено да се подигне гасна комора у Аушвицу?

Градњу четири крематоријума у Биркенау присталице холокауста приписују неопходности да се уклоне лешеве убијених. Али зашто подизати крематоријуме ако се било који број лешева може уз помоћ запаљивих материјала и без њих једноставно спалити на отвореном простору, не остављајући никакве трагове?

И зашто "гас моноксид није био ефикасан" ако је уз његову помоћ било за рекордно кратко време убијено 1,824 милиона људи?

Шта су у стварности били Треблинка, Белзец и Собибор

Нема никакве сумње да су после устанка у Варшавском гету стотине хиљаде Јевреја биле депортоване у Треблинку. Он је био транзитни логор. Уништити и спалити у њему милион жртава било је технички немогуће. То није био ни радни логор, пошто је био сувише мали. Таква је била Треблинка 1; Треблинка 2 која се налазила 3 километра од ње била је радни логор.

Сведоци изјављују да су Јевреје из Треблинке превезли у друге логоре, на пример у Мајданек (28). Ради чега је, питамо се, требало превозити жртве из једног "логора уништења" у други, господо холокаустовци?

Могуће је такође да је Треблинка служила као успутни логор за оне које су превозили у белоруске колоније чије постојање признају присталице теорије истребљења. Такви успутни логори највероватније су и били Собибор и Белзец у прилог чега и говори њихов положај на истоку од Варшаве.

Немци су уништили документе? Како да не? Али зашто су онда у Аушвицу апсолутно сви папири остали нетакнути? Нама се чини: тамо где докумената нема, сакрили су их пошто они оповргавају "легенду о холокаусту". У најближој и најскоријој будућности ту се могу очекивати занимљива открића.

Примедбе

- 1) Прву бројку даје Lucy Dawidowicz (а.а.О., стр. 191), другу Raul Hilberg (а.а.О., стр. 956).
- 2) Reitlinger, а.а.О., стр. 512.
- 3) Wolfgang Benz (Hg.), *Dimension des Volkermords*, R. Oldenburg, 1991, стр. 470.
- 4) Rudolf у књизи Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О., стр. 276 ff.
- 5) Claude Lanzmann, *Shoa*, dtv, 1988, стр. 17.
- 6) Wolfgang Scheffler, *Judenverfolgung im Dritten Reich*, Colloquium, 1964, стр. 40.
- 7) Hilberg, а.а.О., стр. 956.
- 8) Нирнбершки документ NO-482.
- 9) Alexander Pechersky, "La rivolta di Sobibor", in Yuri Suhl, *Ed essi si ribellarono*, Meiland 1969, стр. 31.
- 10) Тамо.
- 11) Leon Poliakov, *Breviaire de la Haine*, Editions complexe, Paris, 1986, стр. 224.
- 12) Hilberg, а.а.О., стр. 941.
- 13) *Enzyklopädie des Holocaust*, а.а.О., стр. 1496.
- 14) Упоредити податке о Белзецу кроз једно поглавље ("Wunder am Fließband").
- 15) Садржај Редерове књиге изложен је код (Kra-kau, 1946) Carlo Mattogno у *Il rapporto Gerstein. Anatomia di un falso* (Sentinella d'Italia, 1985, стр. 129 ff).
- 16) Упоредити нашу публикацију *Der Holocaust auf dem Prüfstand*, 1992, стр. 47 ff.
- 17) О процесу Демјањуку видети Rullmann, а.а.О.

18) Василије Гросман, *Пакао Треблинке*. Москва, 1946. Одломци се наводе у бр. 44 *Historischen Tatsachen*.

19) Arnulf Neumaier у: Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О.

20) Yitzhak Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Bloomington/USA, 1987, стр. 174.

21) Jean-François Steiner, *Treblinka. Die Revolte eines Vernichtungslagers*, Gerhard Stalling Verlag, 1966, стр. 294 ff.

22) Упоредити о овом Neumaier у: Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О.

23) FAZ, 2. April 1965.

24) Friedrich Paul Berg у: Gauss, *Grundlagen...*, а.а.О.

25) Упоредити примедбу 22.

26) Richard Glazar, *Die Falle mit dem grünen Zaun*, Fischer, 1992, стр. 126.

27) Till Bastian, *Auschwitz und die Auschwitz-Lüge*, C. H. Beck, 1995, стр. 44-45.

28) Alexander Donat (Hg.), *The Death Camp Treblinka*, Holocaust Library, New York, 1979, стр. 24.

ХІІ. ЧУДЕСА НА ПОКРЕТНОЈ ТРАЦИ

У књизи *Смрт је мајстор из Немачке*, књизи коју медији кују у звезде и која је претворена у филм, Рео Лот и Еберхард Цекел пишу (1): "Убиство европских Јевреја је јединствено. Никада пре држава није доносила одлуку да групу становништва коју је одабрала, укључујући старце, жене и децу, у целини и без остатка истреби, и ту одлуку уз помоћ државне власти оствари тако да припаднике те групе не само убијају где год да их ухвате, него да их још и возе на велика растојања с једним циљем: да их убију у специјално за то створеним установама".

Хајде да се сложимо да је националсоцијалистима заиста успело да сакрију све доказе тог беспримерног масовног убиства читавог једног народа, и пређимо на основно питање: да ли су заиста сви Јевреји који су доспели у руке Немаца, укључујући жене, децу и старце, сви без остатка истребљени? Одговорити на ово питање елементарно је једноставно, ради тога је потребно само редовно читати штампу и, читајући, мало мислити.

Почнимо наш преглед штампом слободног света од чланка у *Шпиглу* (бр. 51, 1992) који се назива "И тада сам отишао у ноћ". У њему се говори о низу Јевреја који су "прошли нацисти-

чки логор смрти и који су остали живи". Ево неколико примера:

– Ралф Ђордано, за време рата је живео на слободи, али под надзором Гестапоа;

– Лео Бајек, преживео је рат у старом гету у Терезиенштату;

– Инге Дојчкрон, своју младост у Немачкој за време рата описала је у успоменама;

– Теодора Голдштајна су "нацисти депортовали у радни логор Вулхајде" и остао је жив; и тако даље.

У чланку нема ни речи о Јеврејима који су отровани гасом. У истом броју *Шпигл* објављује интервју с "преживелим холокауст" председником Централног савета Јевреја у Немачкој Игнацем Бубисом који је, узгред, наследник другог "преживелог холокауст" Јеврејина Шмула Галинског.

Задржимо се још мало на "најинтелектуалнијем" часопису и узмимо број од 4. септембра 1995. године. На страни 152 тамо је објављен разговор с јеврејским историчарем Јосифом Рованом, о којем је познато да је због учешћа у покрету отпора био депортован у Дахау. У том логору он је, наравно, преживео, иначе *Шпигл* не би с њим водио разговор. Па ипак историчари такве величине, као што су Рот, Цекел и други (сви Јевреји) тврде да су нацисти уништавали Јевреје, "све од реда и без остатка". Пошто Рован није

био само Јеврејин, него и учесник покрета отпора, њему је смрт морала да прети двоструко више, али не, он је преживео. Није ли то чудо?

О другом чуду нас обавештава Франкфуртер Алгемајне Цајтунг у броју од 27. априла 1995. године. Тамо се прича о једном Јеврејину, учеснику покрета отпора, Арну Листигеру, "који је преживео и концлогор и логор за уништење". У каквом је "логору уништења" био не саопштава се, али он је очигледно у њему преживео, иначе не би могао да 1995. године дарива читаоце нападима на антисемитизам и псеудонаучна ревизионистичка дела.

Чудо се осећа и из саопштења Нордвест цајтунга који излази у фризијском Олденбургу: у броју од 13. априла 1994. године о Израелу Гутману, главном издавачу Енциклопедије холокауста каже се: "Израел Гутман се родио 1923. године у Варшави, 1943. године је учествовао у устанку у Варшавском гету и затим се, до 1945. године, налазио у логорима Мајданек, Аушвиц, Маутхаузен и Гунскирхен".

Два логора од оних кроз које је Гутман прошао сматрају се "логорима уништења". И ето, Јеврејин, учесник устанка, пролази кроз њих неповређен. Ту су могућа три објашњења:

1. Глупи нацисти, упркос свим својим старањима, нису успели да униште Гутмана, воzeћи га из логора у логор. Али тада није јасно зашто нису изгубили рат већ првих дана.

2. Ту имамо посла са читавим ланцем очигледних чудеса.

3. Немци уопште нису хтели да убију Гутмана, упркос томе што је био Јеврејин и иступио је са оружјем у рукама против немачке армије. Они су га интернирали из разлога безбедности или зато што су имали потреба за радном снагом; могуће је из оба разлога.

Које је од ова три објашњења најближе истини? Нама се чини – треће, али размотримо још неке примере.

Породица Франк

Трагична судбина ове породице на први поглед као да потврђује верзију о уништењу. Али то се чини само на први поглед. У августу 1944. године Ото Франк, његова жена Едит и кћери Ана и Маргот су били из Амстердама упућени у "логор уништења" Аушвиц где, међутим, нису биле уништене. Ото Франк је остао жив. Жена му је умрла 1946. године (2), а њихове кћерке у логору, али не од гаса, пошто се тада чак и према званичној верзији тровања више нису вршиле (3). Оне су умрле нешто мало пре завршетка рата од тифуса у Берген-Белзену куда су их евакуисали из Аушвица.

Симон Вејл

У Центру савремене јеврејске документација Симон Јаков, која се родила 13. јула 1927. године у Ници, убраја се међу "убијене гасом". Она је касније под именом Симон Вејл постала председник Европског парламента и француски министар здравља. Њена мајка и сестра су такође преживеле Аушвиц и умрле су од тифуса у Берген-Белзену. Поново трагедија, али никакве политике планског истребљења није било, иначе би све три биле убијене или још у Француској, или у Аушвицу.

Примо Леви и Бенедикт Кауцки

Будући да је био Јеврејин и борац покрета отпора, Левија после хапшења Немци нису убили, него је послат на принудни рад у Аушвиц. Он је о томе написао књигу *И то је човек?*

Аустријски Јеврејин и социјалиста Кауцки боравио је током рата у Бухенвалду, Аушвицу и још једном у Бухенвалду, али је остао жив. Његова 80-годишња мајка је умрла у децембру 1944. године у Биркенау, добијајући до последњег дана медицинску помоћ.

Ели Визел

Лауреат Нобелове награде за мир, по чијем мишљењу сваки Јеврејин мора да гаји "здра-

ву мушку мржњу према Немцима" (5), преживео је Аушвиц и Бухенвалд.

Могло би се навести још врло много имена познатих Јевреја који су боравили у "логорима уништења" и остали живи: "ловац на нацисте" Симон Визентал, бивши председник кнесета Д. Шилански, хришћански демократа Ерик Блуменфелд, рабин Лео Баск, Јозеф Циранкевич, Гершел Гриншпан, чије убиство немачког дипломате је постало импулс за "кристалну ноћ" (6). Овамо спадају сви који су "преживели холокауст" и написали успомене у којима на све могуће начине објављују: "Ја сам све прошао да бих вам причао шта се догодило с другима".

Када присталице холокауста стављају пред ове чињенице, они одговарају да су националсоцијалисти водили комбиновану политику истребљења. У *Енциклопедији холокауста* пише (7): "Након доласка у Биркенау затворенике су приморавали што је могуће пре да напусте вагоне... Официри СС су вршили 'селекцију': велики део су слали у гасну комору, а мањи део на принудне радове... Претежан број жртава, мушкараца и жена, одмах су након доспећа у Аушвиц 2 слали у гасну комору и нису их регистровали". "Селекцију" су вршили и у Мајданеку (8).

У логорима за "чисто истребљење" све су слали у гасну комору, рачунајући ту и радно способне, иако су Немци имали крајњу потребу за радном снагом.

Не говори се о томе да је "селекција" у супротности са основном верзијом холокауста, да су истребљивали све, она се не слаже ни са чињеницама. Да је ствар тако стајала, у Аушвицу не би почели да региструју старе људе, пошто они нису способни за рад. Неспособна за рад су била и деца. Њих су морали да убијају одмах после рођења. Али не, пољска бабица, Станислава Лешчинска, саопштава (9): "У оним ужасним условима ја сам примила око 3 хиљаде деце. Без обзира на ужасавајућу прљавштину, инсекте, инфективна обољења и друге ужасе, догађало се нешто потпуно изузетно, невероватно али истинито. Једном ми је логорски лекар наредио да направим рапорт о инфекцији код породиља, као и о смртности међу мајкама и децом. Одговорила сам му да ни међу мајкама, ни међу децом, нема ниједног смртог случаја. Лекар ме је погледао с неповерењем и рекао ми је да чак и у најбољим немачким клиникама не могу да се похвале таквим резултатима".

Чувена бабица би, без сумње, рекла да су децу коју су родиле такве самопрегорне мајке одмах убијали.

По сведочењима Стивена Спилберга (*Шиндлерова листа*) још 50 година после завршетка рата било је 300 хиљада оних који су преживели холокауст од којих ће 150 хиљада бити испитани пред филмском камером до 1997. године (10). Америчко-јеврејски лист *Jewish Chronicle* писао је 28. јула 1995. године: "Данас по-

стоји 250-300 хиљада преживелих холокауст. Ари Цев који је направио интервју са 150 хиљада, сматра да њих мора бити 400 хиљада".

Дакле, пола века након завршетка Другог светског рата живи 250-400 хиљада некада депортованих Јевреја. А колико их је морало бити 1945. године? Како пише Валтер Занинг у свом сензационалном истраживању *Ликвидација*, у периоду у којем су се наводно вршила масовна убиства, у сфери немачке управе живело је највише 4 милиона Јевреја. Од њих, као што је признато, нису сви били депортовани; претежну већину француских, белгијских и италијанских Јевреја уопште нико никада није дирао. Како онда схватити следеће тврдње:

– Немци су хтели да искорене све Јевреје;

– у два од шест "логора смрти" нису убијали све Јевреје, него су одабирали радно способне;

– у осталим четирима "фабрикама смрти" уништавали су и оне радно способне, иако су Немци, као што се види из докумената, грозничаво тражили јеврејску радну снагу;

– у многим земљама Јеврејима није пала ни длака с главе, иако у истој Белгији није постојала никаква тешкоћа да се похapse сви Јевреји;

– од највише 4 милиона Јевреја било је уништено 5-6 милиона, па чак 11 милиона (Визентал) (11);

– пола века након јединственог геноцида, када је од 4 милиона било уништено 5-11 милиона, 250-400 хиљада Јевреја, бивших заточеника логора, живе и данас.

Размотримо неколико примера од тих 250-400 хиљада чудеса. Јеврејски хумориста Ефраим Китон каже (12): "Видите ли, био сам на путу за логор уништења, али успео сам да побегнем. То је право чудо!"

Ели Визела и његовог оца су, исте вечери када су дошли у логор, послали према јамама у којима гори ватра, где су, као што се сећамо, живе спаљивали одрасле и децу. Обојица су избегла смрт у ватри, ево на који начин (13): "Нашој колони је преостало 15 корака (до јаме). Гризао сам усне да отац не би чуо како ми цвокоћу зуби. Ево, остало је десет корака. Осам. Седам. Марширали смо лагано, као иза одра властите сахране. Ево, остало је само четири корака. Три. Биле су сасвим поред нас, те јаме с њиховим пламеном. Скупио сам сву снагу да бих искочио из реда и бацио се на жицу. Дубоко у срцу сам се опраштао од оца, од целог света и нехотице промрмљао: Ијтгадал вејткадах хме рабах... Његово Име нека је узвишено, нека је свето..."

Немогуће! Два корака нас је одвајало од јаме када нам је било наређено да идемо у баракe".

После оваквог нечег не треба чекати када ће доћи совјетски ослободиоци – тако ће се обојица добровољно придружити Немцима у повла-

чењу и ту је Елију и његовом оцу требало да преживе још једно чудо (14): "Шапат је прошао кроз наше редове: селекција! Њу су вршили официри СС. Слаби на лево, они који могу да иду – на десно. Мог оца су послали лево. Јурнуо сам за њим. Официр СС ми је за леђима: 'Назад!' Изгубио сам се међу другима. Неколико есесоваца су почели да ме траже и направили су такав 'тоху-вабоху' (јеврејски - хаос), да су многи људи прешли на десну страну, међу њима ја и отац".

Иста ствар је и у Бухенвалду. Ели успева више пута да збија са смрћу неслане шале (15): "У Бухенвалду су свакодневно слали у смрт десет хиљада људи. Ја се увек налазим у последњој стотини пред вратима. Затим су с тим престали. Зашто?"

Да, зашто? Ми бисмо јако желели да то сазнамо.

Друга жена Ота Франка је избегла гасну комору на следећи начин (16): "Сваки затвореник је морао да се представља појединачно и есесовке су поредиле бројеве истетовиране на затвореницима с бројевима унесеним у спискове... Преда мном је у истом реду стајала Лорета. Када је она дошла на ред, рекла је: 'Госпођо обершурмфирер, нас две не спадамо овамо. Нас су грешком узели из друге баракe!' Есесовка је погледала у списак. 'Који вам је број?' - 'А/6893'. 'А мој А/5271 – рекла сам ја. 'Заиста?' Оштрица оловке је склизнула по листу, тражећи наше бројеве... Врата камиона су се затворила и шоферу

су наредили да иде, а нас су упутили у другу бараку".

Јудит Труди Биргер је избегла смрт на свој начин (17): "За то време ја сам већ тако била близу пећи да сам могла да разликујем лица пољских затвореника који су бацали у ватру живе људе. Они су грабили жене како су стигли и бацали их у пећ главом напред... Када сам видела да сам ја следећа, скаменила сам се... И тада сам чула глас. Био је то сан? Тамо је стајао командант логора, човек ниског раста од око 45 година... Он је загрмео: 'Водите ову девојку одавде!' Уместо да ме спале као и друге жене, пољски криминалци су ме ставили на носила..."

Биргерова је избегла не само ватру, него и воду (18): "Не знам зашто, али немачки кувар је издао команду... Изненада је повикао: 'Брод је сувише тежак! У воду Јевреје!'... Пољски и литвански затвореници су појурили да изврше његову наредбу. Драматичним покретом сам подигла руке и повикала из све снаге: 'Слушај Израиљу!'... Изненада је кувар наредио свима да се зауставе... Тако ниједна од 30 жена није била бачена у воду".

Приличан низ чудеса је био потребан да преживе чланови зондеркоманде. Према *Енциклопедији холокауста*, назив *зондеркоманда* значи "... скупину јеврејских затвореника који су радили у гасним коморама и у крематоријумима. Након неколико месеци њени чланови су уништавани и замењивани новим".

Наш стари познаник Миклош Њисли је био члан такве команде. Он пише (20): "Чланови зондеркоманде нису смели да напуштају територију крематоријума и након четири месеца, ако су сувише много видели, њих су ликвидирали". Дошавши у мају 1944. године у Аушвиц, Њисли је, како следи из његовог класичног рада, видео много али није био ликвидиран. Већ у децембру 1942. године Шлама Драгон и Милтон Буки дошли су у Аушвиц и били одмах упућени у зондеркоманду, али и они су такође доживели ослобођење 1945. године. Испада да су на чудесан начин избегли шест ликвидација. Али још чудесније је било спасење Филипа Милера. Према његовом класичном раду *Посебно опхођење* који има поднаслов "Три године у крематоријумима и гасним коморама Аушвица", он је преживео 36:4=9 ликвидација.

Фортуну није требало дуго да чекају ни други чланови зондеркоманди: Шмул Фајнцилберг (исти се јавља под именом Станислав Јановски, односно Касковски), Д. Пајскович, Хенрик Таубер, Аврам Драгон, Јосиф Закар, Јаков Габан, Шаул Хазан, Елезер Ајзеншмит, Леон Коен и други (21).

Али ако се ипак догађало да је неки члан зондеркоманде умирао пред своју смрт, увек је налазио слободног времена да напише поруку спољњем свету, да је затвори и запечати у боцу, а боцу да закопа, да би је након низа година случајно пронашли. Тако се догодило с непознатим

јеврејским аутором који нас је потресао оваквим саопштењем (22): "Нека млада Пољакиња је ушла у гасну комору и пред голим присутнима је изговорила кратак, али ватрен говор у којем је жигосала нацистичке злочинце и завршила га оваквим речима: 'Ми сада нећемо умрети, историја нашег народа ће нас овековечити, наша воља и дух ће живети и цветати, а немачки народ ће платити нашу крв онолико колико ми само можемо да замислимо...' После тога Пољаци су клекли и празнично изговорили молитву... Са узбудљивом усрдношћу они су на тај начин изразили своја осећања и наде као и веру у будућност њиховог народа. Затим су заједно отпевали 'Интернационалу'. За то време дошао је аутомобил Црвеног крста, био је пуштен у комору гас и сви су испустили дух у певању и екстази, маштајући о братству и усавршавању света... И тамо је стајала мала девојчица од око пет година и држала за руку малог брата од годину дана. Један из команде је пришао да би свукао брата. Девојчица је гласно узвикнула: 'Марш, убице Јевреја! Не додируј рукама окрвављеним јеврејском крвљу мог лепог брата! Ја сам сада његова добра мама и он ће ми умрети на рукама... Хауптшарфирер Мил је све постројио по четири, и ред за редом почео из оружја да пуца (то јест, једним пуцњем четворо - Ј. Г.)".

Шта ће рећи будући нараштаји о времену у којем су људи сви од реда веровали у то? Не само чланови зондеркоманди, него и чланови чета које су копале јаме смрти, ако би хтели да

преживе у Аушвицу морали су да прођу серију чудеса, као што се то, на пример, догодило грчком Јеврејину Маврикију Бенрубију (23): "Десет јама је било спремно да приме мученике. Поред тих отворених јама било је још неколико заустих земљом; оне су се пружале у зони од око 300 метара. Видело се да су их сасвим недавно засули. Тло је унаоколо било умрљано светлом стврднутом машћу, помешаном са крвљу. Добивши наређење, капо нас је поделио у две скупине. Неки од наших другова зграбили су пијукe и лопате и скочили у јаме. Ја сам с другим друговима ушао у зондеркоманду и транспортовао лешеве. Чланови зондеркоманди су нас дочекали кишом камења и изложили нас свим могућим понижењима. Они су се смејали и забављали као злочинци, желећи тиме да се свиде својим саборцима есесовцима. Укратко говорећи, то је била слика нацистичког режима у минијатури. У мојој екипи су нас млатили сви, капо, есесовци, зондеркоманда, а затим су нас бацили на гомилу лешева, иживљавајући се и уживајући у нашем страху. Есесовци су пуцали у нас и сваки дан смо морали да вучемо наше убијене другове у логор како би били пребројани приликом вечерње прозивке".

Замислимо ово: од јуна 1942. до јануара 1945. године есесовци су стално стрељали копаче јама и ови су били принуђени да сваки дан вуку лешеве убијених другова у логор, па ипак је Бенруби две и по године остајао у таквој екипи жив!

Још више чудеса од оних која су се догађала у Аушвицу било је потребно Рудолфу Ре-

деру (24) да преживи у Белзецу пошто од 600 хиљада тамо затворених Јевреја, ниједан, према Когону/Лајнгбајну/Рикерлу није жив напустио тај ужасни логор.

Израелски истраживач Лицак Арад саопштава нам на страни 26 своје књиге (25) о "фабрици смрти" о још петорици преживелих у Белзецу. Изгледа да је Редер био један од те петорице. Упркос томе што му је било 60 година, њега су упутили у радну скупину Јевреја. Неколико месеци је живео међу "безосећајним монструмима који су са садистичкимм уживањем вршили нечувена злодела" и преживео је најмање 80 акција уништења, што Филипа Милера и Симона Визентала тера да позелене од зависти. Једном су "безосећајни монструми" послали Редера са есесовцем у куповину. Успут је есесовац заспао и Редер је побегао. О "квази-чуду" саопштио је 5. августа 1993. године монтреалски лист *The Gazette*: "Као једанаестогодишњи дечак Моше Пејер је најмање шест пута боравио у гасној комори концентрационог логора Берген-Белзен. И сваки пут је остајао жив, посматрајући сав ужас умирања мушкараца, жена и деце послатих с њим у гасну комору. До дана данашњег Пејер не зна како је могао да преживи тровање гасом и да не умре".

Ми то такође не знамо. Али није само мали Моше био отпоран на тровање цијановодоничном киселином. Лист прича даље: "Пејер и његова сестра и браћа – сви су остали живи и о њима су се бринуле две логорске жене. А после

рата Пејер се срео са својим оцем и његовом женом".

Завршимо разматрање ове необичне серије чудеса изјавом коју је дао базелском *Јеврејском прегледу Макоби* у броју од 11. новембра 1993. године, у којем се каже: "Сваки Јеврејин који потиче од наше парше (*Parscha*) може да живи, знајући да јеврејски народ није потчињен законима природе".

Примедбе

- 1) Lea Rosh/Eberhard Jackel, *Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, Hoffmann und Campe, 1991, стр. 11.
- 2) *Enzyklopädie des Holocaust*, стр. 473.
- 3) Последње убиство гасом у Аушвицу, како тврди *Kalendarium*, стр. 921, "вероватно" се догодило 1. новембра 1944.
- 4) Serge Thion, стр. 328.
- 5) Elie Wiesel, *Legends of our time*, New York, 1968, стр. 177.
- 6) Ingrid Weckert, *Feuerzeichen*, стр. 252-253.
- 7) *Enzyklopädie des Holocaust*, стр. 111.
- 8) Kogon/Langbein/Rückerl, стр. 241.
- 9) *Comité international d'Auschwitz, Anthologie*, Tome II, 2eme partie, стр. 164-165.
- 10) *Tageszeitung*, Berlin, 30. Marz 1995.
- 11) Simon Wiesenthal, *De Post*, Belgien, 9. Mai 1982.
- 12) Подробне податке о броју жртава протеривања видети, на пример, код Heinz Nawratil, *Die deutschen Nachkriegsverluste*, Herbig, 1988.
- 13) Elie Wiesel, *La Nuit*, стр. 59/60.
- 14) Тамо, стр. 151.
- 15) *Time*, 18. Marz 198S, стр. 79.
- 16) Eva Schloss, *Evas Geschichte*, Wilhelm Heyne Verlag, 1991, стр. 112-113.
- 17) Trudi Birger, *Im Agnesicht des Feuers*, Piper, 1990, стр. 126/127.
- 18) Тамо, стр. 149-150.
- 19) *Enzyklopädie des Holocaust*, стр. 1337.

20) Miklos Nyiszli, *Im Jenseits der Menschlichkeit*, Dietz, 1994, стр. 24.

21) Упоредити нашу књигу *Auschwitz Tatergestandnisse...*", као и Gideon Greif, *Wir weinten tränenlos*.

22) *Hefte von Auschwitz*, Sonderheft I, "Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos", Verlag Staatl. Museum Auschwitz 1972, стр. 115 ff.

23) Наведено по Pressac, *Auschwitz. Technique...*, стр. 162.

24) Kogon/Langbein/Rückerl, стр. 183.

25) Yitzhak Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Bloomington, 1987.

26) Садржај Редерове књиге *Белзец* која је изашла 1946. године у Кракову, изложио је Карло Матоњо у књизи *Il rapporto Gerstein*. У великој књизи о Белзецу, планираној за 1997. год, Матоњо објављује цео текст Редерове књиге у италијанском преводу.

ХІІІ. БРОЈ ОД 6 МИЛИОНА

А. Откуда ова митска бројка?

Заједно с гасним коморама претворио се у мит и број од шест милиона. Али погледајмо одакле је он узет. Први пут се он појављује у исказима двојице националсоцијалиста из средњег командног кадра – код Дитера Вислиценија и Вилхелма Хетла. Вислицени је био шеф Гестапоа у Братислави, а своје исказе је давао чешким комунистима који су га мучили (1). Вредност оваквих признања је, наравно, једнака нули. Вислицени је могао да помене и 60 милиона, само да прекине муке.

Хетл је био сарадник Адолфа Ајхмана у Главној управи државне безбедности. О шест милиона је, наводно, чуо од Ајхмана (2). После нестанка свог шефа Хетл је одлучио да се искобелја из тешкоћа, сваливши на Немачку кривицу коју су од њега тражили савезници. Био је награђен за сарадњу. Није му пала ни длака с главе. Ајхмана су пак 1960. године отели из Аргентине и довели у Израел где га је на јавном процесу светска судска бирократија претворила у монструма и 1962. га убила (3).

Али вратимо се 1942. години. Тамо ћемо набасати на занимљиву чињеницу када је ционистички активиста Наум Голдман, који је касније постао председник Јеврејског конгреса, већ у

мају 1942. године на пријему у хотелу "Балтимор" у Њујорку изјавио да је од осам милиона Јевреја који су се налазили у сфери немачке владавине, живих остало 2 или 3 милиона (4). Тада је "холокауст" тек почињао. Откуда је Голдман знао будући број?

Нашем чуђењу неће бити граница ако се обратимо листу *Амерички Јевреји* где се о "холокаусту" говори у броју од 31. октобра 1919. године (!): "О уништењу шест милиона јеврејских мушкараца, жена и деце". Где се и како овај "холокауст" остваривао није јасно из малоумног написа у листу, али број од шест милиона се помиње седам пута.

Ево где се налази одговор због чега је неизоставно потребна та бројка: она је узета из прошлости, тај свештени број су суманути политичари позајмили из Талмуда.

Б. Волфганг Бенц и Валтер Занинг

Замислимо се над тиме какву колосалну улогу број шест милиона већ десетлећима игра у пропаганди. До сада је направљен само један покушај да се тај број раскринка. Године 1991. ауторски колектив под руководством професионалног анти-антисемите Волфганга Бенца (он руководи Берлинским институтом за истраживања антисемитизма) издао је дебели том под насловом *Димензија смрти народа*, где се каже да је у Трећем рајху било уништено од 5,29 до 6,01

милиона Јевреја (5). А осам година раније Американац Валтер Занинг у књизи *Решење* (6) извлачи закључак да је у сфери немачке владавине погинуло неколико стотина хиљада Јевреја.

Обе књиге је анализирао Гермар Рудолф у свом раду који је свима доступан (7). Ми ћемо се задовољити само кратким цитатима из њега.

Да би добили број од шест милиона Бенц и његова екипа прибегавају разним манипулацијама, на пример, двоструком књиговодству, користећи чињеницу да су територије за време Другог светског рата прелазиле из руке у руку. Рудолф је разоткрио 533.193 таквих двоструких рачуна. Даље се на рачун Немаца сасвим мирно уносе Стаљинове чистке и депортације. У Пољској Бенц сматра убијеним сваког Јеврејина који се није вратио тамо после рата. Изгледа као да књига Леона Ирија *Exodus* уопште није била написана.

За разлику од Бенца, Занинг врши израчунавање са одговарајућом пажњом. У својој књизи која се ослања искључиво на јеврејске и савезничке изворе он показује да се после 1945. године 1,5 милиона Јевреја иселило из Европе у Палестину, САД, Јужну Америку и Аустралију. Али тих 1,5 милиона још не решавају цео проблем. Други његов део треба тражити у СССР. Према подацима пописа, 1939. године у Совјетској држави је живело 3,02 милиона Јевреја. Према подацима пописа из 1959. године њих је тамо било 2,267 милиона. Али сви ционисти се

слажу у мишљењу да је ова бројка знатно умањена. Прво, сваки совјетски грађанин може по сопственој жељи да помене своју националност и већина, ако не сви, асимилирани Јевреји изјашњавају се као "Руси". Друго, совјетски режим је био заинтересован за то да се под историју "холокауста" подведе неопходна база и зато је намерно после рата почео да смањује број Јевреја који живе у земљи. Првог јула 1990. године, то јест, много година после почетка масовне емиграције совјетских Јевреја на Запад, *Њујорк пост* је писао, позивајући се на израелске стручњаке, о пет милиона Јевреја који живе у СССР. Природни прираштај те скупине становништва, у условима нарастајуће тенденције према асимилацији и ниском наталитету, тешко да би могао да буде тако велики. Испоставља се да је пре емиграције тамо морало живети шест милиона Јевреја, то јест, 2,5 пута више, него 1959. године.

Па шта је онда било заправо? Година 1939. После поделе Пољске огромна бујица јеврејских иселеника кренула је на Исток. А после почетка немачко-совјетског рата већина Јевреја је – према Занингу 80% – била евакуисана и Немци их чак нису ни видели. У децембру 1942. године Давид Бергелсон, секретар Јеврејског антифашистичког комитета, изјавио је у Москви (8): "Захваљујући евакуацији била је спасена апсолутна већина Јевреја који су живели у Украјини, Белорусији, Летонији и Литванији. Према саопштењима која су пристизала из Витебска, Риге и

других градова које су освојили фашисти, тамо су остали само поједини Јевреји".

На тај начин, велики део пољског и прибалтичког јеврејства био је апсорбован у СССР. Али упркос томе британско-америчка комисија је у фебруару 1946. године, када су се стотине хиљада пољских Јевреја иселиле на Запад, саопштила да тамо још увек живи 800 хиљада Јевреја (9).

И шта нам у том случају преостаје да радимо с митом о истребљењу Јевреја у гасним коморама?

В. Истраживања Карла Нордлинга

Шведски професор Карл Нордлинг је преузео на себе рад на истраживању судбине 722 Јевреја који су поменути у *Јеврејској енциклопедији* и који су живели за време Другог светског рата у сфери немачке владавине (10). Он је утврдио да је 44% њих емигрирало пре почетка 1942. године, 13% умрло, а 35% је избегло депортацију, остали су били депортовани и интернирани, али су остали живи.

Ако се пође од 4,5 милиона Јевреја који су живели у сфери немачке владавине, 13% од њиховог броја износи око 600 хиљада; Занинг је избројао пола милиона; енглески ревизиониста Стивен Гален је избројао 750 хиљада (11).

Тако се од коцкица мозаика ствара слика онога што се заиста догодило.

Несумњиво је да је губитак 13% становништва била ужасна трагедија за европске Јевреје. Али и код других народа губици су били такви, чак и већи.

Примедбе

1) Richard Harwood, "Did six million really die?", *Historical Review press*, 1974, стр. 13.

2) Нирнбершки документ IMT XI, стр. 255 ff., 285 ff., као и IMT XXXI, стр. 85 ff.

3) О процесу Ајхману читајте код Paul Rassiniers, *Was is Wahrheit?*, Druffel, Leoni, 1980.

4) Martin Gilbert, стр. 398.

5) Wolfgang Benz, *Dimension des Volkermords*, R. Oldenburg, 1991.

6) Walter Sanning, *Die Auflusung*, Grabert, 1983.

7) Germar Rudolf y: Gauss, *Grundlagen....*

8) Sanning, стр. 114.

9) *Keesings Archiv der Gegenwart*, 16/17. Jahrgang, Rheinisch-Westfalisches Verlagskontor, Essen, 1948, стр. 651, Meldung vom 15. Februar 1946.

10) R.H.R. Nr. 2, 1990, стр. 50 ff.

11) Stephen Challen, *Richard Kornerr and his reports*, Cromwell Press, 1993.

XIV. СЛОН КОГА НИСУ ПРИМЕТИЛИ

О томе да су савезници, Ватикан и Црвени крст знали за судбину Јевреја, пишу многе књиге (1). У њима се бескрајно распреда о томе зашто нико није дошао у помоћ Јеврејима. Немогуће је замислити да у Вашингтону, Лондону, Москви, Ватикану и Женеви нису знали шта се догађа у Аушвицу и другим "логорима уништења". Амерички аутор Дејвид Виман, разматрајући ово питање, отворено износи сумњу да је истребљење Јевреја било извршено уз прећутну сагласност свих. Он је своју књигу тако назвао *Непожељни народ* (2).

Од 1942. године у штампи су се појавила саопштења о уништењу Јевреја (3). Али у језиве приче о парним коморама, гасним коморама, вагонима с кречом, о убиствима електричном струјом, испод земље и томе слично, нико није веровао – ни савезничке владе, ни Ватикан, ни међународни комитет Црвеног крста. Још је у августу 1943. године, када је већ постојала званична верзија о тровању гасом 2,3 милиона Јевреја, амерички министар иностраних послова Кордел Хел у концепту телеграма америчком амбасадору у Москви прецртао сва помињања гасних комора као недоказана (4).

Мартин Гилберт у дебелој и богато документованој књизи *Аушвиц и савезници* пише (5): "Називи и места четири логора уништења Хелмно, Треблинка, Собибор и Белзец постали су познати у савезничким земљама од 1942. године. О гасним коморама у Аушвицу ћутало се до краја 1944. године".

Аушвиц се пак налазио у средишту индустријске зоне. Затвореници су имали стални контакт са изнајмљеним радницима, а ови су стално посећивали своје породице (6). Затим, затворенике су стално превозили железничком пругом из Аушвица у друге логоре (сетимо се породице Франк). Како смо већ раније показали, постојао је огроман број људи ослобођених из логора; нарочито је много таквих било у рано лето 1944. године, када је геноцид, како се тврди, достигао свој ужасни врхунац. Сви они, те десетине хиљада најмљених радника, премештених радника и ослобођених људи морали су, или би могли, да буду сведоци истребљења људи, истребљења каквог свет не памти.

Главно место где су се наводно догађала убиства, крематоријум 2 у Биркенау, према снимцима на земљи и из ваздуха, као и према цртежима Џона Бола, био је окружен ниском оградом и из целог логора би се могла сваки дан видети убиства која су се тамо вршила. Непосредно близу крематоријума 3, другом по величини месту масовних убистава, налазио се фудбалски

терен где су затвореници редовно играли фудбал (7).

Да су се масовна убиства гасом заиста вршила, вест о томе би за неколико недеља облетела савезничке земље, изнад Немачке би били разбацани милиони летака који обавештавају немачки народ о злочинима његове власти. Али то се није догодило.

Од краја 1943. године Аушвиц су стално фотографисали из ваздуха. Да је на фотографијама било ишта што би указивало на масовна убиства, англо-амерички бомбардери би без муке разорили железничку пругу која повезује Аушвиц са Мађарском. Али они то нису учинили. Зашто? Па зато што на фотографијама није било ничег што указује на масовна убиства!

Присталице теорије истребљења, такви као што су Фавен и Виман, Гилберт и Лакер, дошли су до закључка:

– било је немогуће дуго скривати масовна убиства у Аушвицу;

– савезници, Ватикан и Црвени крст ништа нису саопштили о масовним убиствима у Аушвицу и нису мрднули прстом да спасу Јевреје из гасних комора.

Једину могућу последицу из ових упадљивих чињеница извео је амерички ревизиониста Артур Бутс (8): "Не видим у свом подруму никаквог слона. Када би у мом подруму био слон,

без сумње бих га видео. Према томе, у мом подруму слона нема".

Примедбе

1) Три најважније књиге на ову тему су: Martin Gilbert, *Auschwitz und die alliierten*, C. H. Beck, 1982, Walter Laqueur, *Was niemand wissen wolte* (Ullstein, 1982), као и Jean-Claude Favez, *Das IKRK und das Dritte Reich* (Verlag NZZ, 1989).

2) David Wyman, *The Abandonment of the Jews. America and the Holocaust, 1941-1945*, New York, 1984.

3) У својој књизи *The Hoax of the Twentieth Century* А. Бутс цитира много сличних саопштења из *Њујорк Тајмса*.

4) Laqueur, стр. 237.

5) Gilbert, стр. 44.

6) Pressac, *Die Krematorien....*, стр. 70/71.

7) *Hefte von Auschwitz*, Verlag des staatl. Museums Auschwitz, бр.5 (1975).

8) Arthur Butz, "Context and Perspectives in the Holocaust Controversy", *I.H.R.*, Winter 1982.

XV. НЕСОВА КОШУЉА

У грчком миту се прича о кентауру Несу који је, умирући од Хераклове стреле, посаветовао Хераклову жену Дејаниру да прикупи крв из његове ране, натопа њоме Хераклову кошуљу те, ако је овај превари, да му је обуче. Дејанира је тако и учинила. Кошуља се у почетку свидела јунаку али затим је почела да га жари, да му доноси невероватне патње. Али скинути је било је немогуће, она се прилепила за тело и Херакле је умро у мукама.

О овом миту требало би да поразмисле паметније вође јеврејства. "Гасне коморе" су Несова кошуља коју су ционисти смислили пре пола века. Најпре је она, у облику парних комора, буктећих јама и других измишљотина необуздане пропаганде, служила као инструмент освете јаком непријатељу - "фараону" у Берлину који је одлучио да јеврејски народ лиши права, насилно га расељава и примора га да ради. А затим су ционисти открили да лажна пропаганда може да доноси огромну корист.

Немачку су приморали да плаћа компензације на основу којих су почели да подижу Израел и да издржавају ционистичке организације. Осим тога мит помаже да се врши огроман психолошки притисак на Немце. Затим: до 1945. године било је дозвољено критичко изјашњавање о Јеврејима, а после 1945. то више није било доз-

вољено. Чак и најскромнији покушај да се доведу у сумњу методи деловања циониста, клика јавних гласила одмах излаже проклетству као антисемитизам. Свако ко изусту једну реч против Јевреја ризикује да буде изложен јавном презиру, да остане без посла, а у низу земаља да буде новчано кажњен или осуђен на затворску казну.

Оваква нечасна игра би могла да траје до бесконачности да нема проклетих ревизиониста! Као што су после 1945. године гасне коморе омогућиле ционистима да узлете на незамисливе врхунце, тако ће, већ у најскоријој будућности ционисти морати, са свим последицама које из тога проистичу, да се сурвају с висина које су запосели. Невероватно оружје које је савршено све до сада деловало, са ужасном снагом почиње да се окреће против самих циониста. Њиховом кривцом, не само у Немачкој, него и у целом свету, Јевреји – њихова већина која лично није крива за стварање лажи холокауста – доживљавају на себи ледени презир. Они ће тада пожелети да скину са себе "Несову кошуљу", али то више неће моћи да учине.

До друге половине 70-их година званична верзија холокауста се држала непоколебљиво. Истина, већ и онда су постојали храбри људи који су раскринкавали лаж. Заједно с Полом Расињем, пиониром покрета ревизиониста, иступио је читав низ аутора: Маврикије Бардес - који је најпре веровао у гасне коморе, а затим је почео да оспорава број жртава, Емил Арети, Ервин Шеборн, Тис Кристоферсен, Хајн Рот, Франц Шејдл,

Волф Дитер, Ричард Харвуд и неки други. Али њиховим аргументима је недостајала научна база да би пробили велику брешу у зиду лажи. Први ревизионисти нису разоткрили најслабију тачку у историји "холокауста" – његову апсолутну техничку лудост.

"Холокауст" због своје историјске и техничке апсурдности сам у себи од самог почетка садржи своје побијање. Одлучујући напредак у истраживањима ревизиониста постигао је Артур Бутс 1976. године, објавивши књигу *The Hoax of the Twentieth Century* (Мистификација 20. века). Почетком 1979. године Вилхелм Штеглих је објавио *Мит о Аушвицу* где је разоткрио неоснованост представе која је створена о њему. Нешто пре тога Робер Форисон је отворено иступио чланком у којем је указао на техничку немогућност постојања гасних комора. Заједно са Швеђанином Дитлибом Фелдерером – који је тада био потпуно непознат – Форисон је обавио природно-научна истраживања у "логорима уништења" и објавио њихов опис.

Бутс, Штеглих и Форисон су почели да одбројавају време које је преостало до тренутка смрти мита. Тада је, 30 година после завршетка рата, ционистима и њиховим шегртима који извршавају њихове налоге у медијима било наређено: ни корак натраг! Гасне коморе су већ поуздано постале симбол јединствености страдања Јевреја, симбол који нису хтели да жртвују да не би потресли темеље на којима је стајао после-

ратни светски поредак. Профити од велике лажи само су расли. Ради њих су пропаганду "холокауста" у својим средствима јавног информисања надували до схизофреније. Све до данас се догађа то да што даље рат одлази у прошлост, то је бесомучнија хајка, то се у све већем броју земаља стављају тоталитарне брњице, забрањују слободу мишљења. Још неко време, али не задуго, полазиће им за руком да ревизионисте трпају иза решетака, али слом монопола на информације убрзаће крај највеће лажи у светској историји.

Данас би ционисти хтели да уместо шест милиона отрованих гасом говоре о три милиона умрлих од тифуса и глади. Али сада је касно. Гасне коморе се налазе не само у уџбеницима историје, већ, као "очигледне чињенице", и у судским списима. Ако би им успело да докажу да су Немци отровали гасом барем неколико хиљада, катастрофа би још могла да се донекле заустави. Али не може се доказати ниједно тровање и гасне коморе нису само претеривање које је настало у послератној атмосфери, већ лаж од самог почетка.

У холандском листу *Интермедијер* 15. децембра 1995. године појавио се дуг чланак Јеврејина Михела Картека, у којем он смањује број убијених гасом на 700-800 хиљада. Остали (5 милиона), тврди он, били су "стрељани, претучени до смрти, обешени". Није ли овај чланак извесна сонда која је пуштена да би испитала реакцију јавности на нову верзију "холокауста"? Ако је-

сте, нећемо је морати дуго чекати. Занимљиво ће бити сазнати како идеолози "холокауста" деле тих 700 хиљада на шест "логора уништења", како ће нам објаснити своје одрицање од "очигледног"?

Можда ће и "слободна демократија" за кратко надживети крај холокауста, пошто политичарима, како ван Немачке, тако и у њој, творцима овог мита нико неће веровати ни реч. Губитак вере ће бити једноставно смртоносан у време свеопште економске и социјалне кризе, против које владајућа клика не зна ниједан рецепт.

Противник слободних народа носи "Несову кошуљу" и никако је неће моћи скинути, већ ће га она жарити сваког дана све више и више.

ЗАКЉУЧАК

Шта би се догодило уколико би се аргументи ревизиониста прихватили?

Замислимо једном да ће званична верзија "холокауста" такође бити званично проглашена лажном, да ће бити прихваћено да је у Трећем рајху гоњење Јевреја постојало, а да истребљење није постојало, да су гасне коморе, гасна возила, као и дечије руке које су немачки војници секли још за време Првог светског рата, сапун и абажури од масти и коже Јевреја – да је све то пропагандистичко грозничаво бунцање, да у сфери немачке владавине није погинуло шест милиона, већ око 500 хиљада Јевреја, и то у огромној већини од пегавог тифуса и оскудице у логорима и гетима, условљених ратним недаћама. Какве би биле последице признавања свега тога? Без неке нарочите фантазије може се одговорити на такво питање:

– у свету би се подигао талас негативног односа према Јеврејима, рачунајући ту и оне који уопште нису криви за фабриковање лажи;

– Израел би се нашао у потпуној изолацији. Тешко да би нејевреји тада и даље подржавали државу која је изграђена на афери оваквог калибра;

– Немачку би запљуснуо талас националистичких расопложења. Политичари, интелек-

туалци, историчари, новинари, били би принуђени да признају да су доприносили бескрајном срамоћењу свог народа;

— морале би поново да се покрену дебате о национализму;

— национализам (не бркати са империјализмом), као средство очувања националних интереса и националног идентитета, поново би постао легитиман;

— не само у Немачкој, него и у другим европским земљама били би у потпуности дискредитовани људи који се налазе на власти. Људи би почели да постављају питање: А у име чијих интереса су пола столећа средства цензуре и терора подржавала нечувену аферу? Поверење према властима би се коначно срушило.

На тај начин, видимо да би разобличавање лажи "холокауста" имало разорне последице не само по ционизам, него и по политичку и интелектуалну владајућу касту целог света. Дошло би до превредновања свих вредности. Све оно некадашње отишло би у небиће. Наступио би општи преокрет.

Тако би било и тако ће бити.

САДРЖАЈ

Реч издавача.....	5
Предговор.....	11
I. Лаж о гасним коморама и истребљењу Јевреја.....	15
A. Оптужба.....	15
II. Функција „холокауста“ у свету после 1945. године.....	23
III. Ревизионисти.....	28
IV Шта се заправо догодило.....	34
V Ко једном слаже... ..	42
A. Број жртава Аушвица (1).....	42
B. Сапун од масти Јевреја.....	44
B. Методи истребљења Јевреја.....	46
Г. Где су се налазиле "гасне коморе"?.....	52
VI Докази за постојање "холокауста".....	59
VII Документовани докази "холокауста"..	64
A. Почетни став.....	64
B. Водећи "експерт за холокауст" има велику потребу за доказима.....	65
B. "Докази о почињеним злочинима" "специјалисте за холокауст" Пресака.....	68

Г. "Немци су уништили све документе"...	69
Д. Документи који су у супротности с верзијом о истребљењу.....	72
Ђ. Трикови присталица теорије истребљења.....	72
Е. Лажни документи и документи од сумњиве вредности.....	73
VIII Сведоци "гасних комора"	
Аушвица (део први).....	83
А. Почетни став.....	83
Б. Неке техничке и природнонаучне чињенице које изјаве сведока чине немогућим.....	84
В. Четири главне невероватноће у изјавама сведока.....	89
IX Сведоци "гасних комора" Аушвица (део други).....	100
А. Како се координирају изјаве сведока...	100
Б. Аушвиц - лажљивац број 1.....	105
В. Комичност одбране званичне верзије Аушвица.....	110
X Аушвиц: Научна истраживања.....	116
А. Лојхтерова експертиза.....	116

Б. Експертиза Гермара Рудолфа.....	117
В. Проучавање крематоријума, које је спровео Карло Матоњо.....	119
Г. Анализа података са авионских снимака, коју је обавио Џон Бол.....	120
XI Други "логори уништења".....	122
XII Чудеса на покретној траци.....	136
XIII Број од 6 милиона.....	154
А. Откуда ова митска бројка?.....	154
Б. Волфганг Бенц и Валтер Занинг.....	155
В. Истраживања Карла Нордлинга.....	158
XIV Слон којег нису приметили.....	161
XV Несова кошуља.....	166
Закључак.....	171

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

341.485 (=411.16) (43) „1939/1945“

ГРАФ, Јирген, 1951-

Мит о холокаусту: истина о судбини
Јевреја у Другом светском рату / Јирген Граф;
(превод са руског језика Зоран Буљугић). –
Београд: З. Буљугић, 2010 (Београд: Зухра). – 176
стр. ; 21 цм

Превод дела: Миф о холокосте / Юрген Граф
- Тираж 500. – Реч издавача: стр. 5-10. – Стр. 11-
14. Предговор / Олег Платонов. – Напомене и
библиографске референце уз свако поглавље.

ISBN 978-86-913179-0-4

а) Холокауст

COBISS:SR-ID 172398860